

MAMUT TOUR

HonzaB – Šaty dělají člověka

Ještě jsem nikdy neobšťastnil VŠ komunitu žádnou vypečenou reportáží, nicméně po Mamutu 2014 si myslím, že nastal čas na změnu. Byla to moje premiéra na dlouhém trati, ale především to byl můj první závod oficiálně v oranžovém. A byla to změna jako prase... Nohy asi nebyly špatný, avšak hlava takovej přívál bolesti nebyla schopná pobrat a na každém ze stovky kopců, jsem chtěl zahodit kolo do škarpy. Jediné, co mně donutilo vydržet až do cíle v exkluzivní společnosti vola, jenž jel s časovkářskými nástavci a borce, který se na kole kroutil víc než tanečník rumbly, byla oranžová barva mého dresu... Kecám, nicméně jet v tomto dresu mi přinesl jeden z nejlepších zážitků, který jsem na závodech poznal. Úžasná Ivča dokázala i přes mou vybíravost dres zajistit už na první monument sezóny - Mamuta. Byl jsem odhodlán jet v oranžovém i kdyby padaly trakaře, ale hrdinství nebylo v den závodu potřeba, jelikož počasí vyšlo nádherně. Ráno před Stavařovem mně všichni pochválili nový ohoz a Iceman přidal lichotku, že v něm vypadám štíhle. To cestou na start potvrdil vlastně i Olin, když mi říkal, že si mně na chvíli spletl s Dreamerem. Nezauljal jsem však jen lokální borce, ale i hvězdy celého pelotonu. Když jsem si cestou za poslední úlevou před startem klestil cestu přes závodníky před sebou, Svoboda uhýbal tak ochotně, že málem srazil svého týmového kolegu a Zahrada mně sám od sebe pozdravil, aniž by mně v podstatě znal. (Snad mu mohu říkat "Zahrada", když se teď zdravíme) V průběhu závodu jsem potkal řadu lidí z komunity a se všemi jsem mohl prohodit aspoň jedno slovo. To šlo i dříve, nicméně často se stalo, že mně někdo nepoznal, když jsem jel v jiném dresu. Příkladem za všechny budiž Ministr Valašského království pro cyklistiku a excelentní fotograf - Žíža. Nikdy jsme se zřejmě osobně nesetkali, ale povzbuzoval mně jako o život a informace o tom, že na duo K+K moje obskurní skupina ztrácí 4 minuty, mně na druhé občerstvovací zastávce na Trojáku vlila pořádnou dávku karbohydrátů do žil. Žíža nebyl z nezávodících sám, kteří mně podél trati podpořili. "Šlapko makej!" jsem zaslechl mnohokrát. Dokonce i od jedné hodně staré paní, jež vůbec nesledovala cyklistický provoz na silnici a hrabala ve špinavé tašce z Lidlu. Co tím myslela nevím, avšak to se mi na Hané stává často. Avšak věřil jsem, že stejně jako ostatní lidé kolem trati mně povzbuzovala. Jel jsem poprvé v oranžové dresu a hned jsem si připadal jako hvězda. Oslavovali a zdravili mně neznámí lidé a jiní zase povzbuzovali. A to zatraceně pomáhalo, když moje vlastní morálka byla během závodu bídná. Všem, kdo jsou vlastně Šlapky, ale jezdí v jiných dresech, snad budou mé panenské postřehy důvodem pořídit aspoň jeden oranžový hadřík a vyjádřit tak svou příslušnost oficiálně. Jezděte v oranžovém a pijte mrkvový džus!

Ivča – Podruhé Hostynské vrchy

Loni jsem s ohledem na téměř nulové najeté zimní km Mamuta vynechala. Letos na rozdíl od loňska se zimní příprava malinko zlepšila a tak o Mamutovi přemýšlím. Km je najeto docela dost a díky Vitas Tour i par téměř 200-stovek. Kopce jsem měla příležitost okusit na soustředění, což nebyla zcela dle mých představ, ale tak snad těch 212 km nějak umotám. Postupně jsme se domluvili s Bobkem, že by byl tak hodný a jel na mě. Závod tím pro mě získává nový rozměr. Škoda jen, že mi nejedou nohy v těch kopcích. Malý test formy nastal již na PRSu, ale že by to bylo k oslavám to zase ne. 14 dní před Mamutem se mi začíná jezdit docela dobře. Poprvé ve své cyklistické „historii“ se odlepuji z posledního místa v časovce a dostávám „pouze“ 2 min zářez od Pavly Havlíkové v Hodkovicích. Dalším světlým okamžikem je letecký den v Sezimicích, kde jsem si ve svém balíku zazávodila a užila si cyklistiky. Změna oproti loňsku malinko je, tak teď jen ubrzdit neuvěřitelně rychlého domestika. Máme vyzkoušené trasy okolo 100 km, že zvládnou držet tempo docela slušné, ale 100 km není 210 a Řepín není Grapy. Mám z toho trochu strach. Víím, že jsem Janek, který se na začátku počene dopředu a pak pojedou starou Belu. Před Mamutem jsem obětovala výkon na Jarním králi vrchařů (ještě jednou se D!ablovi za to omlouvám) a používám tento závod jako rozjetí před MT. Nastává den MT. Taktika je daná. Na začátku se jede podle mě a teprve až se vykrytalizuje skupina půjde Bobek do čela (to abych ho neztratila hned na 1. km). Vyrážíme dle této domluvy. Ze začátku se držím docela dobře. Kaprovi vidím na záda, ale to měl být asi varovný signál. Tady nemám co dělat. Přicházejí první brdky a že jich tam kolem Přerova je. Snad v každé vesnici se najde aspoň jeden brdek 10% ;-). Začíná mě dojíždění

balíku už dost bolet a říkám si, zda to není zbytečné. Před blátivým příkopem velím k vystoupení z balíku. Aspoň jsme si bahýnkem projeli v klidu a pěkně pomalounku. Ale i nadále se jede na moje možnosti dost zhurta už od 30 km začínám odpočítávat, kdy přijde cíl a to je moc brzo. Před 1. Tesákem nás dojíždí Duo Eleven Rubena Testing Girls a jedou pěkně v klidu. Tesák jako prd a já jsem v ... háji. Hmm tak nic. Třeba přijde krize na ně a já se ještě rozjedu. Po prvním bufetu stahujeme náskok a dojíždíme druhou v pořadí. Přicházejí Grapy a tam nám zase malinko Daniela ujíždí. Pokud můj obavami zatemnělý mozek si dokáže vybavovat zážitky, tak to nebylo zas tak divoké. Na rovinatých úsecích před rozdělením tras vidíme před sebou skupinku s womenleadrem včetně doprovázejícího Icemana . O pár metrů dál Daniela a potom o kousek dál my. Myslím, že by nebylo nic ztraceno, kdyby mi nebyly tamtamy na poplach, že už začínám mít totálně vymleto.. Neuvěřitelně se trápím, nikde neodpočívám, stále jedu druhý flek s bočákem, což je na nic. Zašit se mám strach, abych vůbec ještě Bobka někdy viděla. Proto „žádám“ (trochu ošklivě – ještě jednou omluva a stydím se za to, ale byla jsem tou dobou naprosto zoufalá) abychom se zašili oba. Na chvíli to Bobek vydržel, než ho naštvál klesající průměr ale to mi stačilo k malému naskočení baterek Na druhém bufetu staví jen Bobek, který občerstvuje snad celou naši skupinu. Rozdělení tras a my jedeme vstříc dalším kopcům. Grapy mám za sebou určitě lépe než před 2 lety tak ještě přežít Lázy. Asi se vším zaobírám do hloubky, když v tom rána do řidítek a pád vůbec nevím jak se to přihodilo jen si říkám, že bych se už na tom asfaltu mohla zastavit. Mrzí mě, že kvůli mně sletěl i Yeti, který se celou dobu statečně drží s námi. Postavím se na nohy a se vším jde hýbat. Odřeniny, raději nestuduji. Bobek narovnal skřivená řidítka, prohlédl kolo a odjíždíme dál. Je jasné, že už nikoho stíhat nebudu. Trochu nemůžu vydýchat ukrývané emoce. Představa, jak se nechá vydržet 4 h jet s těmito šrámy na kole je strašná. Tak strašná, že přemýšlím, že si sednu do příkopa a pokusím vše vydýchat. Zatlačuji slzy, aby to nikdo neviděl. Yeti nemluví, to znamená, že je také pěkně pomlácený. Pokouším se na nic nemyslet, vypadat jakž takž v pohodě a jet jak jen to nejlépe jde, abychom byli co nejdříve v cíli. Oproti plánu na 2. Tesáku na bufetu stavíme. Musím mít čas si srovnat hlavu. Pomohl mi v tom Žíža, který tam náhodou byl a já se mu mohla aspoň trochu svěřit a tím ulehčit hlavě. Žíža díky . Potom už vnímám jen co možná nejpocitivěji strojové tempo do cíle. Kopce jedu blbě a po rovinách se snažím jet o kousek lépe. Cílový čas je o hodinu lepší než před 2 lety. Bobku DÍKY. Příště se pokusím polepšit a lépe řídit Tvoji neuvěřitelnou sílu. PS: Vypadá to, že letos bude mít 53x11 v dámském podání zase náboj. ERTG (Eleven Rubena Testing Girls) jsou již přihlášené na Rampouchovi. Asi mi nezbyde než místo Řepína trénovat Kaninu a Romanov Kamarádi, všichni, kteří jste se mnou jeli i ti co nejeli a jen fandili. Moc vám všem děkuji a pokusím se příště se vším poprat lépe.

Jirus – Mamut

Páteční příjezd, rychle odprezentovat, ubytovat a honem ke Hrochům na tiskovku. Účast hojná a plány na zítřek v plném běhu. Taky přidám svou trošku do mlýna, nezapomenu se zmínit o tom jak se na to necítím, zvrhnu do sebe dvě pivka a hurá do pelechu. Ráno je skoro jasno, vypadá to krásný den. Na radu ostatních svlíkám vestu a návleky na kolena a vyrážíme se rozjet. Potkáváme Švehlu a plánujeme, jak ho letos rozsekáme. Honem na start do první lajny, ale po příjezdu „elitáků“ jsme stejně minimálně v páté. Po startu se jede v pohodě, možná je to tím, že byla oddělena nejkratší trasa. Kostky přřěeežžíívvvááámm a jede se dál. Tu bahnitou louži jsem viděl včas. Najel jsem si tak, abych jí vzal tou vodou a ne blátem. Jenže těsně přede mnou to dvěma borcům uklouzlo a okamžitě začali lehat. Tak to beru doprava do trávy, kde musím zastavit. Rozjet se samozřejmě na nejtěžší převod do kopce z pangejtu nejde, tak to shazuju na místě a pak je to pěkná stíhačka do kopce. Nakonec jsem to společně s Indiánem docvak. Za chvíli vidím i Kapra s Kolíkáčem. Vše je jak má být. Dál se jede celkem slušně. Pod Tesákem vidím Kolíkáče, jak si stejně jako loni najíždí dopředu, po chvíli i Kapr, mě to moc nejde, jsem moc zapikovanéj. No nic, až se to začne do kopce trhat, tak si je dojedu. To se mi taky povedlo, dokonce jdu před ně a nahoře za sebou vidím jen Kapra. Nevadí ve sjezdu se pochytáme a Trojáku jsme zase spolu. Ale ne, na Trojáku jsem sám, kus za mnou Kapr. Pak sjezd, je to mokrý, radši brzdím, bojím se pádu. Pak se jedou rovinky, houpe se to nahoru dolu, jedeme s Kaprem ve stejné skupině a blíží se Hadovna. Tam začíná Kapr vadnout, já mám taky co dělat abych neodpad, ale přitom mám pocit, že se

jede pomalu, jenže přidat prostě nejde. Až nahoře přišlápnu, abych šel do sjezdu první, ale ty šílenci jedou dolu hlava nehlava a zase mě předjíždějí. Když se to dole uklidní, ohlížím se, ale po oranžové ani vidu. No alespoň si udržet na dohled Švehlu a bude to dobrý. Grapy se mi jedou snad poprvé docela dobře. Ne že by to bylo jako s dětma na výlet, ale dá se to. Tam se formuje skupina, se kterou jsem vydržel až pod Huberta. Je tu Zahrada, Švehla a další co neznám, ale vypadaj jako závodníci. Já jedinej nemám karbonový ráfky a oholený nohy (alespoň s tím druhým asi budu muset něco udělat). Pak nekonečný houpačky až na rozdělení tras. Zůstává nás asi deset. Jedeme po druhý na Tesák, je to v pohodě. Vidím Žízu, jak se chystá fotit, ale jedeme tak rychle, že nestíhá mačkat spoušť a jsme v trapu □. Před Trojákem se ptám, jestli někdo staví. Ozve se za mnou jeden, že by rád, ostatní mlčí. Celou cestu mají kolem silnice lidi, nebo kolem nich krouží auta s občerstvením, tak asi stavět nebudou. Dělán si tedy ve stoupání před bufetem náskok, rychle si nechám dolít bidon, stíhám akorát tak narvat do kapsy dva gely a mám co dělat, abych si to zase docvak. Indián se po mě ohlíží, asi by i počkal, ale taky si to nechce nechat ujet. Jsem tam a valíme dál. Jsou tu Lázy. Zpočátku to jde, Dokonce za sebou necháváme Švehlu, ale na louce začínám ztrácet i já s Indiánem. Po projetí vesnicí v lese už mám díru přes padesát metrů, indián za mnou je taky minimálně o tolik, tak co teď. Počkat na něj a riskovat, že nás Švehla dojede, nebo to zkusit dojet. Zkousím to. Zmáčknu se, střídám ve stoje v sedě a pod vrcholen jsem téměř tam a ve sjezdu to dojíždím definitivně. Jenže mě to stálo moc. Začínám cítit, jak mi pošukává ve stehnech. Dávám magneslife i anticramp, ale vím, že jak to jednou začalo, tak už to dobrý nebude. Pak se to zase houpe, do kopců odpadám, abych si to pak zase dojížděl, snažím se střídat, ale není to ono a tak si pod Hubertem radši vystupuju, abych si mohl jet svoje tempo, než se snažit udržet a utopit se v křečích a pak se do cíle trápit. Takže od cca 175.km na samotku. Jedu si svoje, snažím se držet si průměr nad 33km/h a nenechat se nikým už dojet. To se podařilo a ta skupina se Zahradou, co mi na Hubertu ujela mi dala na těch posledních 35km asi pět minut. To není tak zlý. Myslim, že se letos zadařilo, snad to tak vydrží a snad takhle pojedeme příště pohromadě celá B skupina.

Kapr – Jak jsem se vyprášil na Mamutu

Velká poklona Jirusovi.....Na 20-tém km hromadný pád v obrovské kaluži a nánosů bahna - nespádl jsem, ale musel jsem zastavit. Potom šilená stíhačka balíku se zabudovaným Jirusem, kam jsme se po několika km s Kolíkáčem a pár dalšími šťastlivci docvakli. Na Tesáku odjelo čelo, ještě jsem tam byl s Jirusem, ale bohužel bez Kolíkáče. Ve sjezdu mi odjeli, ale po dalším šrotu jsem si Jiruse dojel na Trojáku... Do Lukova neskutečná dřina, postupně jsme se jednotlivci a skupinky sjížděli, nebezpečně kličkovali mezi doprovodnými a protijedoucími auty a v Lukově jsme dojeli čelo. Trochu se to zklidnilo, ale mně bylo jasné, že na Hadovně končím - nohy v háji a hlava skoro taky. Po 500 m začínám děrovat, pouštím asi deset doprovodných aut, 100 m přede mnou Jirus, Indián a další. Kilometr jedeme stejnou rychlostí, ale pak mi začínají mizet. Legendární sjezd, o kterém jsem toho tolik slyšel, jedu hodně připosraně... Grapy si užívám na samotku, nikoho nevidím před sebou ani za sebou a jsem rád, že s mýma vyprášenýma nohama tady nemusím závodit. Spousta turistů a fandů, skvělá atmosféra, nádherný kopec, nic těžšího jsem nejel. Zdravím našeho Žízu, který fotí a fandí. Za Bystřicí končí moje samotka – dojíždí mě asi 13 borců i s mým bratrem. Konečně, konečně spolu, mám ohromnou radost a je mi jasné, že už to dojedeme spolu!!! V protivětru se dostáváme společnými silami na rozdělení tratí, dle startovních čísel víme, že budeme pokračovat ve třech, s Polákem. Je to samej kopeček, furt nahoru dolů, žádná rovina. Za chvíli nám Polák odjíždí. S Kolíkáčem přestáváme závodit a začínáme výletovat. Nohy mě už dávno neposlouchají, hlava nechce o závodu ani slyšet. Kolíkáčovi se nedaří mě rozmluvit - ani neví, jak jsem šťastnej, že je tu se mnou a kecá nám do toho marastu, kam jsme se dostali (dostal já). Druhý Tesák, konečně dlouhý kopec po těch nespočetných kopečkách. Cesta nahoru utekla rychle, Kolíkáč na mě musí občas počkat, zdravíme fotícího Žízu,. Po sjezdu se vyhoupneme na bufet Troják...poprvé na maratonu taková žranice na bufetu - chleba se škvarkama, banán, kola, pivo, ochotná obsluha mi doplněné bidony dala až do košíků. Kolíkáč komentuje, že nepamatuje, kdy takhle plnil bufet...ohromná vzpruha, následně sjezd a potom letíme po větru padesátkou pod Lázy. Kopec zabiják, v největších procentech protivítr, ještěže se můžu schovat za neúnavného a hláškujícího Kolíkáče. Před horizontem nás dolítli tři mladý střelci, Kolíkáč glosuje: „A máme o zábavu postaráno“. Po

nebezpečném prudkém sjezdu přichází znovu zvlněná silnice nahoru dolů, s bráchou se jim na špici neplete. Před bufetem nás nechají s Kolíkem trochu potahat, na pár sekund stavíme a dva nám prchají, ale stále je máme na dohled vlastně až do cíle. Brácha chce závodit, ale mně se nechce. Rozmlácený Hubertus se pěkně zajídá, pořád koukám na tachometr kolik zbývá do cíle, km přibývají strašně pomalu. Kolíkáč na mě už poněkolkáté dnes musí čekat. Konečně se mu podaří mě přemluvit na časovku trojic, abychom sjeli dvojici, kterou stále vidíme. Při časovce na luxusním asfaltu trochu ožiju - docela jsme je stáhli, ale v táhlém stoupání ztrácíme Libora Domanského. Na horizontu dojíždíme Poláka, který nám po rozdělení tras odjel. Pár vln, poctivě točíme a jsme v Přerově. Poláka necháváme jet a v bratrském objetí projíždíme cílem. Kolíkáci dík, byl si obrovská opora...několikrát jsem si to prásknul, nohy z nebes zůstaly pohřbené v loňské sezoně, bolely a netahaly, hlava stávkovala...nádherné kopce a neskutečně těžký maraton...obdiv všem

Kolíkáč – A vo vo vo tom to je!!

V noci tlaky v břiše, moc toho nenaspím, to ten starťák začíná pěkně brzy, ráno okupuji nekonečné desítky minut záchod s hnědou vodičkou a cítím, že to dojíždání china nudlí po dceři nebyl včera úplně dobrý nápad, zavzpomínat na Snílka na Beskydu 2013, endiaron do pusy, do kapsy smotat toaleták a jde se na to. Stažené půlky mám teď již ze dvou důvodů, ale v oranžovém rozjetí se na to rychle zapomíná. Parádní počasí, jen odhodit dlouhý dres Janě Kaprové, pěstmi si bouchnout o sebe pro štěstí s Kaprem, Jirusem, HonzouB a Olinem, toť tradiční rituál, ať to dobře dopadne. A správně zahřátý a nažhavený to odpálit do předních pozic balíku. Podařilo se, oslintaný úsek v lese za námi a já si jedu špic vedle Čerta. Před kostkami prohodit pár slov s Mílou Švehlou, který jen glosuje, že Šlapky jsou tu zase v plné sestavě. Ano, začátek se povedl přesně, jak měl. Ale bohužel netrvá to dlouho a první zásadní problém je tu, bahnitá louže v d'olíku, do kterého nalítneme ve vysoké rychlosti. Vybírám si levou stranu, kde ovšem musím vycvaknout a hrábnout nohou v hluboké kaluži. Tretra promočena, kolo zaprasené jako dobytek a čelo balíku na horizontu. Ale ještě to není ztraceno, Kapr se taky z toho vymotal a jedeme stíhací jízdu. Jau to bolí, huba zalepená slinami, totální podlaha, ale čelo se naštěstí přibližuje. Už jsme spojeni s ocáskem balíku, trochu vydechnout, ostrá pravá a zase davaj, v terezínu hoblujeme škarpu a jen tak tak tam visím. Tak to je přesně ono, to jsem potřeboval, na 30. km jsem na kaši. Konečně loknout z bidonu, až se málem utopím, safra, musím se nějak srovnat před tím Tesákem. Zkušenosti z minulých let velí prodrat se dopředu, tradiční bus v protisměru to určitě zase rozstříhne. První velký kopec sezóny, na to jsem se tak těšil, to srovnání, jestli se podařilo posunout výdrž se soupeři zase o kousek dál. Uff jsem v Top10 a nejede se mi vůbec špatně, od startu stále na velkou, že bych ani na Tesák neshodil? Blbče, co to máš za nápady, když většina okolo tebe točí malou? Ale je to tak opojné, když couvá Indián, Míla, a Kapr s Jirusem za zády! Jak malej kluk, tvrdé vystřízlivění se blíží, minulý rok mi Tesák přišel jednoduchý a krátký, ale to se jelo v dešti rozváznější tempo. Letos Top 15 odskočilo, začíná mě míjet Jirus a za ním ve vláčku Kapr. Žíza v krajnici povzbuzuje a fotí, DÍKY, s Kaprem si s ním plácneme a tady jako kdybych se zlomil, hlava nevysílá hákovací impulzy a Jirus s Kaprem mi odskočí tak na 5 metrů, malicherných 5 metrů... a zjišťuji, že na velkou to nedám, Tesák je letos nekonečný a stále se utahující kopec! Shazuji na malou, zase menší ztráta, ale ještě není nic ztraceno Indián a lišák Míla jsou tu, se svým pravidelným tempem. Konečně hážu úspěšný hák a vrchol Tesáku jsem s nimi. Ale přichází další rána, mokrý a potměnlý sjezd jedu jako sponzor výrobce brzdových špalků a grupa mi odjíždí. Navíc auta v obou směrech, borci, kteří to narvou středem mezi ně, ne na tohle fakt nemám. Konec, Háje - konečná vystupovat, hodně brzy skončila moje letošní mamutí mise ... Troják bufet ještě zahlédnu záda skupiny, ale k docvaknutí bych musel ten magnet letět na motorce, sám jsem bez šance. Hlava to zabalila, nohy jsou na odpis, беру banán a jen tupě jedu k Hadovně. Ale není to pro mě vůbec zadarmo, grupa okolo mě jede šrot, já nejsem vůbec schopný na špici potáhnout a tak se jen zbaběle vezu vzadu, no vždyť je to stejně všechno střední trasa, na bufetu za Grapy čekám na HonzuB, sám tu dlouhou prostě nepojedu. Hrozný stavy, stojka u Kašavy mě málem vyhodí z této grupy, před Hadovnou stříkám gel, suk a docela se mi jede dobře, ale do sjezdu jdu zase na chvostu, nechci, aby mě někdo ze zadu sestřelil. Grapy jsou tu, 28 zoubků si spokojeně přede, sluníčko, fotící a fandící Žíza, spousty diváků, no není to idylka? Není! Sjezd do Bystřice je znovu tragédie, navíc trefuji díru,

rána jako z děla, naštěstí bez defektu, ale odlítl magnet, takže oded' na budíku jen hodiny. Ale v té psychické apokalypse se po ostré levé zjevuje něco oranžového před námi. Na grupu mám zásek asi 100 metrů, který pomalu sjíždím a nevěřičně fokusuji na ten oranžový bod. Probůh, to vypadá na Kapra! Po chvíli řvu na bráchu, ty woléééé, co tady děláš?! Jak je ta cyklistika krásná. Schováváme se a trpíme oba svorně ve skupině, která si to šněruje proti větru. Bufet projíždíme a rozdělení tras se nezadržitelně blíží, i když se mi to taky zdá letos nějaké nekonečné ... Hurá doprava, vzpomínka na RiCe a velkou grupu, jak jsme v této zatáčce mále spadli v roce 2010, teď jsem tady jen s Kaprem a jedním Polákem. Chvilí střídáme, ale když nám regulovčící hlásí ztrátu asi 10 minut na skupinu před námi, která má kolem 7-8 lidí, tak se s Kaprem dostáváme do výletovacího módu. Jedeme tak, aby nás to nebolelo, ani jeden z nás není schopen toho druhého trochu vyhecovat. Polák se na to nemůže dívat a zlehka nám odjíždí, do teď nechápu, proč se z nás jeden nezvedl a nejeli jsme s ním, zvláštní stav... Ono ten úsek do Rajnochovic není žádná paráda, furt nahoru a dolů, kecáme vedle sebe, to jsme snad na těch zimních výletech jeli aspoň v háku! Ale nějak není o co jet, Kapr má svoje zlato jisté, a já jsem to zbaběle vzdal již po Tesáku . Ale možná to jsou jen výmluvy, naše těla jsou pěkně zdevastovaná po těch sjížděcích šrotech. Vrchol všeho přichází na bufetu Troják, nejsme daleko si sundat rukavičky a žrát a žrát! Kapr si poručí pivko, kofola teče plným proudem, rohlíčky se salámem, se škvarkama, koláčky, no děsná žranice... Po sjezdu z Trojáku auto Kolokrámu u krajnice, do toho sanitka a Police, nehezká to podívaná. Do Ratiboře, rodiště mého dědy, se usazují na špici a zdá se, že i jedeme závod, krásná silnička z mírného kopce, navíc s větrem v zádech. Levá točka na Kateřinice nám ale znovu vypíná přívod energie a motáme se na Lázy. Děsnej to kopec, ale krásné výhledy jsou nám odměnou, věřím, že jsi se letos Jirusi taky tak kochal!? Před vrcholem nás dolitává trojka závodníků a to je asi smůla pro HonzuB, jelikož by si nás určitě jeho grupa sjela. Takhle přijímáme jejich rychlejší tempo, dokonce i na špici se ukážeme v tomto nezáživném úseku okolo Kelče. Bufet znovu stavíme, i když to byla asi blbost, jelikož dva nám nenápadně odjeli. To mě trochu naštválo, hecuji Kapra, že je musíme sjet. Ale Hubert se nám staví do cesty, stále dvojičku vidíme, ale nedaří se o moc přiblížit. Až kolem Lipníka roztočíme kolotoč ve třech s Liborem Domanským, jsme na dostřel, ale další kopec je znovu překážkou k úplnému docvaknutí. Takže dvojička mizí, ale je tu Polák, kterého jsme sjeli, naopak Libora jsme tam nechali a toho nakonec sjel HonzaB. Polák poctivě střídá, mě tahají zadní stehenní svaly, moc těm špicím nedávám Ještě se ptám Kapra, jestli mu nebude vadit, když Polák bude před námi, Kapr okamžitě souhlasí s průjezdem za ramena, klidně i za Polákem Jo hold jsme ty závodnický srdíčka nechali dnes doma, těch 30 minut na Jiruse je děsivých... Jen co jsme vycvakli tretry, je tu roz dováděný HonzaB, ty brd'o, to je škoda, s ním by se asi děly jiné věci. Ale v tom je maraton parádní záležitost, nic se tam nedá naplánovat, pokaždé je to jiné, přináší to skvělé příběhy. Ať je to report vítěze, nebo příjezd Icemana ve skvělém čase, bronzové Ivči a její družiny a nebo RiCe, ze kterého sálalo po dojezdu takové nadšení, že může zase být součástí této show! Vždyť od soboty nedělám nic jiného, než hlám reporty, znovu a znovu si projíždím v duchu trasu a prožívám to naplno. A vo vo vo tom to je!!

Olin – Mamut 2014

Dokud to mám v hlavě, taky přidám pár řádků. Na začátku sezóny jsem trénoval hlavně tempo, kopce poskrovnu, snažil se něco shodit a doufal jsem, že kopce mi snad půjdou. No, uvidí se. Minulý rok jsem toho na závodech z vícero důvodů moc nenajezdil a a skončil v podstatě Rampušákem. Z Mamuta jsem měl opět trochu obavy vzhledem k tomu, že takto promotanou trasu tvrdošijně odmítám pochopit, a nebýt neustálého hledání žlutých šipek na asfaltu, skončil bych jako již párkrát málem ve Valmezu Však jsem o tom hovořil v žertu s pořadateli, že slovo TOUR znamená OKOLO a nikoli takovýto „roztomilý zamuchlanec“ silnic a silniček Startujeme odpředu těsně za Kolíkovou skupinou, po startu se jede rozumně, sice pořád okolo 40 km/hod, ale vzhledem k odděleným startům nejkratšího závodu už to není taková bitka, jako vždy bývala. Lesem projíždím pochopitelně vpravo v kalužinách, ale dá se. Na kostky si najíždím opět blbě vpravo a díry mi 2x málem vyrážejí řídítka z rukou. Čelo závodu se dá držet až k onomu osudnému pádu do bahna na cca 20-tém km, padá to ode mě na všech stranách, já zázrakem situaci ustojím. Následně se nás tvoří skupina snad 30-40 lidí, většinou z B trasy. Teď po závodu se mi zdá již trochu úsměvné, když si vzpomenu, jak se kolem nás občas prohnali zabahnění a

rozzuření jezdcí, kteří se snažili opět dohnat čelo. Pěkná cyklokrosová vložka Náš „balík“ se trhá až na nájezdu na Tesák, kde poprvé zjišťuju, že mám v kopci problém. A to netuším, že bude ještě hůř. Bufet na Trojáku projíždíme a vytváří se nás skupina cca 8 lidí, kde poznávám Pepu Kronycha, Libora Honse, Jirku Janouška, Kamila Juřika. Hadovna zatím v pohodě, z kopce se jede docela svižně, roviny stačím. Vzpomínám, když jsem jel prvního Mamuta v roce 2009, tak jsem měl přesně opačný problém, skupině jsem na rovině nestačil, ale v kopci se mi jelo skvěle, ale to už je jiná písnička Dost se bojím Grapů, které jsem už pár let nejel, a tak na ně najíždím dostatečně vystresovaný a jedou se mi překvapivě dobře, převod 25x39 je už menší ptákovina, než když jsem to vždycky lámal na 23 zubů. Žíža fotí a dodává sílu. Z kopce se dáváme zase dohromady a v šesti lidech se zhruba po třech hodinách blížíme k bufetu v Prusinovicích. Jsem jako obvykle již zhruba 1 hod na suchu a je mi jasné, že dál mám na výběr buď křeče nebo jízdu na samotku, neboť mé spolubojovníky nějaký bufet vůbec nezajímá. Zastavuju tedy, stojím tak 30-40 s, ale hoši jsou v prachu. Snažím se je v následujících brdcích docvaknout, ale ve větru marný boj. Na samotku dojíždím na rozdělení tras, vím že v naší skupině z áčkařů ostal jenom Jirka Jiroušek, tak si říkám, že by na mě mohl snad počkat Brdky mě docela vyčerpávají, nohy začínají být pěkně „vyprásklé“, tak se začínám aspoň kochat opravdu nádhernou krajinou v jarních zelených, žlutavých, hnědavých odstínech. Prostě paráda. No logicky mě po pár kilometrech dojede skupina asi šesti lidí, ve které ke své radosti nacházím i Honzu Bílka. Pozn.: asi 30 m před touto spolupracující skupinou jel snaživec, který se do ní odmítal zařadit, chtěl jsem s ním prohodit pár slov, ale k ničemu se neměl a pomalu si tak odjížděl. No když ho to baví Naše skupina docela jede, tak se společně dostáváme pod druhý Tesák a tady přichází mé procitnutí. Kopce mi fakt nejedou, ztrácím na vrcholu tak 100-200 m, naštěstí se ve sjezdu sjíždíme. Horší je že se mi chce již nějakou tu hodinku pekelně čůrat, hoši se k zastavení nemají a já opět volím mezi tím nechat si je ujet a nebo to zkusit vyřešit za jízdy. Po Kolikáčově školení, že správný závodník si s tímto poradí i za jízdy, hledám vhodný terén, kdy není potřeba moc šlapat a zařazuju se nakonec skupiny. Začínají první houpačky před Lazy a říkám si buď nebo nikdy, podaří se □ Ztrácím na skupinu cca 200 m, ale s úlevou pokračuju a po chvíli se sjíždíme. Vzpomínám si, že na Tesáku opět fotil Žíža a dodal mi vzpruhu: „Teď už jen Lázy“. Tak si říkám, fajn, Lázy nějak uvisím a je to v kapse. Jo houby, krize nastupuje v plné parádě. Hoši se mi nekompromisně vzdalují a já opět tuhnu ve vidině dojezdu na samotku. Křeče sice žádné, ale nohy fakt totálně nejely, nevím, co jsem udělal blbě A tak opět přecházím do kochacího módu, občas čekám, že mě někdo dojede, vzpomínám na své dez-orientační Mamuty v minulých letech, i na ty kteří tady se mnou mohli být a už nemůžou. Zdravím Tě Pavle. Nekonečné kilometry, těším se na bufet. Bufet na 180 km dojíždím dost vyprásknutý, v klidu bufetuju, za mnou furt nikdo. Očekávám dojezd po rovinkách do Přerova, ale docela mě ještě překvapí kopec Pod Hubertem a na posledním „kopci“ na Hlinsko zastavuju, abych půjčil jednomu defektáři pumpičku. Záhy mě dojíždí trojička s Michalem Skopečkem, Pepou Kronychem a Ondrou Kavanem. Tak bude veseleji. Pokračujeme ve čtyřech, pěkně střídáme a konečně si to užíváme. Tepovka se mi vrací z mrtvolného stavu do normálu a cílem projíždíme svorně ve čtyřech. Michal Skopeček skvěle tahal, tak se ho snažím popostrčit na pásku do cíle, jedu asi metr za ním, ale asi jsem do čipové zóny stčil hlavu dřív, tak jsem Michala omylem porazil o dvě desetiny vteřiny, čímž se Ti Michale hluboce omlouvám Díky všem a těším se na příště.

RiC – Návrat zelenáče

Po tříleté absenci jsem zpátky v Přerově. Nejistý, jak se mi povede, co vše jsem zapomněl. Myslel jsem, že mě mé šediný ochrání před šílenstvím, které pravidelně po startu vypuká, ale mylil jsem se. Jak jsem starší, tak jsem blbej. Gumuju se na chvostu balíku a lítám na gumycuku sem a tam. Naštěstí to trvá jen chvíli než mi totálně ztuhnou nohy. Pak se beznadějně cedím do zapomnění. Až na Foncky je to pro mě utrpení, ale během stoupání se srovnám, najdu svoje tempo a pomalu dojíždím do cíle. Mamut byl vždy těžký maraton, ani letos to nebylo jinak. Sice s obtížemi, ale jsem rád, že jsem se vrátil. O něco více mám na blogu. Cyklomaratony: Návrat krále zelenáče mezi maratonce.

Mamut_2014cislo-maleMyslel jsem si, že mám už dostatek zkušeností na to, abych i po třech letech absence a s minimálním tréninkem objel Mamuta. Když jsem ho v roce 2006 (ale nejsem si jist) jel poprvé bylo to jen o přežití. Od té doby jsem si Mamuta zajel několikrát a většinou jsem se zlepšoval

(pocitově, nikoliv absolutně). Skončila tříletá studijní přestávka a nadešel čas tréninku na desátou cyklistickou sezonu. Pochtivě jsem se snažil, ale cítil jsem, že nahradit výpadek bude obtížné. Navíc jsem si sebou neustále vozil téměř dvacetikilové „zavazadlo“. Zbavit se ho bude dost obtížné. Abych to zkrátil: příprava probíhala víceméně dle plánu a než bysmamut2014-01 řekl výrobce obuvi byl tu desátý květen a já stál v Přerově na startu dlouhé trasy cyklomaratonu Mamut. Jaképak to bude, zase tlačit, cedit, gumovat v po startovním šílenství? No, ale to se mě netýká, já už mám pár startů za sebou a tentokrát pojedu profesorsky. Pěkně v klidu, vyrovnané tempo. Na startu jsem se ještě stihl pozdravit se Šlapkami. To byl taky poslední okamžik, kdy jsem je viděl před cílem. Je odstartováno. Profesorský styl jízdy jsem zapomněl někde na startovní čáře a za první zatáčkou jsem jel hned „kaši“. Jsem blb. Začal jsem se honit a snažil se skákat ze skupiny do skupiny. Bohužel jsem na to neměl a jak začaly menší brdky, zadřely se mi nohy a já se začal beznadějně cedit dozadu. Začal první výjezd na Tesák a já si vyhlížel s kým budu pokračovat po zbytek dlouhé. Kolem mě většinou střední trasa. Jedu si svoje konstantní tempo a snažím se to nepřepálit jako na začátku. Celkem tomamut2014-02 jde. Nahoře na Tesáku jsem hezká skupina a vypadá to, že nebudu muset bloudit sám. Ve sjezdu mám očividně navrch. Alespoň někde je nadváha výhodou :- (Vyhoupneme se na Troják, projedeme bufet a další sjezd. Přes stojku Kašava vzhůru k Hadovně. Trochu se obávám, jestli mi tady ostatní nefrnknou, ale mé obavy byly zbytečné. Vypadá to, že jsme na tom výkonnostně stejně. Hadovna v poklidu bez nějakého odpadání. Z Hadovny sjezd lesem a nájezd na hlavní. Jedeme pod Grapy. Už jsem je jednou jel a moc se netěším. Hlavně si z nich pamatuji pohled na louku, kde je vidět na první stojky. A vlastně nic jiného, než tu louku si nepamatuji. Proto jsem byl nemile překvapen, že stojky byly i dále v lese. Na louce fotí Žíža, ale už nemám moc sil dělat nějakou grimasu. Jsem rád, že jedu, byť skoro pádovou rychlostí. Grapy dost bolely, ale nebylo to nic proti tomu, co následovalo. Úsek do Rajnochovic, kde začíná stoupání na Foncky (tj. druhý výjezd na Tesák) je pro mě vždy utrpením. Neustálé nahoru a dolů mě ničí. Mám co dělat, abych se udržel skupiny. No skupiny, vlastně jsme zůstali jen čtyři. Většina odbočila na střední trasu. Ve čtyřech jsme dojeli na konec Rajnochovic, kde si dva dali malou pauzu, jeden jel dopředu a já mezi nimi pokračoval hooooódně zvolna vstříc stoupání. Hned od začátku jsem točil kašpárka a snažil zregenerovat nohy než kopec přitvrdí. Pocitově nic moc, ale nohy neustále otáčely klikama i v nejprudších pasážích. Bolelo to, ale jelo to. Nahoře na Fonkách jsem byl celkem zregenerovaný a od tohoto okamžiku už se mi jelo dobře. Dojel jsem na bufet na Trojáku, počkal na zbývající dva členy skupiny a společně jsme pak pokračovali. Zatímco já měl pocit, že se můj stav nezhoršuje, jeden z trojice začal trochu vadnout. Nicméně stále jsme drželi skupinu a snažili se spolupracovat. Společně jsme překonali Lázy a dojeli na poslední bufet. Tady jsme se rozdělili. Jeden ze skupiny si chtěl trochu orazit a kamarád zůstal s ním. Já se rozhodl pokračovat dál sám. Poslední bufet byl někde kolem 180.kilometru. Do cíle mi tedy zbývalo něco kolem třiceti kilometrů. Bohužel jsem byl bez informací o ujeté vzdálenosti. Někde na kostkách se mi uvolnily magnety. Rozhodl jsem se hop nebo trop. Na rovinách jsem se už nešetřil a jel jsem maximální, ale dlouhodobě udržitelné tempo. Věděl jsem, že mě čeká ještě jeden kopec (ó jak jsem se mýlil). Byl to Hubert. Najel jsem do něj, ale vůbec jsem netušil o jaký kopec se jedná. mamut2014-03Proto jsem jel opatrně, abych se neodrovnal. Byl dost dlouhý a silnice nic moc. Kupodivu nohy stále jedou a nijak zvlášť neprotestují. Jsem nahoře. Libuji si, že teď už jen z kopce a po rovině až do Přerova. Vítr fouká z boku i proti. Snažím se držet rychlost kolem 30km/h. Je to hraniční, ale snad to vydržím. Na křižovatce vidím směrovku „Přerov 14“. Paráda! Jo, paráda. Žlutá šipka ukazuje doleva, nějaké Hlinsko. Další kopec! a nic malého. Trápím se a nadávám na stavitele trati. Naštěstí je celkem jetelný. Jeho zdoláním ale útrapy nekončí. Nahoře samozřejmě fouká a já si řekl, že to dám pod devět hodin. Snažím se jet naplno, ale už to nevydržím pořádkem. Občas musím svést nohy a trochu dáchnout. A pak znova zabrat. Třicítka už neudržím, musím ubrat. Jsem v Prosenicích, přede mnou rovinka na které probíhalo postartovní šílenství. Toužebně vyhlížím les, kde snad nebude tolik foukat. Konečně! Kouknu na hodinky. Mám čas 8:54! To snad ne, já to pod devmamut2014-04ět nedám! Kašlu na vše jedu co to dá. Cedula „Přerov“. V levém stehně cukání. Už vidím odbočku k výstavišti. V levém stehně velké cukání. Musím svést. Lehce párkrát otočím klikama, odbočím k výstavišti a znovu zaberu. Proti mně zdravící Šlapky. Moc nevnímám. Jedu max. Cílová rovinka, brána, CÍL! Čas 8:59:16. Klasická kýčovitá filmová scéna :-) Závěr Nadváha je

znát, hlavně v kopcích. Navzdory loňskému výpadku v tréninku, nějakou vytrvalost jsem z jara natrénoval. Absence závodních kilometrů je citelná. Jakmile se šlo do intenzit, přišla moje konečná. V kapsách 4 gely Enervit, 1 tyčka Enervit, 1 PowerBar, 2 MagnesieLite, 2Gutar, 2Sleha – prostě feťák na výletě :-). Mamuta jsem ulovil, ještě bych rád chytnul Rampušáka! Už se těším na další perly z náhrdelníku zvaného Cyklomaratony...

zahradník

53x11 - Mamut Tour. Od startu se mi jede dobře a vůbec netuším jak špatný den mě dnes čeká. V prvním Tesáku se v závěru rozjíždí taková palba, že si musím vystoupit. Je však pozdě, nohy jsou kyselé a mě mívá jedna grupa za druhou, nejsem schopný hákovat a nahoru vyjíždím snad pasesátý. Následný mokrý sjezd dál cedím a čelo se zdá být definitivně pryč. Nohy a překvapivě i ruce a záda jsou totálně mrtvé a to je nějaký 50.km, takže hlavou se honí myšlenky to dnes zabalit. Zezadu mě docvakává grupa, trochu orážím, čelo zvolní a jsme jim na dohled. Následný kratší brdek jedu doraz, na vrcholu jsem v koloně a zpět na čele. Tam vydržím jen na Hadovnu - jakmile se rozjedou nástupy opět končím a čelo mi dnes definitivně mizí. Na mokrém úzkém sjezdu opět cedím a skupinu si opět doskakují až pod Grapami. Ty v lehkém bezvědomí nějak vyškrábu a nakonec po neustálém sjíždění a odpadávání z různých skupin kotvím ve 2.skupině cca 8 lidí, kde byl i Košík. Po 100 km se mi nohy zázračně rozjíždí a začíná se jet dobře. Jedeme o cca 11.místo tak žádné blbnutí a kvůli silnému větru se jede tempově, aby se skupina udržela pohromadě. Do závěru nás dojíždí 5, tak ještě poctivý špurtík, který o chlup prohrávám. V kategorii 4. flek, celkově 12. I přes ten mizerný začátek nakonec jakž takž spokojenost - mířil jsem výsledkově výše, ale v kopcích na to nebyly nohy a hlavně jsem zapudil myšlenky to zabalit nebo jet krátkou a celkem v pohodě jsem to dojel. Pěkně jel dnes Doly, který se udržel vpředu a dojel 8.

morelon

Mamut tour, vyspal som sa celkom dobre, na štart sa teším. Platím nováčikovskú daň, od štartu sa hneď vystrelilo a bol som dosť v zahu. Fúkal silný vietor, cesta bola preplnená cyklistami, na 7km sa k tomu pridala úsek kociek kde sa to pekne celé natiahlo a moja pozícia v balíku ma demotivovala. V brdkoch sa to začalo deliť a bol som veľmi v zahu. Na nejakom 12km bolo na ceste naplavené bahno po nočnom daždi a vyvialo sa tam dosť ľudí, nebol som v predu tak ma to obišlo. Nasladovalo asi 20km neustáleho dobiehania nejakej skupinky a selektovania. Potom opäť kocky a pozvolné stúpanie na tesák. Som asi v tretej skupine, pred nami vidieť veľkú skupinu, ktorá ide pomalšie ako naša, lebo ich postupne dobiehame. Škoda že nie som tam, ich tempo by mi vyhovovalo, v tejto som trpel a keď sa kopec zlomil tak sa celá skupina rozpadla a ostal som sám. Zjazd z kopca je mokrý a technický, idem opatrne a dobehnú ma dvaja borci. Dlhú sa ich neudržiim, lebo po bufete nasleduje ďalší mokrý zjazd a idem opatrne. Dobehnú ma zozadu asi 4 borci, spoluprácou dobehneme dvoch s ktorými som pôvodne išiel a prichádzame pod Hadovnu. Z našej skupiny som v kopcoch na tom najlepšie, na Hadovnu vychádzam prvý, v následnom zjazde idem opatrne. Prichádzame pod Grapy, kopec ma prekvapil ako sa len dalo. Vôbec som nečakal takú ikonickú stenu, je to silný zážitok. Na vrchole som opäť prvý, ale čakám niekoho zo zahu. V zjazde idem prvý a opatrne, nikto ma nepredbieha, asi sú našrot. Do cieľa už nie sú veľké kopce len brdky, mám so sebou vytalčený profil a neustále ho študujem čo nás ešte čaká. Dobiehame nejaké skupinky pred sebou a stále niekoho strácame, ale pod posledné krátke stúpanie na trati prichádzame celkom početná skupina. V kopci som na druhej pozícii, ten čo to ťahal nás pekne potrhla. Zvažujeme či to skúsime sami do cieľa, ale proti tomu vetru to ľahké nebude. Doskočí si nás v stúpaní nejaký chlap s postavou ako kulturista tak je rozhodnuté. Všetkých nechávame za sebou a posledných 15km na vetre to točíme do cieľa, aby nás nikto nedobehol. Predbiehame ešte dvoch a v špurte som druhý zo skupiny. Prvú hodinu som si dával ako otrok, potom sa mi už išlo dobre a mal som stále rezervu. Mal som aj na lepší výsledok, ale musel by som ísť lepšie pozíciou a od štartu byť na čele čo na neznámej trati nedokážem. Ale je to posun oproti Krupine a o týždeň v maďarsku to bude dúfam ešte lepšie. Čím strmší kopec, tým lepšie sa mi išlo. Umiestnenie 64. 2,5 banánu, 1 tyčinka a 2 gély. Len 1,2l vody, zniesol by som aj viac.

jiirkagzw

Mamut tour, ráno se mi vůbec nechce na start, jsem nějakéj nervozní, po startu nic moc, nechávám si díry, bolí změny tempa. Trochu se rozjíždím až na Tesáku, kde Paprstka rozjíždí brutální tempo. Po sjezdu je nás cca 25, P. furt tahá. V dalším kopci dojíždíme únik Gonda-Hradil a P. konečně jede do háje. Grapy vyjedu vcelku slušně, do 10s v nejprudčí části na čelo. Pak přesun po rovině. Oba velký bidony už skoro vypitý, jedu k autum a jeden mi naštestí dává Valeš. V druhým tesáku se jede tempo-kolokrám to chvíli držel Svobodákovi ale pak odkráčel, nahoře nás je asi 8, d špurtu o prémii se nezapojuju. Bohužel borec co mi měl podat bidon vyplašeně kouká na nás, a když na něj houknu tak začne hledat bidon na zemi a my projíždíme. Ve sjezdu jedeme šrot, furt někdo nastupuje, bláznivej Sváča a další si myslí, že musíme jet když tam Svobodák nikoho nemá. Svobodák se jen trochu protočí a před Lázama v obci odjíždí. Na úpatí kopce už ho nevidíme. Kopec jedem rozumně, občas se snažím jet tempo a vršek zrychlit, ale nikomu se závodit nechce. Směrem do Přerova střídáme, ikdyž tak chaoticky, pak se spíš nastupuje. Na poslední občerstvovačce mě zachraňuje bidon co tam maj, ale furt jsou 4 bidony a 2 kelímky s vodou na závod málo. Asi až moc se zapojuju do nástupů a málo se najím. Poslední kopec před Lipníkem se zas rozjíždí tempo na hrubým asfaltu. Lidi po jednom odpadaj, já si strašně dávám (jde na mě asi hladák což jsem si neuvědomil a rychle se v tu chvíli nenajedl), ale říkám si že nesmím odpadnout. Na vrcholu kopce na horizontu nastupuje Sváča a já už odpadám. Po chvíli mi dojíždí Matula, nejsem mu moc schopnej střídat, peru do sebe poslední 2 tyčky a gel. Za Lipníkem nás dojíždí ještě další 2, který docela jednou. V posledních dvou brdkách na pěkným asfaltu se děsně trápím, ale uvisím to, po 15km se konečně vzpamatovávám a do cíle jen z kopce. Nemám už ale pití ani nic k jídlu, tak se jen modlím, aby nepřišla další krize. Do špurtu jsem trochu zaspal, Satke vsadil na dlouhýho a už ho nestačím dojet. Celkově 8. Škoda toho hladáka, skupina pak Svobodáka ještě dojecha, ale už dojecha pohormadě v 6. S výkonem v kopcích velká spokojenost, vzhledem k okolnostem (bez doprovodu a po Monínci) to bylo skvělý, navíc letošní nejdelší jízda na kole.

dudlik

Mamut tour Přerov. Super počasí, sice foukal vítr, ale teplo a slunečno. Spali jsme v penzionu 500 m od startu. Začátek byl rozpačitý, předjelo mne spousta lidí, čemuž jsem nevěnoval moc pozornost. To se mi ale vymstilo po cca 7 km, kdy přišly asi 2 km kostky. Celé startovní pole se natáhlo v dlouhého hada a já zůstal samozřejmě vzadu. Potom se s tím už nedalo moc dělat. Ve výjezdu na Tesák (38 km) jsem dojel Meneu, který jel dlouhou. Jeli jsme až pod Grapy společně, ale tam píchnul, takže jsem pokračoval zase sám. Zhruba na 80 km mne dojecha skupina cca 8 lidí a s tou jsem dojel až do cíle. Menea bohužel píchnul ještě jednou a po zralé úvaze se nechal odvézt sběrákem do cíle. V kategorii 6. celkově 78.

ladastr

Mamut Tour, tak dlouhý závod jsem ještě nejel takže moc nevím co od sebe čekat. Po startu celkem divočina v balíku, a po 15 km jsem se přimotal do pádu v takové debilní bahnivé louži naplavené z pole. Kolo i já jsme vcelku takže hned nasedám a snažím se chytit nějakou skupinku. To se mě daří v podstatě až v Bystřici, jede nás asi tak patnáct. První kopec Tesák se jede svižně, ale s rezervou, Troják taky. Ve sjezdech jedu jak posranej protože je mokro a neznám to tam takže za každou zatáčku to musím dojíždět. Pak trochu roviny a začíná Hadovna, tam cítím že v kopcích mám rezervu, takže zbytečně neujíždím, jedu ve skupině a šetřím. Pak legendární Grapy, no zážitek - stojka po louce jak v Alpách, spousta lidí atd. Nahoře celkem dost odskakuju a jedu dál s tím že si orazím ve sjezdu. V Bystřici se nechám dojet a jede nás cca 10, ale jsme tam jen 3 ze střední trasy. Po rozdělení tras dávám klukům povel minutové špice a jedem. Jede se v otevřené krajině a dost fučí takže žádný med. Kousek před Přerovem nás dojíždí 4 z naší bývalé skupiny, takže se to točí a jede se svižně. Asi 300 před cílem nastupuji ze 4 pozice a dojíždím si aspon pro vítězství ve skupině. Co dodat - těžký ale hezký závod, akorát škoda toho smotku. Ale popravdě stejně bych dneska na víc asi neměl, ten čtvrtek byl ještě cítit.

pcejka

Mamut Tour, trasa B, Přerov - zatím nejdelší trať v mý nový silniční kariéře, tak jsem byl zvědavěj, ale ušlo to, bez krize, až na epizodu náběhu křečí po sjezdu z Hostýna resp. při výšlapu do Slavkova p. Hostýnem (a taky pár set metrů před cílem), většinou v nějaký skupině, minimálně ve dvou, taky jsem často tahal či pobejval nejdíl na špici a postupně sjížděl lidi z úplně původní skupiny, tam někdo pak hláškovoal, zda-li nemám někde motor, to potěšilo, protože v posledních desítkách kilometrů jsem ve předu pobejval skoro pořád...jinak všechny tři hlavní stoupání (Tesák, Hadovna, Grapy) jsem zvládl s dobrým pocitem, i ty Grapy - "alpskou" stojku přes louku, i když tady jsem na skupinu už ztratil, ale jak říkám, postupně jsem si je sjel, v cíli celkově 61/165 resp. v mužích 61/157, ztráta na celk. vítěze 29min., v kateg. však 2/20 při ztrátě 6 a 1/2min. na vítěze.

Standa Prokeš

V sobotu 10. května jsem se po třech letech opět postavil na start jednoho z nejtěžších maratonů u nás, přerovského Mamut tour. Po nočním dešti bylo sice ještě mokro, ale obloha se pomalu čistila a slibovala sice oblačné, ale přece jen teplejší počasí s odpoledními teplotami kolem 20°C. Před startem jsem se ještě stihl pozdravit s Michalem Horákem, který jel krátkou trasu a Pavlem Kudou, mým soupeřem z kategorie, který jel pochopitelně dlouhou. Přípravy startu proběhli podle plánu a tak jsme se přesně v 8:30 vydali na trať letošního prvního maratonu. Jelikož startuje dlouhá a střední trať současně, byl nás pěkný balíček, takže v prvních kilometrech jsem měl především oči na šťopkách, abych se někam zase nepřimotal. Stejně jsem měl co dělat, abych se na odbočce do Prosenic vyhnul ostrůvku v křižovatce, který se přede mnou náhle zjevil. Naproti tomu, hnusný kostkový úsek za vesnicí jsem zvládl dobře, jenže ve sjezdu z Opatovic to málem nevyšlo. Sjezd končí za zatáčkou v protisvahu, takže se to tam pouští. Naneštěstí v nejnižším bodě klesání se po nočním dešti vytvořila obrovská bahnitá kaluž. Předek to proletěl, ale v zadních řadách se asi někdo lekl a už to lítalo. Moje štěstí bylo, že to místo znám a vím, že je to tam o hubu a tak jsem si nechal malého odlepa. Dobrzdil jsem jen tak tak a honem jsem se koloběhem dostal po mezi dopředu. Když jsem se snažil znovu nacvaknout, jen jsem slyšel, jak to vzadu někteří nedobrzdili. To už se mě ale podařilo nacvaknout a letěl jsem stíhat předek, což se mě podařilo až v další vesnici. V nájezdu do prvního stoupání na Tesák od Chvalčova jsem se držel poblíž čela skupiny. Od začátku se jelo slušné tempo, které se s blížícím se závěrem stupňovalo. Nicméně jsem se udržel skupiny a přes Troják jsme sjížděli do Kašavy. Následné stoupání na Hadovnu už nebylo z mého pohledu tak rychlé a bez problémů jsem se držel ve skupině. Bylo jasné, že se bude opět hodně závodit na Grapech. Nemýlil jsem se. Lámal jsem to do toho krpálu co to šlo, ale stejně v nájezdu do sjezdu k Bystřici jsem měl asi 30m díru. Ve sjezdu a v na následných brdcích přes Slavkov se to ve předu postupně opět sjíždělo, takže mě trvalo pár kilometrů, než jsem se dotáhl zpět. Povedlo se mě docvaknout až na metě rychlostní prémie za Chomýžem, když se na čele přestalo závodit. Usadil jsem se v asi 30-ti členné skupině a doufal, že až do dělení tras se už nebude závodit. V nohách jsem už začínal cítit, že jsem si pěkně hrábnul a to nás čekal ještě jednou Tesák, tentokrát od Rajnochovic. Tempo skupiny bylo ale přijatelné a tak jsem v ní vydržel až do Rajnochovic bez větších problémů. Hlavně jsem do sebe rychle cpal všechny cukry, co jsem sebou měl a doufal v zázrak. Ještě u studánky v půlce stoupání a před závěrečným výšvihem to vypadalo dobře, jenže po nájezdu do posledního kilometru před HP se ve předu hodně zrychlilo a přestal jsem stíhat. Pomaličku jsem začal vycouvávat a na vrcholu z toho byla asi padesátimetrová díra. Nejhorší na tom bylo, že jsem odpadl sám! Nejdříve jsem zkusil ve sjezdu se alespoň přiblížit na dohled. Jenže než jsem dojel na Troják, byla skupina v trapu. Jel jsem tedy sám a čekal, zda mě někdo ze zadu sjede. V Ratiboři jsem se nechal dojet dvěma závodníky, kteří odpadli z naší skupiny už v začátku stoupání na Tesák. Kluci ale nejeli moc ostré tempo a závodník v dresu Kolokrámu nám pak v začátku stoupání na Lázy rychle odpadl. Takže jen ve dvou jsme se vyškřábali na poslední HP Lázy. No a v následujícím sjezdu přišlo nevyhnutelné. Ucítil jsem lehké poklepání na záda a kolem mě se prohnala pětičlenná lajna. Okamžitě jsem se chytil do háku, tohle bylo úplně jiné kafe. Bohužel byl mezi nimi i můj největší soupeř z kategorie, Bedřich Průcha. Pokud jsem tedy ještě chtěl zábojovat o vítězství, musel jsem s nimi vydržet. Na občerstvení v Malhoticích jsem dostal od doprovodu poslední bidon a před námi byly poslední dva kopce Maleník a Hlinsko. V prvním

jmenovaném za to Bedřich vzal a tlačil na tempo. Držel jsem se jako přibitý jeho zadní galusky. Další stoupaní na Hlinsko už všichni šetřili síly a nikdo se nepokoušel odjet. Skupinka v podstatě bez problémů spolupracovala až do Přerova k odbočce do cílové rovinky, tedy na metu 400m před cílem. Bedřich najížděl do cílové rovinky z první pozice a já jsem za ním visel. Okamžitě za to vzal a nasadil vražedný spurt. Podařilo se mě uviset, ale ve zpětném pohledu myslím, že jsem propásl okamžik, kdy jsem se měl zvednout a zkusit jej předjet. Jenže jsem to nezvládl a padesát metrů před cílem jsem sotva točil nohama, na nějaké zvednutí nebylo pomyšlení. Poslední desítky metrů jsem už musel svésit a cílem jsem projel dvě vteřiny za ním na celkovém patnáctém místě. Naši kategorii tedy vyhrál Bedřich Průcha. Já jsem po třech letech obhájil druhé místo. Na třetím místě dojel Slávek Švehla a na Pavla Kudu zůstala nevděčná brambora. Celkově závod na dlouhé trati vyhrál ve spurtu Jakub Svoboda. Když se nám pak v cíli svěřil, že závod absolvoval s nedolěčenou zlomeninou žebra po pádu v Milovicích, ani jsem tomu nechtěl věřit. Poslední gratulace patří Michalovi Horákovi, který si na krátké trati vedl skvěle a obsadil v silné konkurenci jedenácté místo celkově. (na bedně zastoupil nepřítomného Slávka Tomáš Čer) Opravdu velké poděkování patří organizátorům závodu. Zázemí závodu fungovalo dobře a je fajn, že se jim daří, na rozdíl od jiných, držet laťku závodu vysoko a hlavně neslevovat. Jen bych opravdu hodně popřemýšlel na rozdělení startu dlouhé a střední trasy. Pouštět tak velký balík na ty naše rozbité silničky není moc bezpečné a v silách organizátorů určitě není 100% zabezpečit trať, aby nemohlo docházet k podobným překvapením, jaké jsme letos zažili za Opatovicemi. V této souvislosti doufám, že nikomu z těch, kdo v té kalamitě zůstali, se nic vážného nestalo. Také děkuji svému doprovodnému týmu ve složení: Eda Pospíšil a Pavel Bonta. Kluci zvládli všechno bez problémů a tak jsem měl vždy k dispozici vše, co jsem potřeboval. Díky kluci!

Svobodák - Maratonský test na výtečnou

Sezóna je v plném proudu a s ní i domácí maratonská série. V zimě jsem si na Mallorce říkal, kolik mám času na přípravu k obhajobě vítězství v prestižním seriálu, spojeném se silničním magazínem 53×11. Nyní zjišťuji, že nic není tak ideální, jak jsem si myslel. Od března jsem se nedokázal ani na chvíli oprostit od kolotoče pracovních povinností a neustálého stresu s tím spojeného. Navíc se do toho všeho snažím závodit a prakticky nemám čas na žádný odpočinek. Řekl jsem si ale, že to letos dám a tak si nebudu stěžovat. Po odchodu Elišky jsem se rozhodl vymládit z těla tuto bolest jinou bolestí. Vaše tělo se unaví a změní tak na chvíli tok vašich myšlenek. Zlomené žebro z Milovického Pavé tour mi také nepřidává na náladě, nicméně jdu do války v plném odhodlání. Den před závodem uvažuji, na čem pojedou a co naladím na svého Venge. Volím osvědčená kola Lightweight, vepředu nízký Gipfelsturm a dozadu dávám nový Meilenstein, který má být dle sdělení německých soudruhů opět o něco pevnější a díky vyššímu podílu karbonu je nová brzdná plocha účinnější :). No necháme se překvapit, říkám si. K tomu volím kazetu s 28 zuby a vůbec se za to nestydím. Blbě se mi se zlomeným žebrem staví do pedálů. Potřebuji proto „vyprošťovák“. Při balení samozřejmě nezapomínám na potřebné střelivo od Enervitu. Nenechávám nic náhodě a do doprovodného vozidla vedle našeho zkušeného ultraspecializovaného mechanika Raitříka, usedá na místo spolujezdce i Martina, nominovaná do funkce podavače bidonů a kouzelných knoflíků, zvaných Brufen :). Ráno je tak vše jasné a jednotka lebek ve složení: Říhič, rychlonožka Robert, Vesi, Martin a já sám – jdeme na to. Od startu jedeme vepředu, kluci, jakoby věděli, že nesmíme zůstat vzadu, kde vždy hrozí vyšší riziko pádu. Jedou vedle mě a snaží se mi dělat prostor. Jedeme aktivně a nepouštíme moc lidí před sebe. Na první vrchařskou prémii je to také nějakých 40 kilometrů, což je dost dlouhá cesta na to, aby se něco na úzkých a klikatých silničkách Hostýnských vrchů stalo. První vrchařská prémie na kopec zvaný Tesák je zde. S tím přichází první prověrka stavu tělesné zdatnosti. Od spodu kopce jede jak o život místní krajan a cyklokrošař týmu Remerx Tomáš Paprstka. Jak však vidím z jeho startovního čísla, jede dnes „krátkou“ 130 km trasu. Proto si ho moc nevšímám a sám čekám, co udělají ostatní. Jeho tempo je opravdu vysoké a po chvílce ho nechávají soupeři odjet. Koukám kolem sebe, nejede se mi vůbec dobře, ale zjišťuji, že ani soupeři nemají sil na rozdávání. Dalších 30 kilometrů se jede ve svižném tempu, čemuž hodně pomáhá vítr v zádech. Přemýšlím o tom, jak se dnes vrátíme zpět do Přerova. Bude to utrpení, s protivětrem a po pěti hodinách v sedle. Nechci však předbíhat, přichází druhá vrchařská prémie na Hadovnu, kde se nic zvláštního

neodehrává. Je to krátký 12% kopec, kde se zase trochu dělí zrno od plev. Prubířská zkouška závodu je spojená s třetí vrchařskou premií na Grapy. Vždy přemýšlím, zda si sem vzít s sebou pantofle. Do kopce najíždím jako první, abych měl prostor a případně čas prosát se skrze skupinu, abych vydržel co nejdéle v kontaktu s nejlepšími. Asi po kilometru, se vepředu tvoří malá skupinka, kde nechybím já a Vesi. Vesi vypadá dobře a druhou půlku kopce jede na čele. Několikrát mám chuť na něj zavolat, jako kdysi závodníci týmu Joko-Velamos na kolegu Bončukova, "Igor, mŕčiš svojich!" Nemůžu však moc plýtvat silami, celá záda mám v jednom ohni. Nahoře si říkám, přežil jsem Grapy, dojedu snad i do cíle. Po tomto stoupání, se sjíždí čelo o počtu patnácti závodníků, které v klidu pokračuje. Na stém kilometru, jsme z Kolokrámu ve čtyřech, což je pro nás výhodné. Po chvíli si tak celkem bez odporu vynucujeme zastávku na "odlehčení". Asi po minutě, kdy se nutíme vyčůrat a nejde mi to, na mě řve Raitřík z auta, "nech honění a dělej, nebo je už nedojedeš :)". Během dalších pár kilometrů, jedu zpět k autu. Beru si bidon a říkám si o Brufen, bolest je za hranicí a dá se jen s obtížemi vydržet, a to jsme teprve v půlce závodu. Na čtvrtou vrchařskou premií Tesák najíždíme z předních pozic. Robert i Vesi vypadají, že jsou v pohodě, také se jich ptám, jak na tom jsou. Oba hlásí svorně, že v pohodě. Po dvoukilometrové přípravě, již přichází opravdový kopec. Lezu na špic a zkouším jet tempo. Jedu si svoje, ale tak tak, aby nikoho moc nenapadlo zrychlovat, snažím se tak klamat soupeře. Nechci se zvedat moc ze sedla a stříknout si bolestí do trenek, stejně jako se mi to povedlo na Grapy (ještě že mám Pampers plíny :)). Přijde mi to, jako by mě všichni poslouchali, vůbec se neotáčím a šlapu svoje strojové tempo. Asi 500 metrů před vrchařskou premií cítím, že se začne spurtovat a čekám, kdo první začne. Držku mám protáhlou jak "kolie". Ještě, že mě soupeři nevidí. 200 metrů před páskou, se zvedá Honza Svoboda, nechávám ho jet a šetřím síly, vždyť do cíle je to ještě více, jak 80 kilometrů. Pod kopcem čítala skupina více jak 15 hlav, nahoře nás zbylo 10. Jediné, co se mi povedlo, bylo rozprášit naši jednotku lebek na prach. Říkám si „ksakru“ a přestávám se starat o tempo. Ostatním je to ale bezpochyby jasné. V následujícím dlouhém sjezdu šlapou jak o život a snažím se jim "kurvit" tempo. Po několika kilometrech nás tak dojíždí alespoň parták Martin. Rakouský závodník Florian Gaugl, je však chytrý a stále nutí skupinu k aktivitě. Pod kopcem je mi ale jasné, že kluci zpět jen tak nedorazí. Pátá vrchařská premié na Lázy, je za nějakých 10 kilometrů. Vítr fouká do ksichtu, při prvním zaváhání soupeřů se zvedám ze sedla a zkouším jejich nervy a odhodlání. Nikdo na můj nástup však nereaguje, během chvíle získávám snadno náskok 50 vteřin. Vjíždím do strmého stoupání sám, otáčím se a nikoho za sebou nevidím. Tenhle kopec fakt nemám rád, osobně si myslím, že je nejtěžší ze všech na této trase. Navíc po 150 kilometrech v nohou to bolí všechny. Jedu tempo a nemyslím na nic jiného, než abych byl už nahoře. V půli kopce na louce vidím několik serpentín pod sebou pronásledovatele. Skupina chrtů jede stále pohromadě, a to se mi vůbec nelíbí. Zvyšuji proto opět tempo a jedu v „červeném“ poli. Nesmějí mě dojet všichni, celé moje snažení by bylo k ničemu. Vyhrávám premií a letím skrz vesnici v technických úsecích jak magor. Ještě, že nic nejede proti, říkám si. A přemýšlím, jaké to je, když nabourá Tatra Tatra :). Pod sjezdem, nevidím nikoho. Další část závodu se pro mě tak stává časovkou. Do cíle je to asi 50 kilometrů, silný vítr a členitý terén mezi loukami a poli, tak prověřuje mou odolnost. Náskok mám již 2 minuty a posledních 20 kilometrů jsem bez pití. Nadávám na Raitřika s Martinou kde sakra jsou. Říkám si, že asi jedou poslušně za první skupinou a nevědí, že jsem odjetej. Prosím tedy rozhodčí o vodu a házím po nich svůj prázdný enervitáckej bidon. Mají u sebe nějakou sodovku. Jsem za ni fakt rád, díky moc. Po dalších 10 kilometrech přijíždí konkurenční doprovodný vůz a z okna, od sympatické slečny, dostávám informaci, že Ota spadnul a naše auto zůstalo u něj. Potom mi podává jeden z našich bidonů Enervit se jménem Roberta. Je mi jasné, že se něco stalo, jen nevím, kdo je Ota? Každopádně jsem v klidu a další minuty závodu, se snažím zapomenout na bolest, která prostupuje celým mým tělem. Přemýšlím, jak dlouho jsem schopen to takhle vydržet. Koukám po místních rozkvetlých polích do žluta a v hlavě mám jen Elišku. Pronásledovatelé jsou na dostřel. Do posledního většího stoupání dnešního dne do kopce Nad Hubertem, na 185 kilometru, jsem stále v čele. Můj náskok se však snižuje, nechci se tady zlomit jak vzduchovka a z posledních sil se snažím zvyšovat tlak do pedálů. Cítím blížící se křeče, už jsem doufal, že dnes neprijdou. V následném technickém a rozbitém sjezdu jedu opět na "Přemka Podlahu" a stále doufám, že to vydržím. Opak je pravdou, po dalších deseti kilometrech mám v zádech pěti člennou skupinu, která zde zbyla a končí má labutí píseň. Mám křeče do obou nohou. Jsem bez pití

a z kapsy tahám poslední GT tablety od Enervitu. Křeče neustupují a chvílemi jsem zcela paralyzován a prošlapuju jen nataženými patami. Uvažuji, zda vůbec dojedu do cíle. Ptám se dalšího Severočecha Adama Valeše, zda má něco na křeče a ten mě v zápětí zachraňuje ampulí magnezia. Velké díky Adame! 10 kilometrů před cílem, se neděje nic zvláštního. Nestřídám, protože nemůžu šlapat a moji konkurenti mě asi odepsali. Divím se tak jezdcům, jako je Petr Swaczyna, na co čekají. Proč nezkusí sami útočit, když nemají potřebnou koncovku :)? Až tři kilometry před cílem se zvedá Rakušák, za ním hned Tomáš Čer a já si říkám, že je hotovo. Mají dvaceti metrový náskok. Nemůžu vůbec nic dělat, jedno zvednutí ze sedla a končím. Po chvíli rozjíždí tempo Adam, lezu mu do háku a snažím se našlapovat jak tichošlápek :), nešlápnu ani jednou navíc, protože jednoduše nemůžu. Cílový dojezd na výstaviště znám za těch pár let, co jsem zde startoval, nazpaměť. Také jsem zde skončil ve spurtu asi 5 krát čtvrtý :). Pětset metrů před páskou v poslední pravotočivé zatáčce, si z první pozice vyšlapávám nohu z pedálu, mám zase křeč. Je to legrace, ale nikdo nejde „přes“, jakoby nechtěli začít spurtovat. Zaccvaknu a zkouším v sedle rozjet své maximum a v hlavě mi letí myšlenka „ať neskončím šestý“, musím někoho nechat za sebou. Jedu padesátkou a 100 metrů před páskou vidím, jak mě přelézají dva stíny. Jdu do toho, zvedám prdel, ať tady chcípnu, ale budu kousat. Vidím Rakušáka jak zvedá ruce nad hlavu a na poslední chvíli mu to tam házím asi tak o 5 cm. Bez šlapání pokračuji setrvačností dál, nemůžu nic. Bojím se vyndat i nohy z pedálů. Jedu za roh, aby mě nikdo neviděl a říkám si, to snad kurva není možný, že jsem vyhrál. Během chvíle se vracím zpět a rozhodčí mi sdělují podle čipu, že jsem fakt první. Slézám z kola s bolestí v zádech, křečemi v nohou a euforií v hlavě. Přichází ke mně kamarád Štěpán s otázkou „chceš pivo, vole“? Sedám na zem s pocitem, který mi stále stojí za to a na chvíli zapomínám na všechnu tu únavu a sebezapření. Dokonce se i směji a v sedě přijímám gratulace od všech kamarádů. Jednotka lebek s dalším zářezem, mise splněna! V cíli se dozvídám, co se vlastně stalo, přichází za mnou nejprve Martina. Ptám se jí, kde je Radek? A ona na to, že poslal jí, aby to schytala první. Následně mi osvětluje, co se vlastně stalo vzadu. Z Tesáku dolů se snažil Robert dojet naši skupinu ještě s jedním odpadlíkem. Ten Robertovi v jedné ze serpentin cuknul a Robert zůstal sám na větru. V poslední zatáčce se pak poroučel v sedmdesáti kilometrové rychlosti ven z hřiště. Pád nevypadal vůbec hezky, hodil salto dopředu a po několika kotrmelcích zůstal bezvládně ležet. Zastavili jsme hned u něj, říká Radek. „Ležel a jen chroptěl. Martina mě poslala k němu, já si však uvědomil, že bych se asi skácel hned vedle něj, a tak jsem se rozhodl zavolat rychlou. Tehdy jsem si uvědomil, že mám vybitý telefon“. Naštěstí zde zastavuje ještě jedno auto a ihned někdo k Robertovi běží. Martina mezi tím vytelefonovává v d'olíku bez signálu záchranku, která do 15 minut přijíždí na místo činu. Robert naštěstí již popadl dech a zdá se, že z nejhoršího je snad venku. Opatrně ho zvedáme z první jarní brázdy, kterou vyoral a odnášíme jej do stínu. Snažíme se s ním hýbat co nejméně, evidentně má zlomenou kličku a otřes mozku, vždyť taky jeho Prevail je na padrť. Komunikujeme s Robertem a ten se neustále vyptává na své kolo. V intervalu každé půl minuty se ptá „už mi fakt řekněte, a opravdu, co mám s kolem. Na jednu stranu to je úsměvné, na druhou to byl dost zmrazující pocit. Při nakládce do sanity, už za přítomnosti Policie ČR a nezbytné dechové zkoušce na alkohol se Martiny jeden z fízlů ptá, jak se dotyčný jmenuje. Martina mu sděluje, Robert Heczko (čte se Hečko). Ze sanitky se ozývá Robertův hlas pozor, píšu se HECZKO! Nebude to s Robertem asi nejhorší, říkáme si s Martinou. Po hodinovém skluzu však víme, že závodníky již nedoženeme a nemá smysl pokračovat dále“. Před odjezdem vstříc Přerovu do cílových prostor výstaviště Radek ještě sděluje dalším policistům, tentokrát dopravákům, na které se čekalo zhruba dalších 20 minut, jen proto, aby si nafotili Robertovo kolo „doufejte, že dnes vyhraje Jakub Svoboda, jinak jsem v prdeli jak Baťa s dřevákama a svedu všechno na Vás“. Konec dobrý všechno dobré, po závodě jedeme do Vsetínské nemocnice, kam mezi tím odvezli našeho kamaráda ve zbrani. Vojín Robert je již v plném vědomí a na kapačce. Leží a ptá se nás opět co jeho kolo a přilba. Je jasné že operace kličky ho nemine, stejně tak jako pochvala manželky. Ještě před odjezdem ale stihá sdělit Svobodákovi, že je kluk šikovnej a ten je v duchu rád, že máme po ruce anděla strážného. Elkin vše dobře zařídil, děkuju!

RAMPUŠÁK

Camrda – Tak tohle byl velkej punk!

Ne, že bych byl nějaký zvrhlík, mám dokonce své zásady (snažím se nejezdit za deště atp...), ale tohle byl fakt mazec. Na služebku vyjždím už ve středu ráno, doufaje, že o víkendu bude krásně, беру si sebou i kolo a odhodlání absolvovat svůj první maraton. Středa dopadá podle plánu a já ve čtvrtek ráno z Ostravy frčím na poradu k našim slovenským bratrům. Porada plynule přešla ve večerní posezení a některé spory s kolegy zkouším přepít, nedaří se, zkouším to víc, nejde to, hlava dobrá, ale nohy se nějak motají, skoro upadnu, ještě nějaké menší extempore a jdu raději spát... Probouzím se v pátek dopoledne, druhou část porady jsem zaspal, to není dobré, ale vím, že dnes se to beze mne obejde, ostatně nebyl jsem sám, kdo se dopoledního radění se neúčastnil. Oběd, malá procházka a vyjždím směr Orlické hory. Na hranicích dávám přestávku, stahuju poštu a pro jistotu checknu předpověď. Norové jakžtakž v pohodě, ale skyfly to vidí hodně černě, to ne, zpátky na nory, kolik bude stupňů, tak tohle vidím bledě! Volám Icemu rozhodnutý celou akci odpískat. Iceho jsem zastihl zrovna na cestě v autě s Kolíkáčem a věřte nebo ne jejich přesvědčovacím metodám by neodolal nikdo. Mračna na diskuzi raději prolitávám jen zběžně. Ocitám se ve Štítech, prezentace a jdeme se ubytovat, přemýšlím o tom, jestli kocovina, kterou mám, bude jednodenní, či dvoudenní. Na pokoji skvadra snů. Na manželský Ice s Kolíkáčem, vedle mě Mlhoš, dál Bobek a taky Ivča, večer doráží Mike, který pro jistotu přespává v jiném pokoji. V noci spím špatně, dost se potím a nejde mi zabrat pořádně. Po páté hodině ranní si to začnou štěbetat Kolíkáč s Icem, protože evidentně musí co nejdřív probrat své zážitky ze společně strávené noci, Mlhoš se k nim přidává napříč tomu, že se mnou si toho moc neužil. No nic jde se vstávat. Nějak mě nenapadlo, že ráno nebudeme mít snídani, takže jsem na suchu. Zachraňuje mě Kolíkáč dvěma houskama, Mlhoš rohlíkem sýrem a šunkou – ještě jednou díky. Oblékáme se, začínám tušit, že z téhle šlamastiky se už nevyvlíknou a začínám přemýšlet jak mi je (pořád nic moc) a zdali by náhodou nebylo lepší se připojit k Ivče, být tady aspoň k něčemu užitečný a prožít si maraton se skupinkou šlapek a možná mít i odpoledne důvod ke společné oslavě. Víc než to, že si něco dokážu jízdou o samotě proti větru, mě baví víc ta skupina a třeba i ten pocit, že jsem se podílel na úspěchu někoho jiného. Zkusím odstartovat a za pár km se uvidí, dopředu nepoletím a sběrákem mě najdou. V kopci ze Štítů zjišťuju, že na kole je to celkem fajn, žaludek se srovnává a pocit z jízdy je parádní. Ve Výprachticích ještě vidím kousek před sebou Kolíkáče, ale před Čenkovicema pro mě tempo začíná být na hraně a já se bojím toho, že když se tady pořádně zmáčknu, nevyjedu ani na Šerlich. Navíc korálků, které vypadávají z balíku je teď celkem dost, tak by to mohlo dát na slušnou skupinku. Potkávám se s Olinem a jsem rád, že tu nebudu ze Šlapek sám. Je tu sjezd do Jablonného a já si připadám, jak když skočím šipku do vody. Párkrát šlapnu, zalehnu na řídítka a vše kolem začíná jen svištět, kola hučí, zalehlý a bez šlapání předjíždím spoustu borců, kteří točí jak o život. Kolo sedí, řídítka mám pevně v rukou... Ja, schmeckt gut! Jsme v Jablonném a skupinka se zformuje, tempo přijatelné, takhle nějak jsem si to představoval. Za Kunvaldem zjišťuju, že s námi jede taky HonzaB, paráda (teda pro mě, pro něj nejspíš ne). Snažím se pohybovat někde kolem čela skupinky, což mi psychicky strašně pomáhá, do toho mě přijede poplácat záda Olin, takže další vzpruha – moc díky. Čeká nás Luisino údolí a ve skupince už začínám mít vytipovaný favority, kterých je třeba se držet. Nejvíc mi sedí mladák na krásném Bianchi v dresu Belkin. Vyšvihanej, krásnej posed, technika, prostě nádech profí cyklistiky i ve skupince v hloubi pole. V Luisině údolí jede krásný tempo, který mi maximálně vyhovuje, jedeme svižně, ale nijak se nehoním, krásně se mi za ním jede na 2. fleku. Sjezd do Deštného a jedeme Šerlich, v něm začínám dneska poprvé trpět a tyčit si cíle. Říkám si, že vydržet se skupinkou by bylo dobré alespoň na Komáří vrch a když pánbů dá, tak pod Petrovice. Nahoře mi asi o 50 m odskakuje 5tice borců, všichni staví na bufetu. Stavím také, doplňuji lahve a honem za nima, aby mi neujeli a nemusel jsem je nějak strastiplně docvakávat. Ještě vidím Olina, jak si na bufetu dává pořádně do nosu a říkám si, že nás určitě docvakne. Bohužel se tak nestalo a byla to škoda, myslím, že ke konci by byl výbornej tempař a podle minimální ztráty, se kterou přijel po osamocené jízdě do cíle na tom byl z nás asi nejlíp. Se skupinkou pokračujeme dál, občas někoho ztratíme, občas někoho nabere. Sny se mi ale začínají plnit. Komáří vrch, zdolán - první příliv endorfinů. Nepříjemné stoupání ze Zemské brány do Petrovic zdoláno ve skupince, neuvěřitelné. Sjezd do Mladkova si opravdu

užívám a mám další obrovský příliv endorfinů, myslím na to, jak je všechno super (ale fakt všechno...). Před bufetem v Mladkově zjišťuju, že mám jeden plný bidon a ještě 3 tyčinky tak nestavím a ve stojce směrem do Lichkova lehce vytáčím nohy a čekám až se všichni sjedeme, protože dalších minimálně 12 km se skupinka bude hodit. Do Králík udržujeme slušné tempo a pravidelně střídáme. V Králíkách se ptám HonzyB, jak to vidí. No prý jsem se ani ptát neměl. Ono jet s roztrženou a sešitou rukou není žádnéj šlágr a já stopro vím, že bych tohle nedal. Ve stoupání na Hedeč se začínáme trhat, přičemž mi ujíždí nějací 2-3 borci (v té mlze co vidím už to jde stěží poznat). Snažím se držet tempo, další endorfiny jsou tady. Hlavně ve sjezdu dávat pozor. Najíždíme pod Jeřáb a poslední kopec. Začínám si připadat fakt mimo, už jen proto, že si před tím kopcem připadám fakt malej a ten kopec se mi začíná měnit v obra co nade mnou mává křídly a já s ním jdu bojovat. Po tom nejhorším úseku dojíždím jednoho z borců, co mi odskočili, nehákuje mě. Na hladkém asfaltu to zkusím rozjet, nabírám rychlost a nejednou je tu vrchol. Z toho obra co nade mnou mával křídly je na jednou malé holátko, kterému svýma spocenýma rukama jedním stiskem řídítek zakroutím krkem (jak říkám, takhle sjetej jsem nebyl už minimálně 12-13 let). Sjezd jedu opatrně a dávám se do kupy. Kus před odbočkou na hlavní dojíždím Look_ase, říkám si, že je to super, jeho časovkářské schopnosti se budou na posl. pár km hodit. Zkusím ho předjet a vyprovokovat k nějakému kočkování, bohužel na to nereaguje, škoda□, ale asi si s balíkem užil svý. Krátce po odbočce na hlavní dojíždím Czendu, ten už odpovídá a jedeme. Chvílema mám neskutečný pocit síly a všemoci. Plánuju, jak si v cíli zašpurtuju (když jsme to projížděli s Malinou, dal jsem stojku ve Štítech na velkou). Tahám špice, vždycky, když mi začne docházet, Czenda odstřídá, mám pocit, že nám to fakt šlape, snažím se do toho dávat fakt max. Cca kilák před cílem se mi udělá špatně a já mám pocit, že tam sebou fláknu na asfalt, dojíždíme pod kopec a já přemýšlím, jestli by se nedal vyjet setrvačností. Nedal... Do cíle dojíždím silou vůle, stojím, odepínají mi čip, číslo, poslední příliv endorfinů – Jsem Vládce Orlických hor, říkám si v duchu. Když to vyprchá, dojíždím ke Kolíkáčovi, Kaprovi a Jirusovi, kteří se ani jeden nezasmějí tomu, když se jich zeptám, jestli se byli vyjet... Buďto se fakt vyjet byli a nebo jedou v něčem jiným...

Kolíkáč – Velké červnové setkání

Užít si Rampušáka se vším všudy, to bylo pro mě letošní přání, zkusit dojet s čelem do Luisina údolí, pokusit se naladit na stejnou výkonnostní notu skupinu B a dát tak vzpomenout minulému roku, kdy to na Beskydu, Krušnotonu a Králi tak skvěle klaplo. Cesta do Štítu s Icemanem v autě a Pantátou s Kaprem v druhém autě v háku neměla chybu, vzpomínky se jen sypou a starták si pěkně proháníme žilami. Po květnové nepovedené mamutí číně dávám raději stravu z domova, v Herolticích je vše při starém-novém, podkrovní pokojíček je pro nás připraven a je parádně zrekonstruován i se sociálním zázemím. Počasí je jako na houpačce, chvíli slunce, aby do toho přišla pěkná průtrž. Chudák Camrda, který jezdí jen za sucha. Tiskovka, probrat taktiky a drby ze společnosti a jde se do hajan. V sobotu již v 5:13 začíná Ice chrastit lžící a dává si první nálož těstovin, za oknem zamračeno, ale dle všech radarů a Norů by voda neměla přijít. Za to ale teplota se má pohybovat spíše v jarních hodnotách, než by se slušelo na první letní den. Beru na sebe osvědčenou sestavu z Vysočiny, tzn. návleky, vestu a dres a na nohy premiérově Jirusovu hřejivku, kde toho moc nezbylo, jelikož si náš elitní jezdec oholil nohy a musel si je nějak zahřát! Náměstí ve Štítech, pravidelně již 12. rokem koukám na kostel, na první zatačku s napětím, jak to dnes dopadne. Stále se toho člověk nedokáže nabažit, letos 21 Šlapek na startu, stále to pro mě má neskutečné kouzlo. Navíc poslední dva roky se zadařilo i výsledkově a tak jiskřička naděje doutná i dnes, uvidíme, jestli ji dokáží rozdmýchat v pořádný oheň, anebo ji něco sfoukne a uhasí... Oranžové pěsti ůkají o sebe, odpočítávání startu, cvakání zámků na tretrách a vzhůru do dalšího dobrodružství. Hezky zvolna na malou roztočit nohy, do úniku jde Tomášek, co vyhrál Zlaté kolo, já letos nemám nějak odvalu, přece jenom konkurence okolo mě je o hodně větší než před rokem a tak není čas na hrdinství. Takže se usídluji asi v 5. řadě dnešního prvního kopce, a až cedule změny kraje, která signalizuje, že vrchol je blízko, mě zapíná potřebné wattly a jdu na špic, ten následný sjezd je dole zúžen panely, tak si to chci v klidu projet. Povedlo se, skvělý pocit, otevírám první listy 18. ročníku Rampušáka na špici čelního balíku! Po trychtýři se zase trochu schovat, veledůležitý kopec Hoblovna se blíží letos hodně rychle, jelikož nepadáme až do Lanškrouna, ale jedeme rovnou na Výprachtice, rozdrbaný úsek a již je

tu esíčko, u kterého včera v autě úplně slintal Iceman, že tohle přesně miluje. Kouknout se o serpentinu dolů a vidět ten balík, je to dobré, jsem stále vpředu. Prohodit pár slov s Vít'ou Novákem, zkontrolovat Jiruse, Kapra, Look_ase, ano, vše podle plánu, jen trochu HonzaB mi tu chybí... Hoblovna se z mého pohledu nejede žádná vražda, až vršek, kde je komplet nový asfalt se zrychluje, až mě začne pálit břicho, už už se začínám propadat, když se i tempo okolo mě zvolňuje, no uff! Takže sjezd od Čenkovic letět za Michalem Košem, ó jak jsem o něm hltal reporty na KPO, když drtil své soupeře na maratonech kolem roku 2002. Hoblovnu jsem tedy dal podle plánů, ale neklidné spaní mi spíše naháněl následný sjezd do Jablonného, takže hup přes hlavní a dostat zase dopředu a pilovat to dolů 53x11. Hurá, daří se, předstartovní záměry dostat se s čelem do Luisina údolí nabývají reálných rozměrů. Velkolepý zážitek vidět toho pestrobarevného hada, jak si sviští údolím. Zůstalo nás kolem 40 hlav, teď neudělat nějakou chybu a dobře pošetřit síly na big momenty! Moc se nejede, stále čekám, že zezadu přilítne nějaká grupa, Mladkov se prolétl, někdo možná chytl banán nebo kelímek, já se o nic nepokoušel, v té zimě jsem toho zatím moc nevypil ani nesnědl. Kaprovi padá řetěz, trochu ho postrčím, ale naštěstí ho hned vrátil na potřebné ozubení a chrochtáme si do dalšího brdku za Mladkovem. Jirus nám hlásí, že ho Zahrada pochválil za oholené nohy, no nerozluční kamarádi z Mamuta, a jak tak koukám na Jiruse stále u špice, chce na to navázat i dnes. My s Kaprem spíše v zadních pozicích, jsou okamžiky, kdy se musí přišlápnout, ale jinak se jede opravdu klídek, Look_as ani nemůže využít tu kosmickou helmu. Zrovna když říkám Kaprovi, že by mohl zařídit proslulé močení čelního balíku, je to tady, obsazujeme krajnice a hromadně si ulevujeme. Tak jedno trápení mám za sebou, pak ještě stále řeším problém s plným nosem, teče mi z něj jak z kohoutku a nerad bych někoho pokropil. No, uteklo to nějak rychle a paní Luisa je na obzoru, preventivně dávám gel, magnesium, bidon pomalu dopijím. Stále se již pozvolně stoupá a stále balík roztažen po celé šíři silnice v kecacím módu. Vít'a to glosuje, takhle by to mohlo vydržet, já s Kaprem si ještě říkáme, že by se to teď chtělo nacpat více dopředu, tam někam k Jirusovi, když už je bohužel pozdě... Zadky se zvedají a ručičky wattmetrů letí rychle doprava. Do háje, toto bolí, Kapr s Indiánem kousek přede mnou, musím, musím, ale dnes nejsou nohy z nebes, zběsile řadím, ale stejně mi to ujíždí. Přese mě jde Košík s Béd'ou Průchou, ale nejsem schopen zrychlit, teď i Look_as to mydlí za Kaprem rychleji než já. Konečně se to překlápí do sjezdu, narvat tam velkou a jít přes Look_ase, musím stále vidět oranžový bod, zadek Kapra. Sjezd jedu jako magor, jsem až překvapen, že mi duo Kapr+Indián neodjíždí, oční kontakt tam je, teď to jen potvrdit v úvodu Šerlichu a dolítnout si je. Ouhááá, když mám pořádně zabrat, pravé stehno se hlásí, že takhle na něj nesmím zhurta, jinak se kousne. To snad není možný, Kolíku, teď je ten big moment a ty kolabuješ! Michal Koubík+1 jde přese mě, těch se tak chytout, ale nejde to, kuwaáá! V dáli vidím tu vypečenou grupu, tu, o které sním a párkrát se to v minulosti i podařilo se v ní svézt. Míla Švehla, Jirus, Kapr s Indiánem a navíc dnes i taková jména jako Košík, Vít'a Novák, Petr Pavel, no nic se nedá dělat, můžu tak jedině věřit v zázrak, že by přibrzdili u bufetu. Evžen Šmatlák jde přede mě, no vyklubal se z něj skvělý vrchař, a až Smejky je mým magnetem, ke kterému se přísávám a k bufetu ho neopustím. Šerlich je letos pěkně dlouhý, nejede to, nejede, stehno stále stávkuje, jak jdu ze sedla, hned mi dává o sobě vědět. Do háje, tak jsem se těšil do kopců a teď prožívám neskutečný muka a frustraci. Ale z toho bahna mě vytahuje, jako již několikrát, něco oranžového, co je na bufetu, ty wado, Kapr!! Hlas se mi chvěje, jen zařvu banán, ochotná obsluha ho podá a spouštím se dolů ze Šerlichu. Kapr po chvíli připlave a začneme tvořit jádro asi 8 členné grupy. Hlásí mi ale nemilou věc, že 5 veteránů je před námi, a tak od této chvíle to je již pro mě hodně smutná přeprava do cíle. Co je mi divné, že tu s námi není Smejky, až pak v cíli se dozvídám, že nechutně padl ve sjezdu ze Šerlichu. Look_as též nepřilétl, ale na to, že jel prvního Rampušáka, jel parádně, vézt se s čelem až na Luisu, ty wado co bych za to před pár lety dal! Komáří Vrch, dole si shazují řetěz, ale přítomnost Kapra mě přísává zpět, a trpím a trpím. Evžen z CFC se proměnil v neskutečný motor, vybavuje se mi Dreamer a naše spanilá jízda tady před rokem, dnes to je neskutečné trápení, furt díra a lepím a lepím. Sjíždíme do Rokytnice a přes Haničku a Zemskou Bránu nás naštěstí žene vítr, stále plápolám, neschopen nějakého zrychlení, radost žádná. Za Čihákem se zrychluje, grupa se štěpí, pozadu zůstává i Pavel Popiolek, já nějakým zázrakem chytám trochu druhého dechu a zůstáváme ve čtyřech. Sjezd do Mladkova to je cyklistická paráda, na bufetu Kapr staví, ale Evžen z CFC Kladno a Daniel Veselý z Kolokrámu to mastí dál, chvíli počkám na Kapra a pak ještě s

jedním Polákem je začínáme sjíždět. Bohužel moje špice to je parodie, hned se šteluji dozadu, a když na jednom magnetu před Králíky Polák zrychlí, tak mu Kapr vypadne z háku a je vymalováno! Konec, zase výlet jako na Mamutu, kecáme vedle sebe, a jen pozorujeme, jak se Polák dotáhl na dvojličku před námi. Je to škoda, Veselý totiž v závěru ještě našeho Jiruse skočil na pásce! Ale v tuto chvíli je nám to šumák, motáme se na Zlatý Potok přes Orlici, nějak zase není morálu na zrychlení, on ten můj stav je stále žalostný. V závěrečném stoupání na Sv. Trojici dojíždíme někoho z BMC, též značně okoralého. Z letargie nás probouzí zvuk motoru za námi, doprovodné auto a před ním Pavel Popiolek! Boj o 7. místo ve veteránech se znovu začíná rozhořivat, dokonce po najetí na skvělý asfalt cítím, že snad i závodíme Kapr mě vysílá dopředu, ať s Pavlem odjedu, že on si to již dojede sám. Rezolutně odmítám, vím, že když půjdu před Kapra, že se určitě hákne, a taky že jo, famózní sjezd si duo Ka-Ko užívá za zády reprezentanta Pavla. Řvu na Kapra, zlatý Rampušačku vítěj! Ale režisér dnešního velkofilmu si ještě pro nás naplánoval nemilé překvapení. Při vjezdu do Červené Vody Kapr hlásí defekt. Zastavujeme, Kapr rychle vyměňuje, já si vycvakávám a při postavení se na zem, se mi do celé pravé nohy zakusuje parádní křeč. Do toho si močím na levou tretru, neschopen korigovat svoje pohyby, no pro kolemjdoucí rodinku to musel být zážitek, tatínek určitě říkal, podívej synáčku, jaká je ta cyklistka krásný sport! Kapr díky bombičce již má správné PSI, teď jen upevnit zpět podsedlovou brašničku ... No nakonec ztráta 5 minut, pár jezdců nás předjelo, naštěstí nikdo z kategorie 50+, můžeme si teď naplno vychutnávat jízdu zlatého šampiona. Anebo ještě nějaký zádrhel? Jo, včela si vybrala jako úl Kaprovu helmu a d'obla ho přímo do čela! V rychlosti přes 40km/h. si sundává přilbu a vyhání ji pryč, dojíždíme borce z krátké, kterého vybízíme k hákování a míříme do Štítů. Tady ještě jedna milá příhoda, před Štítu vlezu iniciativně na špic, ale po 5-ti sekundách se tam vrací Kapr se slovy, že jedu hrozně pomalu. No vždyť jo, těch jeho předchozích 48 km/h. jsem pěkně stlačil pod 40. Cílový hup, borec z krátké nekompromisně vystupuje z háku a na velkou obkládá duo Ka-Ko. Ale těm to evidentně nevádí, hází tam malé placky a štelují se do pozice za ramena a zdolávají tak poslední metry Rampušačka 2014! Pro mě osobní zklamání, nohy se zasekly na konci Lousi a spodek Šerlichu byl konec. Strašně mě štve, že jsem to zkazil skupině B, a vlastně díky mě se rozpadla. Naštěstí mě z totálního bahna vytáhl Kapr, který počkal na bufetu. Brácho, byl to sen, ani nevíš, jak si toho vážím! Bez Tebe by to byla procházka po dně, takhle jsem se dál smažil ve vlastní šťávě na ocase vzniklé grupy a bojoval o naději... závěr by pak nese-psal žádný režisér, to umí jen maratonská série, která nás tak stále přitahuje! Bylo mi poctou projíždět za ramena se zlatou Šlapkou cílem! Díky brácho za ty chvíle! A Heroltice? To již byla večerní paráda, tradice zůstala nepřerušena, oranžový duch lítal nad námi a potutelně se uculoval, jak mu to zase vyšlo, to velké červené setkání, plné zábavy, velkých výkonů, kamarádství a soudržnosti!

Mírek – Jubilejní desátý Ramp

Úvodní kopec se moc nejede, tak tam v klidu jsem, ale pocity nic moc, což se naplno ukazuje na Výprachticích. Tragedie, nejede mi to ani trochu, trápím se a magnetem se mi stává Radim Skála a Michal Vlasák ze Sokola Veltěž, tak se na konci kopce ještě trošku koušu a díru na ně se mi daří smáznout. Letos jsem si zapnul mobil a záznam pak nahrál na Stravu, tak mám alespoň ponětí, jak to jelo čelo. V každém kopci dostávám slušnou nakládačku, například na Výprachticích to byly dvě minuty na nejlepší. Loni jsem tenhle kopec jel o minutu rychleji podle HACu, to by mě letos zařadilo do lepší skupinky, kde bych si asi tak přál být, ale nebylo na to. Následný sjezd do Jablonného v klidu přežívám na konci skupiny, za Jablonným ještě stojíme asi dvě minutky na šraňkách a pak asi ve dvaceti lidech jedem dál. Až do Zdobnice na 65.km je to v klidu, kopce jedeme přijatelně, hodně fouká proti anebo z boku, tak se spíš zašívám, na špici potahám tak třikrát, taky je nás tam hodně, tak co bych se trápil. Lousino údolí už znamená selekci, hodně se to roztrhalo, Šerlich to nadělil ještě víc, ale z bufetu odjíždím celkem včas a ve sjezdu ještě s někým dojíždíme asi čelo naší bývalé skupiny. Dole se pak ještě docvakne zázračně Radim, na bufetu se opozdil, ve sjezdu jsem ho za sebou neviděl, taky říkal, že to hoodně bolelo. Další kopec přes Komáří vrch trpím, dole mi ještě padá řetěz, musím zastavit a díru pak bolestivě lepit. Tři lidi nám v kopci odjíždí, my je ve čtyřech zkusíme stíhat, já tam spíš visím silou vůle a nahoře na ně máme zásek asi 40s. Dál je máme furt na dohled, střídáme spíš stylem, že špici jede ten, kdo na to zrovna má, ale tempo je celkem slušné. Jsem rád, že jedu s Radimem, když jedu v

anonymní skupině, tak mě to většinou tolik nebaví. Až v kopci na Adama nám skupina před námi definitivně mizí z dohledu a v Mladkově na bufetu se i naše kvarteto rozpadá. Na Králíky už jedu jenom s Radimem, pak ještě čekáme na jednoho za námi, abychom to netahali jen ve dvou. Kolega to ale za Králíkama asi zabalil, tak Zlatý potok jedu zase jenom s Radimem, domlouváme se, že už pojedem v klídku jenom tempo, aby nás zezadu nikdo nedojel, že bychom někoho dojeli my, se mi zdá scifi. Na konci kopce ztrácím, ve sjezdu ztrácím ještě víc, na začátku posledního kopce přes Vysoký Potok na mě Radim trochu čeká a pak bojujeme spolu dál. Překvapivě před sebou máme lidi a pomaličku předjíždíme jednoho za druhým. Kopec je to vsutku pekelný, hlavně ten rozbitý 12% úsek mi dává hodně zabrat, ale pár pozic získáváme, v závěru kopce se povrch z katastrofálního mění na úplně luxusní asfalt, sklon se taky mírní a já chytám druhý dech. Najednou se mi jede úplně fantasticky, odjíždím i Radimovi, nahoře mám na jejich asi čtyřčlennou skupinku tak minutku k dobru. Říkám si, že do sjezdu se bude hodit a dole mě stejně dojedou, ale ani v Červené vodě je za sebou nevidím, tak jedu dál. Kdyby byl Radim sám, tak čekám a dojedu s ním společně do cíle, ale další lidi si do spurtu přivezt nechci. Dávám si jako blázen, na tepáku 165-170, až se se musím smát, jak se tady kvůli xx místu gumuju, pár lidí z krátký míjím jak patníky u silnice a překvapivě si náskok držím až do cíle. Jak Radim říkal, tak se točili, aby mě sjeli, ale odolal jsem. Čas podle stopek 6:07, celkově 63./120., ale čipy nějak nefungovaly a pár lidí včetně Radima zatím ve výsledcích není. Výkon rozpačitý, začátek katastrofální, ale nakonec jsem se pěkně svezl, závěr jsem si i užil a tak si můžu odškrtnout jubilejního desátého dlouhého Rampušáka. Výsledek je řekl bych přímo úměrný tréninkovému usilí a hmotnosti Víkend povedený, v neděli ještě s Mírou, Olinem a Mlhošem na vyjetí na Dlouhé stráně.

Olin – Rampušák s Chorusem (a s bagrem za krkem)

Jsem rád, když můžu napsat report, který je i o něčem jiném, než jen o závodním úsilí, předjetých soupeřích a zařazovaných převodech, prostě když do toho našeho závodění vstoupí i nějaký zábavný prvek. Už se mi podařilo takto objet závod s uraženými řidítky nebo si přidat k nezáživným 210 km dalších 40 km jako turistickou přírážku. Však i minulý Ramp jsem absolvoval s dvojnásobnou kaskadérskou vložkou, naštěstí bez úhony. Pro tentokrát jsem zařadil hudební vložku. Protože jsem za letošní jaro stihl zlikvidovat již dva řetězy, což mi odrovnalo i kazetu, tak jsem na poslední chvíli před Rampušákem pořídil novou, ale už jsem ji nestihnul zajet doufaje, že ji zajedu závodem. Hned ráno při rozjždění před startem budím svými chřastivými zvuky oprávněnou pozornost a Kolíkáč mě odkazuje na servismana Bobka, který konstatuje, že je sjetý malý převodník a že to přestane chrastit, když pojedu na velkou. Tak bezva, aspoň budu první, kdo vyjede Šerlich tak s převodem cca 25/53 - odhaduju tak s kadencí 6 ot/ min. Kašlu na to a po startu dávám pochopitelně malou. Jede se rozumně, držím se někde vpředu, Kolík, Jirus kolem mě, tak aspoň chvíli se s nimi projedu, sleduju tázavé pohledy kolem a občas vysvětluju spolujezdcům, proč jsem tak hlučný a už se mi předem promítá, jak se dočtu po závodech v reportech, jak ve špici při stoupání za Štítama jel v balíku kr...., který si ani neuměl seřadit přehazovačku. Jako amatérský hudebník musím podotknout, že zvuk byl opravdu pěkný, rytmický, natahování řetězu při pravidelné kadenci kolem 80 ot připomínal bluesový rytmus. Ale to nikdo během závodu neoceníl. No nic, Štítý dobrý, držím to, Výprachtice dobrý, ale už to nedržím, Hoblovna mě lehce cedí. Ve sjezdu do Jablonného se sjíždíme do skupiny s Honzou B a na Mladkov je nás tak kolem 15, chvílemi se mi zdá, že to moc nejede, tak to zkusím zrychlit, ale klídek, rychlých chviliek přijde ještě dost. V přední části naší skupiny registruju oranžový dres, seznamuju se tady s Camrdou, který jede na krásném kole naprosto předpisově a chválím ho za skvělé tempo. Je mi jasné, že na bufetu v Mladkově nesmím zastavit, jinak je vymalováno, beru za jízdy akorát banán. Pítím šetřím, je vcelku zima – kolem 10 st, takže moje spotřeba tekutiny je o něco menší než obvyklých 1 l/hod, tak to vypadá, že s dvěma 2l bidony na Šerlich dojedu. Počasí nevlídné, sychravo, větrno, dušuju se, že s touhle skupinou vydržím, vůbec se netěším na jízdu na samotku. Ale to mi nebude přáno. Rozhlížím se po svých soupeřích ve skupině a zjišťuju, že tak špatné to se mnou asi ještě nebude, neb měli skoro všichni oholené nohy – jen já ne. Kolem Zdobnice v nájezdu na Luisino údolí se jede slušně, ale furt v pohodě, až si říkám, kdy to stoupání na Luisu přijde a koukám, najednou jsme nahoře. Víím, že sjezd je nic moc, tak nechávám kluky jet dopředu a docela mi ujíždějí, což se v nástupu na Šerlich ukazuje jako docela klíčová chyba. Nejsm

sice úplně vzadu, ale na špici naší skupiny už při nájezdu ztrácím cca 100 m doufaje, že to sježu. Houby, nesježu nic a na bufet dojíždím, když hoši odrážejí pryč. Jsem na suchu, doplňuju, oba gely došly, marně se sháním po nových a oznamují mi, že letos žádné nemají, lehce jsem přepočítal, no tak zbytek doježu na myslí tyčinky. Nacpu do sebe, co můžu, ať už z toho závodu něco mám, kolem sviští různobarevné dresy, naposled zahlédnu HonzuB, ježu tak 200m za ním, ale s plnou pusou a a kapsama ho nemůžu ve sjezdu docvaknout. Pod kopcem začínám svoji grupu na těch vlnách konečně vidět, ale nepříjemné úseky v protivětru mě zpomalují a začínám to vidět bledě. Doufám alespoň v Komáří vrch, že hochy sježu, kde je také zahlédnu v zatáčce při nájezdu do stoupání. Ale letos se mi Komárka nejede vůbec dobře, kilometry o samotě mi na náladě nepřidávají a začínám přecházet do turistického módu. Tak se aspoň vesele zdravím s pěšími turisty na Komárce, kteří mi přejí hodně úspěchů. No díky, to už letos asi nebude. Počasí mi na náladě nepřidává a pořád nejsem schopný nikoho sjet, občas pár borců z konce krátké. Na bufetě v Mladkově mi sdělují, že skupina přede mnou je tak 10 min, paní se směje, že už je tím pádem nesježu a ať si tedy pořádně užiju aspoň na jejich bufetu. Tak jsme se společně zasmáli, přejíždím stojku na Lichkov a našťstí do Králík není protivítr, tak to i na samotku vcelku jede. O mírné oživení samoty se mi tady postaral alespoň bagr jedoucí směrem na Králíky stabilní rychlostí 35 km/hod., kterého dojíždím a chvíli řeším morální dilema, zdali ho mám v této rychlosti hákovat nebo ho předjet a v rychlosti 38 km/hod si nechat jet bagr v háku. Volím za bé a následujících několik km směrem na Králíky ho slyším pořád chrochtat někde za zády. No aspoň neslyším tu svoji přehazovačku. Stoupání na Zlatý potok si užívám v turistické náladě, nahoře si dávám občerstvovací pauzu a to by v tom byl čert, aby mě někdo nesjel. No konečně, hoši jsou tady a na Jeřáb stoupáme již v cca 6-ti lidech, poznávám tady část naší původní skupiny, asi z rozdělení ze Šerlichu. Ožívám, začíná mě to zase bavit, ač je první 2 km asphalt docela děsivý, zbytek stoupání a sjezd naprosto luxusní. Na rovinkách kolem Červené vody už jedeme standardní předcílové tempo – 40-50 km/hod., rozhlížím se po svých soupeřích, a snažím se poznat, do jaké patří kategorie, párkrát odstřídávám, odhaduju, že na pokus o sprint do kopce ještě nějaké síly mám, ale pár km před Štítý mě chytne do noh parádní křeč, tak si říkám, hlavně to ve zdraví dojet. Lehce se taktizuje, párkrát někdo zkouší ujet, v nájezdu do zatáčky do Štítů jsem druhý, ale nic extra neplánuju. Borec přede mnou nasadí slušné tempo a ulítne mi tak na 30 m, v tom nejprudším kopci před náměstím zpomaluje, přejíždím ho a na pásce mám ještě jednoho mladěocha, ale jako obvykle již sotva otočím klikou. Za cílem oranžová grupa, Honza B i Camrda úspěšně doješli. Radost, spokojenost? Asi jo, hlavně že žijem. Tedy, dokud šlapem.

Radim – Rampušák aneb s Tony Martinem jsem v závěru nepočítal

Rampušák byl mým letošním prvním silničním maratonem (175 km, 2 830 m převýšení), a tak jsem si na něm chtěl nechat záležet. Navíc ze sokolů dorazili ještě Michal s Martinem (ten dokonce s úplně novým kolem Specialized s elektronickým řazením, na kterém předtím objel prý tak sotva blok okolo domu, tak jsem si v duchu říkal, že je docela risk jít s tím hned na dlouhý maraton) a jelikož jsme docela vyrovnání, tak šlo taky trochu o prestiž. Ubytování bylo v kempu v Herolticích v chatce, předstartovní večerní příprava také celkem kvalitní, akorát byla docela zima, po předchozích horkých dnech se citelně ochladilo a bylo to znát, takže krátký-krátký plus návleky ruce-nohy a vesta to jistí. Po startu se hned jede asi 2,5 km kopec, tempo na úrovni 20 km/h celkem bolí, držíme se s Michalem a Martinem víceméně ve stejné části balíku (zhruba třetí čtvrtina)... ale hlavně Martin vypadá, že si to tempo moc neužívá. Michal je naopak asi o čtyři řady přede mnou a vypadá, že chytil správnou závodní slinu. A už je tu hlavní rozřazovák Hoblovna alias Výprachtice, a už se to trhá a ani nemám ambice tam být, tak se tak koukám před sebe, kdo si také vystupuje a hele – Michal o skupinku přede mnou, Míra Zbuzek je dokonce za mnou a ztrácí. Dotahuju se k Michalovi a sjíždí se nás postupně asi deset, dokonce i Míra je tu, tomu jsem asi posloužil jako dobrý magnet. Ve sjezdu do Čenkovic se to sjíždí ještě víc a je nás už tak dobrých pětadvacet kousků, což je na následující houpavý přejezd pod horami rozhodně dobré, V Jablonném na přejezdu chytáme ještě vlak, bohužel je u přejezdu ještě zastávka, takže to máme i s nástupem a výstupem cestujících a docela to pár minut trvá, ale ze zadu už přijel jen Tomáš Bartoš s dalšími dvěma jezdci a jinak nikdo, takže se vlastně nic nestalo. Cesta podhůřím pak probíhá celkem poklidně, na špici se ani snad nepodívám nebo jen při nějakých nepřehledných situacích po sjezdech,

kdy se většinou nějak propadnu dopředu a pak spíše brzdím čelo, než dojedou ostatní. Tempo je takové rozumné, ani úplně výletní a ani žádná kaše, nicméně pro dokreslení situace ve výjezdu od přehrady Pastviny dáváme ve stoupání dokonce i traktor (moderní, žádná stará zetka) a celkem s přehledem, prostě neměl šanci. Někteří jedinci však jezdí podivně, nejvíce mne udivuje jezdec s číslem 31, který se často větrá dlouhé minuty sám nebo ve dvojici před skupinou, načež se nechá dojet jen proto, aby se vzápětí větral zase. Říkám to Michalovi a Mírovi, že tipuji, že tenhle za to při tomto stylu brzy zaplatí a na Šerlichu s námi už nejspíš nebude. Jak se blížíme k prvnímu většímu stoupání dne na Luisino údolí (880 m.n.m), jsem najednou ve skupině čím dál víc vepředu a když se cesta podél Zdobnice začne zvedat, koukám že se nikomu moc nechce jet, tak si vlezu na čelo a jedu si svoje tempo, vedle mě si vyjede Michal, takže Lousino údolí se jede dá se říci po naší sokolskou taktovkou, jen je škoda, že to asi nikdo nevyfotil. Objektivně tedy nutno dodat, že tři jezdci ze skupiny jsou ještě před námi, číslo 31 si při svém tradičním větrání sebralo další dva a ve trojici nám nyní ukazují záda nějakých 300 m před námi a postupem stoupání už je pak ani nevidíme, nicméně jsem stále přesvědčen, že je brzy zase uvidíme. A tato moje prognóza se začíná naplňovat už na Šerlichu, naše skupina se trhá, Michal zůstává bohužel zpět, trochu mě to překvapuje, protože v předchozím kopci vypadal velice dobře bez známek únavy, ale říkám si, že nahore se to snad stejně zase sjede, takže by to nemuselo nic znamenat. Zajímavé, že tu dnes nejsou vůbec žádné mouchy Šerlichovky, asi na ně je moc zima, mně ale zima teď rozhodně není, držím se na nějakém druhém třetím místě s číslem 34-Petr Koza a 81-Mírou Zbuzkem, docela se to přelévá, v závěru začínáme dotahovat jezdce, co nám prve odskočili na Lousině údolí a jako prvního číslo 31, jehož nositel už celkem podle očekávání nevypadá zdaleka tak čerstvě, jako když se před nějakou hodinkou vozil stále před skupinou. U odbočky k chatě stojí Martina s Mildou a Romanou a jak vidí náš dres, tak začnou hezky fandit, takže zvedám zadek ze sedla a zkouším trochu zrychlit k malé radosti Míry, na kterého to už bylo moc. Ale je tu konečně vrchol stoupání (990 m.n.m.) a s ním i bufet, kde většina staví, takže se to zase trochu promíchá. Ačkoli se nezdržuji moc dlouho, s nelibostí sleduji, jak většina jezdců z naší původní skupinky už odjíždí a v momentě, kdy přijíždí Michal, tak akorát odjíždí Míra, což ve mně vyvolává chvilkové obrovské dilema, co s tím. Na jednu stranu bych to rád objel s Michalem, na druhou stranu větší část skupiny je už před námi a těžko bychom ji už sjížděli, nakonec rozhodne vzdalující se dres Míry a já si říkám, zkusím to dojet zpátky do skupiny, když se to povede, budu tam, když ne, počkám na Michala a pojedeme spolu. Namísto odpočinkového sjezdu mě teď ale čeká pěkná stíhačka, Mírek se sjel s někým do dvojice, ty ještě vidím tak 300 m před se sebou, ale skupinu už nevidím a začíná to vypadat zle. Dávám si víc než předtím v kopci, ani bych se nedivil že tepovou maximálku dne mám právě tady (rychlostní samozřejmě také, o tom není pochyb – 81 km/h), do toho jeden nečekaný příčný práh, který téměř v té maximálce musím skákat a přitom ti přede mnou se mi spíš vzdalují – ach jo. Když se ale sklon trochu srovná a silnice klesá už jen mírně, najednou skupinu zahlédnu a není zase tak daleko, jak bych čekal, Míra s partákem už jsou tam, tak teď ještě já. Prodlužuju si interval a na konci Orlického Záhoří tam tedy nakonec přece jen jsem, ale rozhodně ne fresh. Zbývá asi 1 km dojezdu mírně z kopce a pak hned další velké stoupání na Komáří vrch (911 m.n.m), takže na to jsem tedy zvědavý. Naštěstí se to do kopce rozjíždí pozvolna, Mírovi dole padá po Schleckovsku řetěz a tři nám tady pozvolně odjíždějí, normálně bych asi jel s nimi, ale po té předchozí stíhačce jsem rád, že jsem rád, tak zůstávám společně s 34 a 95 a ještě k nám zezadu doskakuje Míra, ostatní již zůstávají výrazněji zpět a mezi nimi i původně poněkud příliš aktivní 31, takže jsem se ve své předpovědi sekl pouze o jeden kopec. Tu odskočivší skupinku máme ještě dlouho stále na dohled, ve sjezdu se dostanu sólo někam do poloviny vzdálenosti mezi je a nás, ale víc to ani nezkouším a čekám na tu svoji skupinku. V následujících kopečcích okolo Rokytnice v Orlických horách se o tempo stará hlavně 34 a já, zatímco Míra a 44 vypadají, že toho už mají tak akorát (a i na mě začíná doléhat únava, takže nejvíc bodů za aktivitu má v naší slupině v těchto chvílích jednoznačně 34). Za Bartošovicemi ještě trojičku před námi zahlédneme a odstup je stále jako prve tak 30-40 s, ale i když v údolí docela jedeme, tak se náskok nijak nezmenšuje, naopak ve stoupání od Zemské brány rychle narůstá až na nějaké odhadem 2 min a začíná být jasné, že ty už dneska asi nevidíme. Pokračujeme tedy už klidněji stále ve čtyřech, snažíme se trochu pravidelně střídat a když se to za Českými Petrovicemi zlomí konečně zase dolů, tak si v kompaktním útvaru hezky vykrojíme serpenty do Mladkova (akorát Míra ve

sjezdech ztrácí, ale dole se zase dotáhne). A najednou je trochu překvapivě konec, protože na posledním bufetu v Mladkově stavím jen já a Míra, zatímco 34 a 95 jedou dál. Já si ještě odskakuji s pískem, ale Míra na mě čeká a pokračujeme dále už jen ve dvojici – s čísly 61 a 81 a tedy s jedničkami na zádech jakoby osamocení lídři svých po trase rozprášených týmů. Před Králíky se k nám připojuje ještě jeden jezdec v červeném dresu, který byl původně někde dál před námi, ale zdržel se na bufetu ještě déle než my. O kus dál před námi naopak zahlédnu svítivě žlutý dres, jako měl jezdec s číslem 95 z naší původní skupiny, který na bufetu nestavěl, a chvíli to vypadá, že bychom se mohli sjet, ale pak už jej zase nevidíme a navíc na odbočce do předposledního stoupání přes Horní Orlici (760 m.n.m.) na Zlatý Potok pokračuje náš nový přírůstek trochu překvapivě rovně přímo do cíle za svým DNF. V první chvíli si toho ani nevšimnu, říká mi to až Míra, který to celé viděl zezadu lépe a popravdě řečeno mám teď úplně jiné starosti, protože mě to zrovna začíná hryzat do levého stehna. Jedno rychlé Magnesium a nezbyvá, než věřit, že to přejde. A naštěstí skutečně - jak to rychle to přišlo, tak rychle to zase odešlo. Hlídám si tepy a taky Míru, nerad bych ho tady nechal, když už to dnes vypadá, že je nám souzeno to objet celé společně, vypadá že se už docela trápí, ale pořád se za mnou drží, akorát v poslední fázi stoupání chytá asi 50 m díru. Říkám si, že si to určitě sjede, ani moc nešlapu, piju, ale zároveň taky moc nebrzdím a ejhle, dole Míra nikde a naopak asi 50 m přede mnou dvojice 34 a 95, se kterými jsme původně jeli společně až do Mladkova. Dorskakuji si je a rovinku na odbočku k Vysokému potoku jedu s nimi, ale stále ve mně nějak hryže svědomí, že Míru jsem tam takto neměl nechávat úplně samotného. Na začátku stoupání do posledního dnešního kopce (Sv. Trojice 860 m.n.m. na úbočí hory Jeřáb) si proto zase vycouvávám a na Míru čekám, říká sice, že jsem měl jet, ale stejně myslím, že je trochu rád a navíc ty dva před námi to vypadá, že dojedeme i tak. Číslo 95 dojíždíme ještě před lesem a když stoupání začne tvrdit muziku a rozestupy se opticky zkracují a je tedy vidět na dost sekund před sebe, najednou trochu s překvapením zjišťuji, že tu zdaleka nejsme sami, protože alespoň další tři čtyři jezdci jsou rázem v dohledu. Začínám najednou zase závodit, odpoutávám se od Míry, předjíždím 34, už viditelně odvařenou 131, dojíždím dvojičku 30 a 44, což jsou jezdci, které jsem dnes ještě neviděl, tzn. že původně byli někde o skupinu nebo dál před námi a nyní se nabízí jet s nimi. Chvíli jim visím za zadním kolem, ale pohřichu dojížděl jsem je v té nejprudší části po totálně rozbitém asfaltu (opravdu spíš na horáka než na silničku) a vzalo mi to asi víc sil, než jsem si dokázal připustit, takže nyní, když sklon konečně trochu povoluje a kvalita povrchu se lepší, tak najednou trochu zaberou a já už zrovna nemám, z čeho vyškrábnout nějaký ten watt navíc, takže mi zase odskočí a navíc zezadu mě dojíždí 34 a taky i Míra, který se ovšem nespokojí jen s dojetím a jde dokonce přese mě dopředu. Chytám se ho na oční kontakt a doluju poslední zbytky sil, na tu cizí dvojičku přede mnou bych se asi takto neskouzl, ale na Míru jo, hypnotizuju jeho zadní kolo, 34 zase odpadá a my dojíždíme znovu dvojici 30 a 44. Trochu si vydechnu, že se to konečně trochu uklidní, ale Míra je najednou úplně jako políty živou vodou a jede dál, trhá se od nás a pomalu se nám vzdaluje. No toto říkám si, ještě před chvílí vypadal, že bude rád, když to vůbec nějak dotáhne do cíle, a najednou nám tu takhle všem natahuje držky! Zezadu nás dojíždí 34, jsme tedy čtyři, vrchol stoupání teď po naprosto luxusním novém asfaltu skoro v dohledu a před námi asi 30 s Míra. V duchu si říkám, proč radši nejel s námi, že to teď bude mít sám o dost těžší, ale pak si říkám, že nás vlastně čeká dlouhý a klikatý sjezd a že si Míra po vzoru Thibauta Pinota z FDJ možná jen vytvářel bezpečnostní náskok, aby ve sjezdu zase nechytil díru jako dnes už několikrát předtím. Jo tak nějak to nejspíš bude, uklidňuji se, Míru ve sjezdu dojedeme a budeme se těšit na společný spurt, ve kterých mám s Mírou určitě horší bilanci a dnes si hodně věřím, že bych neprohrál. Ale i když sjezd kroutíme docela svižně, tak po Mírovi ani vidu ani slechu. No nic, za chvíli najedeme na hlavní, krajina se tam trochu víc otevře, bude to tam víc na větru a bude náš, panáček. Jenže znovu ouha, vše sice podle mých předpokladů, vítr šikmo zepředu, naše skupina celkem i docela obstojně střídá (na tuto fázi závodu), jezdce z krátké necháváme za sebou jako sloupy, ale Míra stále nikde. Když se stočíme k cílovým Štítům, vítr jde ještě víc zepředu, sakra přece není možný, aby nám sólo takhle ujel. V tom spatřím před námi dvojičku, jeden má takový světlý dres do modra, což by mohl být Míra, asi se spojil s někým z krátké, organizuju krátké špice, hecuju ostatní ať ještě trochu zrychlíme, ženu tu vlčí smečku s vidinou Mírova skalpu, ale málo platné, jsou to nakonec oba jen nějakí jezdci z krátké. Tak toto jsem opravdu nepochopil, kde ten Míra jenom je, podle všech předpokladů (měl celý den horší sjezdy, kopce s

výjimkou toho posledního jezdil dneska spíše pasivně a sám proti čtyřem spolupracujícím o podobné výkonnosti by neměl mít žádnou šanci) jsme ho měli už aspoň třikrát dojet a on stále nikde. Jako snad kdybychom nehonili Míru, ale mistra světa v časovce Tonyho Martina! Už jsme dole ve Štítech a je jasné, že nikoho dalšího už nedojedeme, tak se můžeme soustředit aspoň na vzájemný souboj. Po zkušenostech z loňska už hned dole shazují na malou, ostatní poslušně taky, pak asi 5 sekund klidu před bouří, už jsme u kulturáku a stále nikdo nic, tak si říkám, kdy jindy než teď a nastupuji, párkrát do toho hrábnu, otáčím se a za mnou překvapivě velká díra, pánové to nějak trochu nečekaně vzdali, jen 34 to ještě zkouší, ale už tam má velkou mezeru, a to už nemůže stihnout, takže alespoň první místo ve skupině a u zábradlí za cílem už se na mě culí Míra, který si dokázal dovézt zhruba minutový náskok. No tohle u mě bude mít ještě schovaný, jako se vším jsem kalkuloval, vše mi hrálo jakoby do karet, mělo to dnes prostě vyjít, jenže s Tony Martinem na posledních 10 km jsem fakt nepočítal! Jinak výsledný čas 6:09:25 h (zařízení v cíli mi v první fázi nesejmulo čip, musel jsem to reklamovat až dodatečně) znamenal v celkovém pořadí 65. místo ze 120, čili lehce druhá půlka, asi to šlo zpočátku o něco rychleji, jenže to se vždycky v cíli lehce povídá. Ale jinak s tím závoděním v posledním kopci a závěrečnou, i když neúspěšnou stíhačkou jsem byl docela spokojenej, protože takhle se ty maratony mají jezdit! Michal nakonec dojel v čase 6:33:03 h na 83. místě a Martin moudře usoudil, že ve společnosti našich fandů ze Šerlichu (Martiny, Mildy a Romany) mu bude lépe, takže DNF, ale v cíli si aspoň pěkně popovídal s vítěznou ženou a kámoškou Lenkou Borufkovou. Vítězným Rampušákem se pak stal Jakub Svoboda (CJ Kolokrám Svijany) v čase 5:03:40 h. A v samotném závěru se i sokol na bednu podíval, byl to Michal a bylo to jen v rámci výhry v tombole, nicméně fotečka na závěr myslím docela pěkná. Prostě tento kraj má určitě hodně do sebe a pokud to půjde, určitě se sem budu rád vracet.

Standa Prokeš

Na letošního Rampušáka jsem se do Štítů docela těšil. Nejen, že se mně v Orlických horách tradičně dařilo v minulosti, ale letos byla částečně obměněna trať a hlavně doplněna o dva těžké kopce v závěru závodu. Počasí slibovalo spíše zataženou oblohu a žádné velké teplo, za to mělo být bez deště. Obojí se nakonec potvrdilo, po ránu bylo kolem 13°C a pofukoval větřík. Během dne se teplota vyšplhala na nějakých 16-17°C a foukal poměrně čerstvý severozápadní vítr. Jenže v pátek odpoledne, když jsme s Mirkem Miklášem a Edou Pospíšilem přijížděli do Mlýnického dvora, kde jsme jako obvykle nocovali v penzionu U Čápa, to s počasím vypadalo úplně jinak. Od Zábřeha nás potkali dvě silné přeháňky a ještě večer po osmé se přihnala bouřka, která hřměla po okolních kopcích. Ráno však bylo celkem přijatelné počasí a tak jsem po půl osmé vyjel. Na startu jsem opět potkal staré známé. Především Pavla Kudu, ale také Karla Pragera, který už druhým rokem skvěle jezdí v kategorii padesátníků. Po úvodních slovech pana Rampušáka a hosta závodu Petra Benčíka jsme jako obvykle za zvuků sboru židovských otroků z opery Nabucco vyjeli. Úvodní pasáž do Rokytnice proběhla bez nějakých problémů, jelo se poklidné tempo proti větru. Stihli jsme i jednu zastávku na malou. Tempo se pozvolna začalo zvyšovat, jak jsme se blížili ke Zdobnici. Závěrečný úsek stoupání na Luisino údolí už byl na krev a já jsem vlál s malým odstupem na chvostu vedoucí skupinky. Malý odlep jsem si pak sjížděl cestou dolů. V nájezdu do stoupání na Šerlich nás mohlo být tak kolem patnácti. Z počátku se sice jelo slušné tempo, ale stíhal jsem. Na krev se jel poslední kilometr, kdy se začalo závodit o prémii. Opět jsem chytil malou díru, kterou jsem v následujícím klesání bez větších problémů sjel. V rovinatější pasáži se jelo poměrně rychle a občas se i nastupovalo, ale následné stoupání na Komáří vrch se jelo tempově, podle mého gusta. Na vrchol jsme tak dojeli ve čtrnácti lidech a já jsem v pohodě dostal bidon od Pavla. Věděl jsem, že teď je pro mě životně důležité vydržet se skupinou, nebo s těmi, co z ní odpadnou, alespoň do prvního stoupání na Zlatý potok. Zatím se skupinka držela pohromadě, i když občas se nastupovalo a pokusy o odjetí byly. Nicméně, žádný se nedočkal úspěchu. Já jsem se už v této části do dění na špici nezapojoval. Šetřil jsem síly na závěr. Bylo zřejmé, že si budu možná muset vystačit na posledních desítkách kilometrů sám. Jen jsem si kontroloval, abych nevypadl z háku. Naštěstí skupinka byla dost velká, takže jsem měl vždy dost času naskočit do háku. Také na poslední předávce, kdy jsem dostal poslední bidon od Pavla v brdce za Mladkovem, jsem si následně musel doskočit. Nicméně v Horní Orlici, kde začínal předposlední kopec závodu, jsem se stále držel uvnitř vedoucí skupinky. Jenže asi v půli stoupání došlo

na má slova a začalo se nám to trhat. Nebyl jsem sám, kdo nestačil tempu čela, ale maximálním úsilím se mě podařilo zůstat na dohled, takže do sjezdu jsem najížděl s vedoucí skupinkou necelých sto metrů před sebou. Úzká silnice s hrbatým a rozbitým asfaltem. Nic moc, oči na š'opkách a přitom je třeba jet krev! V půli mímím stojícího Tomáše Čera, který zkoumá něco na zadním kole. Ten má ale pech! S výjezdem na hlavní silnici začíná konečně zase pěkný asfalt. Jedu na max. a snažím se udržet oční kontakt s vedoucí skupinkou. Daří se a tak do posledního stoupání na sedlo pod Jeřábem (5,5km/330m/6,5%, v nejprudší pasáži mě Polar naměřil stoupání 16%) najíždím stále s odstupem asi sta metrů. Jak se kopec začíná zvedat, opět se rapidně zhoršuje kvalita silnice. Nejhorší strmá úvodní pasáž má asi dva kilometry, ale tady je to spíš na horáka! Takhle hnusný cesty ještě moje nové kolo MAXBIKE neokusilo. Nejprudší pasáže lámu ze sedla na nejhledčí převod a stejně mě zadní kolo občas podkluzuje na šotolině, které je zde mezi dírami a neskutečně hrbatým záplatovaným asfaltem požehnaně. Rychlost kolísá kolem 10km/h! Konečně! Po neskutečně hnusných dvou kilometrech stoupání začíná nádherná nová asfaltka a stoupání se navíc pokládá do příjemnějšího sklonu. To je úleva! Můžu shodit pár pastorků a rychlost se opět šplhá do příjemnějších poloh. Takový kopec mně vyhovuje a tak poslední necelé čtyři kiláky jedu skvěle tempově. Na sedle dojíždím Lukáše Matulu a ten se na sjezd zavěšuje za mě. Nádherný sešup, nejhezčí úsek celého závodu! Sice proti větru je třeba stále šlapat, ale je to nádhra. Krásná lesní asfaltka, samá zatáčka, paráda! Tímhle si u mě organizátoři šplhli a smazali nepříjemný pocit z toho strašného úvodního úseku stoupání. S Lukášem za zády dojíždíme v Bílé vodě Dominika Buksu. Zůstal vzadu, protože měl ve stoupání defekt a dostal náhradní kolo od svého týmového kolegy, kterého jsem dole mímjel, když čekal na jejich auto. Najíždíme na hlavní silnici směrem k Červené vodě. Zezadu se k nám ještě docvakl Martin Kouřil, který byl ve stoupání kousek za mnou. Jsme ve čtyřech a můžeme si odstřídat. Pro mě to vypadá výborně. Na hrotu se ale neflákám a tahám dlouhé špice. Poslední úsek kolem Březné jsem odtáhl solidárně sám, aby si mohli kluci odfrknout a připravit se na spurt, do kterého se všichni tři pustili na metě 200m před páskou. Já jsem si to dojel v poklidu sám. Spurt naší silné čtyřky vyhrál Dominik Buksa. Obhájil jsem loňské vítězství v kategorii a navíc jsem si skvěle zazávodil! Velká spokojenost! Na těžkých závodech Moravského poháru jsem se parádně rozjezdil a to se mi teď v kopcích vrací. Blahopřeji druhému muži naší kategorie Slávkovi Švehlovi a též třetímu Pavlu Petrovi, který v těsném spurtu odsunul na čtvrté místo Pavla Kudu. Celkově závod vyhrál nestárnoucí Jakub Svoboda. Velká gratulace! Smolařem závodu se stal Tomáš Čer, který po technickém problému ve sjezdu do Zlatého potoka, dojel až na 84. místě. Poděkování posílám také svému doprovodnému týmu, Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Zvládli podporu a Eda udělal navíc ještě pár pěkných fotek, které jsem umístil do fotogalerie. Úcta, obdiv a poděkování organizátorům. V dnešních podmínkách není vůbec jednoduché a samozřejmé, uspořádat takhle velkou a kvalitní akci. I když všude se něco najde, mě letos opravdu hodně potěšila úprava trati. Ještě jednou moc děkuji a doufám, že se jim bude dařit držet vysoký standard i v dalších ročnících. No a nesmím zapomenout poděkovat panu Rampuškovi, že nás pustil do svého hájenství a zařídil i celkem solidní počasí. Děkuji!

zahradník:

Rampušák (53x11 marathon cup) - nic moc teplo, ale sucho a neprší. Konkurence lepší než loni včetně pár dobrých bikerů ze Spořky (Daněk, Buksa). Trať je letos v závěru ztížená dvojitým výjezdem na Jeřáb, tak se po startu nikam nespíchá. Výprachtice sice trochu svižněji, ale pak v poklidu až pod Luisino údolí kde je stále balík cca 40 lidí. Ke konci Luisina údolí se rozjíždějí nástupy a trháme se v cca 10 lidech, rychlý polomokrý sjezd kde si člověk vůbec neorazí a hned se valí Šerlich. Dávám si solidně a nohy pomalu vadnou, ale všichni jsou na tom podobně a trochu se našťestí zvolňuje. Na vrcholu odjíždí na prémii Čer a Blažej, za nimi nás jede cca 10 lidu a čelní dvojku dorážíme ve sjezdu. Pak bez většího závodění tempo až do Králíků, kde zkouší před posledními kopci odjet po rovině odjet Čer, vše se ale sjíždí a začíná předposlední nový výjezd na Zlatý Potok (opačně než se jezdíval). Ve 2. půli opět nástup za nástupem, držím se zuby nehty a nahoře je nás 5. Ve sjezdu nás ještě další 3 doráží a začíná závěrečný výjezd na Jeřáb. Prvních několik nástupů kdy zůstáváme ve čtvřech ještě ustojím, ale v nejprudším nejrozbitějším místě chytám díru a i když si maluju, že to ještě dotáhnou tak mi víc a víc odjíždí. Nahoře už je nevidím a ve sjezdu mě dojíždí ještě Hradil z KCK. Po rovině do cíle moc netahá

tak si naivně říkám, že do špurta třeba nepůjde a když se na poslední 100 m zvedne a pošle mi to tam tak nestihám už reagovat. Nakonec tedy 5. místo něco přes 2 min za vítězným Svobodákem. Jelo se výborně a fakt jsem si dnešek užil. Košík v další větší grupě jako 17 - taky pěkný.

tondano

ROAD MARATON KELYSS RAMPUŠÁK, start do 4km kopce v pohodě, moc se nejede, na cca 15 km strácím podsedlovou brašničku kde mám tmel, montpáky a moji vymazlenou mini pumpičku, je to ve zjezdě ve skupině, takže je nemožný zastavit, ale tufo je super a se štěstím žádný defekt za celý den nechytinu! jedu v 2 grupě neb čelo kolokrámnickama, lawi, čs a ostatníma ouchylákama už dávno firr je nás cca 15, pěkně se jede ale tempo vostrý, muziku tvrděj hoši z veloservisů, mladík od nich nám natahuje huby v kopci fest! popd výjezdem na Luisino údolí ukazuje průměrka 33! ,? první a jediná pořádná krize dne přijde na nejvypičenějším místě tratě ve stoupání na Šerlich, po nájezdu se mě nohy seknou, dřů jak zvíře ale skupině neuvísím a odpadnu, na horizontu vobžerstvovačka, vychčiju vezmu banán počkám na 2 týpci co přijely zrovna na vrchol a valíme ve 3 následnej dlouhej sjezd, na 120 nás dojedou asi další 2,3, je nás 6 tempo jakžtakž, chlastám jako blázen, voní ně, tak asi 2 zastavuju pak je dojíždím v bezvědomí ale vždy si je docvaknu, je pěkná kosa, a víchr, mrznou mě prsty na rukách. cca 20km před cílem je nověj úsek nějaký stoupání na "Trojici!" je to na bajka jak povrch, to nejní cesta ale tankodrom a sklon 9-15%, ale jede se mě skvěle, ke konci se sjedeme a ve 4 do cíle, kde ty dva ještě spurtujou, já sem rád že to vyjedu celkem spokojenost, na to že jsem to jel na letítejch a rozhašenejch elajtech mavic, neb se mě posraly fulkrum 1 v tejdnu, tak dobrý, výkon až na tu zásadní krizi na šerlichu tak 2,5-3, ale asi bych možná vodpadnul pozdějc ty závodáci jely ty kopce fakt dobře! a připadalo mě to horší a těžší než beskyd tour, ale to že sem to jel poprvé a byla ta kosa. ale jinak parádní svezení!

Jirus

Rampušák. Prvních cca 70km se nejelo. Snažil jsem se být vepředu, abych zkusil chytit případný únik, ale těch moc nebylo a vždycky rychle skončily. Pak přišlo stoupání a Luisino údolí a tempo se začalo stupňovat. Dalo se to zvládnout, ale nahoře jsem toho měl dost a uzavíral jsem čelo. ve sjezdu jsem chytil menší díru a když se začlo stoupat na Šerlich, tak mi to ujelo. Pak asi v 10ti. Jeli jsme pěkně, na Komárku jsem šel s Indiánem do úniku, ale nemělo to cenu, do cíle daleko a 200m za námi osm chrtů. V předposledním kopci jsem trochu odpadl a když jsem to začal na posledním sjíždět, tak mě kousla taková křeč, že jsem musel zastavit a čekat až to přejde. Nikde jsme nestavili a já neměl co jíst a v bidonech ani kapku. Posledních 25km na morál a na sucho. Od nějakých borců z krátký jsem vyžebbral trochu pití a dotáh je do cíle. Takhle vyhořet, to se mi už dlouho nepovedlo. V cíli jsem byl nasranej fakt dost. Příště si to pití a jídlo musím víc hlídat. Jinak dobrý, ze Šlapek první, ale radši bych abysme dojeli pospolu

kolbaba

Rampušák. O dost těžší než loni, ten kopec navíc na Zlatý potok má chvílemi přes 12% a rozbitý asfalt. Pod 8 jsem to nedal, s Fousáčem jsme prohrál asi o 11 minut, odjel s Igorem a protože jeli kvůli ženský pomalejc, tak tam vydržel i přes Šerlich a proti větru asi na mne nejvíc najeli. Mně to ze začátku moc nejelo a nedkázal jsem se k nim dotáhnout. Pak jse se chvíli tahal s jedním Moravákem, tomu jsem pak ujel na Luisino údolí a dál už sám. V druhé polovině vítr naopak hodně pomáhal, ale stejně mi docházelo. Navíc jsem si nekontroloval boty a ztratil jsem šroub a 30 kilometrů jsem dojížděl s uvolněným kufrem. Hanba. Ve výsledcích mi přidali 4 minuty než mi vzali čip a pípli na už smotaný koberec. Ale taky dobře, stejný čas jako loni na delší na těžší trati, když to takhle půjde dál, tak v 70 vyhraju..

mirekz

Rampušák 175km- Úvodní kopec se moc nejede, tak tam v klidu jsem, ale pocity nic moc, což se naplno ukazuje na Výpracticích. Tragedie, nejede mi to ani trochu, trápím se a magnetem se mi stává Radim Skála a Michal Vlasák ze Sokola Veltěž, tak se na konci kopce ještě trošku koušu a díru na ně se mi daří smáznout. Letos jsem si zapnul mobil a záznam pak nahrál na Stravu, tak mám alespoň ponětí, jak to

jelo čelo. V každém kopci dostávám slušnou nakládačku, například na Výprachticích to byly dvě minuty na nejlepší. Loni jsem tenhle kopec jel o minutu rychleji podle HACu, to by mě letos zařadilo do lepší skupinky, kde bych si asi tak přál být, ale nebylo na to. Následný sjezd do Jablonného v klidu přežívám na konci skupiny, za Jablonným ještě stojíme asi dvě minutky na šraňkách a pak asi ve dvaceti lidech jedem dál. Až do Zdobnice na 65.km je to v klidu, kopce jedeme přijatelně, hodně fouká proti anebo z boku, tak se spíš zašívám, na špici potahám tak třikrát, taky je nás tam hodně, tak co bych se trápil. Lousino údolí už znamená selekci, hodně se to roztrhalo, Šerlich to nadělil ještě víc, ale z bufetu odjíždím celkem včas a ve sjezdu ještě s někým dojíždíme asi čelo naší bývalé skupiny. Dole se pak ještě docvakne zázračně Radim, na bufetu se opozdil, ve sjezdu jsem ho za sebou neviděl, taky říkal, že to hoodně bolelo. Další kopec přes Komáří vrch trpím, dole mi ještě padá řetěz, musím zastavit a díru pak bolestivě lepit. Tři lidi nám v kopci odjíždí, my je ve čtyřech zkusíme stíhat, já tam spíš visím silou vůle a nahoře na ně máme zásek asi 40s. Dál je máme furt na dohled, střídáme spíš stylem, že špici jede ten, kdo na to zrovna má, ale tempo je celkem slušné. Jsem rád, že jedu s Radimem, když jedu v anonymní skupině, tak mě to většinou tolik nebaví. Až v kopci na Adama nám skupina před námi definitivně mizí z dohledu a v Mladkově na bufetu se i naše kvarteto rozpadá. Na Králíky už jedu jenom s Radimem, pak ještě čekáme na jednoho za námi, abychom to netahali jen ve dvou. Kolega to ale za Králíkama asi zabalil, tak Zlatý potok jedu zase jenom s Radimem, domlouváme se, že už pojedem v klídku jenom tempo, aby nás zezadu nikdo nedojel, že bychom někoho dojeli my, se mi zdá scifi. Na konci kopce ztrácím, ve sjezdu ztrácím ještě víc, na začátku posledního kopce přes Vysoký Potok na mě Radim trošku čeká a pak bojujeme spolu dál. Překvapivě před sebou máme lidi a pomaličku předjíždíme jednoho za druhým. Kopec je to vskutku pekelný, hlavně ten rozbitý 12% úsek mi dává hodně zabrat, ale pár pozic získáváme, v závěru kopce se povrch z katastrofálního mění na úplně luxusní asfalt, sklon se taky mírní a já chytám druhý dech. Najednou se mi jede úplně fantasticky, odjíždím i Radimovi, nahoře mám na jejich asi čtyřčlennou skupinku tak minutku k dobru. Říkám si, že do sjezdu se bude hodit a dole mě stejně dojedou, ale ani v Červené vodě je za sebou nevidím, tak jedu dál. Kdyby byl Radim sám, tak čekám a dojedu s ním společně do cíle, ale další lidi si do spurtu přivezt nechci. Dávám si jako blázen, na tepáku 165-170, až se se musím smát, jak se tady kvůli xx místu gumuju, pár lidí z krátký míjím jak patníky u silnice a překvapivě si náskok držím až do cíle. Jak Radim říkal, tak se točili, aby mě sjeli, ale odolal jsem. Čas podle stopek 6:07, celkově 63./120., ale čipy nějak nefungovaly a pár lidí včetně Radima zatím ve výsledcích není. Výkon rozpačitý, začátek katastrofální, ale nakonec jsem se pěkně svezl, závěr jsem si i užil a tak si můžu odškrtnout jubilejního desátého dlouhého Rampušáka. Výsledek je řekl bych přímo úměrný tréninkovému usilí a hmotnosti Víkend povedený, v neděli ještě s Mírou, Olinem a Mlhošem na vyjetí na Dlouhé stráně.

svobodak

krátké rozjetí a závod...Rampušák....šetřím síly před čtvrtěční mistrovskou časovkou, vedoucí skupina moc nejede až tak na 70 kilák...na Šerlich jedu svoje tempo, nejede se mi stále dobře..asi tak kilák před vrcholem se začíná závodit, nestačím však tempu nejlepších a strácím na vrcholu tak 20 vteřin....skupina se následně sjíždí v 13 člennou skupinu. Závodit se znovu začíná až na 120km...jedu stále v klidu a snažím se moc neplývat silami, kterých moc není...v posledním kopci nakonec útočím a jedu poslední kilometry na doraz, nestřídám a na kopci mám v háku jen dva soupeře. Poslední kilometry se snažím kluky vyhecovat, jedeme jak o život a je tak jasné, že se rozhodne v cílovém brdku. Nakonec jsem utrpěl vítězství...Rampušák mi chyběl do sbírky. Děkuju.

Kolokram - Vládcí Orlických hor jsou Kolokrámníci!

Jen, co jsem se vzpamatoval ze zlého snu jménem Lidice, bylo na čase střádat tréninkové plány na další dny. Na řadě byl totiž druhý díl maratonské série časopisu 53x11, Rampušák. Navíc vzhledem k tomu, že poslední červnový týden bude Slavkov u Brna čekat na adepty mistrovského titulu, musel jsem již vytáhnout paty z Kolínské roviny a tréninky protáhnout do nejbližších kopců. Je to poprvé od března, kdy natahuju trénink přes tři hodiny a rovnou na šest. Čekám, jak se tato úprava trénování projeví, svěžím dojmem také zrovna neoplývám, takže si musím ještě před startem přiznat, že Rampušák pro mě

bude jen součást přípravy. Navíc tento maraton ještě nemám v seznamu absolvovaných, netuším tak vůbec co mě čeká. Hned po startu to ale poznávám moc dobře. První stoupání od nultého kilometru a nohy zatuhlé, jako bych měl v botách olovo. Všechny letošní závody jsem absolvoval hodně nedotrénovaný a teď najednou jedu přetrénovaný. Když tak kilometry ubíhají, nestačím se divit, jak neustále stoupáme a zase sjíždíme. V každém kopci trpím, a pokud se některé závody počítají na kopce, tenhle by se dal počítat na roviny. Stačí, když na čele někdo nastoupí a málem odpadám, jako by nestačilo, že už od prvního stoupání se vedoucí skupina rozpadá na torzo statečných a já celou dobu přemýšlím nad tím, jak se mi jede a jak ze závodu vyjdu. V nejdelším stoupání přichází odpověď nečekaně brzy. Jedu si tempo tak akorát, když si takhle v nejprudším místě nastoupí celá třicetičlenná skupina. Moje pozice se mění jako teleportem z čela na chvost. Mýlil jsem se, když jsem si myslel, že budu schopný zrychlit. Kamenné nohy a jediné co můžu, je rychle se vzpamatovat a držet si tempo. Nakonec se docela chytám, i když ještě v následujícím stoupání cítím následky tohoto zrychlení. I tak stačím pokořit pár odpadlíků a pouštím se do sjezdu. Jenže najednou vidím někoho ležet uprostřed silnice, zpomaluji a koukám, že tu jednoho závodníka zřejmě rozhodila vlna na silnici, nebo snad silný vítr, nevím. Každopádně se naštěstí zvedá a krom dresu, který vypadá, jako by se do něj pustil medvěd, se tváří v pořádku. Dávám maximum sil do následného stíhání skupiny a překvapivě dokáži brát z rezerv; kde se vzaly netuším, protože jsem si myslel, že doposud jsem jel hranu. Zanedlouho dojíždím grupu, kde se můžu chvíli svést. Další stoupání se mi jedou lépe, ve sjezdu mám ale (bohužel) navrch a skupinka mi mizí za zády. Naštěstí je druhá polovina po větru, takže sám nejsem v nevýhodě. Skoro už čekám, kdy mi dojdou síly, ale pořád můžu jet "doraz", což je dobrá zpráva. A jak se blížím k cíli, pět kilometrů před ním vidím v dálce nějakou skupinku a říkám si, jestli třeba nejsou z dlouhé tratě, tak se ještě hecnu a v cílovém stoupání jdu přes ně. Jenže přesně jak jsem čekal - všichni do jednoho měli bílé číslo, značící účast na krátké trase. No, jako trénink dobrý, bych hodnotil svojí účast. O to větší radost mám, když za cílovou branou dostávám zprávu, že náš velitel si tu se zbytkem čelní skupiny pohrál jako kočka s myší a dokázal svou převahu v samostatném průjezdu finišem. Jsem rád, že se i já můžu počítat do tohoto týmu lebkounů; Dík, Vesi A jak to viděl velitel? Zdarec Kolokrámníci a další šilenci. Víím, chtělo by to trochu víc pozitivního pohledu na věc. V poslední době určitě máte z našich reportů pocit, že se tak trochu trápíme. Myslím, podle hlášek typu "visím za nudli, čekám, kdy mi sekne, nebo ještě metr a urvou mě" , ale je to opravdu tak. Jsme pravdomluvní cyklisté. A jak sezóna ubíhá, je těžké zapojit kromě svalovejch vláken i ty mozkový , a podívat se na celou věc s nadsázkou. No, a teď k závodu. Přes snahu, se od jara co nejlépe připravit na Mistrovství republiky, se mi nedaří být v očekávané kondici. Proto se snažím během prvních kilometrů šetřit silami. Nezbyvá mi totiž mnoho času před mojí oblíbenou disciplínou, kterou je mistrovská časovka, která se koná již ve čtvrtek. Nemohu tak moc plýtvat silami, říkám si a opakuji si to téměř celou dobu závodu. Vedoucí skupina naštěstí moc nejede, až tak na 70 kilák je nás kolem 30 lidí na čele. Vše se mění až na Šerlich. Jedu si od spodu stoupání svoje tempo. Nejede se mi stále moc dobře, neotáčím se a čekám, co se bude dít. Asi tak kilák před vrcholem, se začíná závodit. Nestačím však tempu nejlepších a ztrácím na vrcholu tak 20 vteřin na Tomáše Čera a Davida Blažeje. Po několika kilometrech, se skupina následně sjíždí v 13ti člennou grupu. Vypadá to zde, jako souboj "Concept Storů" . Ostrava versus Olomouc, oba "shopy" zde mají po 2-3 závodnících. Dále je zde Petr Zahrádka z Lawi teamu, Tomáš Čer, Martin Kouřil a já z Kolokrámu (vlastně taky z dalšího "Conceptu") a nesmím zapomenout na velice aktivní "Kmentovy děti" , Hradila a Matulu z KCK. Doufám, že jsem na nikoho z Vás nezapomněl, případně se omlouvám. Měl jsem po většinu závodu vlčí mlhu . Závodit se znovu začíná až na 120tém kilometru. Jak jsem již zmiňoval, jedu stále v klidu a snažím se moc neplýtvat silami, kterých moc není. Odpočítávám kilometry a stále se ptám Martina na další profil tratě. Rampušáka jsem nejel několik let, a tak nevím, co mě ještě čeká. V předposledním kopci, mám opět problém chytat nástupy Davida Blažeje. Kdyby mi Martin neřekl, že to je poslední kopec (což nebyl), asi bych se na to vykašal a zvolnil. V následném rozbitém sjezdu má několik lidí defekt. Z kopce se pouštím odvázně a věřím svým LW kolům, že mě podrží. Nenechávám nic náhodě, galusky Continental mám plné mlíka od Tufo. Dělají mi tak, jako vždy dobrou službu. Nepřijel jsem sem přece na motýly, ale závodit . Tachometr ukazuje 30 kilometrů do cíle a s přesvědčením, že mě již nečeká další kopec, začínám jet své maximum. Po pár kilometrech však zjišťuji,

že strmě nakloněná rovina proti mně, je zcela něco jiného. Opět začíná úřadovat David a nedělá mi to vůbec dobře. Jedu na druhém fleku za ním, hekám jak stará Blažková a vůbec nevím, co se děje za mnou. Asi po kilometru prudkého stoupání, se silnice mírně srovná a začíná tak krásné stoupání po pěkné silnici plné serpentín. To je něco pro mě, řadím velkou placku, a nakonec útočím sám. Jedu poslední kilometry na doraz, jako smyslů zbavenej. Je mi jedno, co se děje za mnou. Konečně přicházím na to, jak spustit svá křídla. Již jsem myslel, že na nové edici dresů od pana Sýkory to nefunguje, omyl, jde to ! Nestřídám a na kopci mám v háku již jen dva soupeře. Poslední kilometry se snažím kluky vyhecovat, jedeme jak o život a je tak jasné, že se rozhodne v cílovém brdku. Několikrát zmíněný David Blažej, je výborný vrchař. Do spurtu mám však větší strach z Martina Zeithammera. Nevím, co od něj můžu čekat. Pro mě osobně zatím neznámý borec, který mě však svým výkonem překvapil již na Mamutovi. A jak to celé dopadlo? Válku "Concept Storů" vyhrál třetí v řadě, nejmladší člen Kolokrám. Nakonec jsem tak utrpěl vítězství, těžko to jinak popsat. V sobotu jsem rozhodně nebyl nejsilnější. Na druhou stranu, jsem jel jak tichošlápek a šetřil síly na závěr, což se mi vyplatilo. Nutno podoknout, že i štěstí stálo po dlouhé době na mé straně. Tento maraton mi do teď chyběl do sbírky. Děkuju Ti, Rampušáku! Svobodák

BESKYD TOUR

Jirus – Tak alespon jako loni třetí v týmech

Pod Pustevny v pohodě s čelem. Stih jsem se i vychcat a pak si to dojet. Pustevny radši v klidu, Kapr poodjel, Kolíkáč za mnou. Nahoře dolívám bidony a čekám na Kolíkáče. Soláň při síle hecuju Kolíka, ale na Kasárna začíná fakt ztrácet a mě to najednou v hlavě cvaklo a zabalil jsem to. Počkal na něj a jel s ním ve dvojici. Bumbálku jsem tahal a měl toho proti větru plný zuby. Pak nás dojela grupa s Kleinerem a měl jsem chuť nechat si je ujet, ale jel jsem dál, dokud se nedostavili mé věrné křeče. Počkal jsem až odezní a zase si je dojel, ale pod smrkem jsem to vzdal definitivně. Kolíkáč vyrazil do boje o bednu, ale nakonec se ukázalo, že šlo o páté místo, ale vyhrál ho. Tak alespon jako loni třetí v týmech.

Kolíkáč – Zázrak se nestal

Tradiční zmatečný start, kdy se to mydlí i mimo startovní bránu přes náměstí slalomem mezi lampami, pak rozestavená silnice s vyfrézovanými úseky, ale to se musí přečkat, přežít pod Pustevny, s co nejmenším výdajem sil, u Ráztoky to teprve vše začne. Zabudovat se dopředu, tam to tolik neblbne, u špice maskovaný Bobek, Kapr, Jirus, HonzaB a bílý Czenda, orange skupina B snažíci se o obhajobu pódia z minulého roku je při sobě. Letos se mi to zdá nějaké klidnější, 3 borci z krátké odjeli hned po startu a tak čelo okupuje spíše dlouhá trať, která pravidelným tempem ukrajuje metr po metru jubilejního 20. ročníku Beskyda. A navíc se nejede Mniší, ten trychtýř, který mě minulé roky tak vysával. Czenda bohužel defektí, kecám hlavně s HonzouB, s Jurou probírám jeho italské velikány, ale je nutné se stále soustředit, v jednom úseku ředitel závodu mávající vlajkami jako o život, a ještě že tak, je tu naplavený šterk na silnici. V Kopřivnici stále kolem 200 lidí v balíku, Jirus zvládá i močení na krajnici a následné docvaknutí, je tu i Míra Zbuzek a jeho vítězné gesto, když jede před Králem Šumavy. Štramberk nechci podcenit, a tak si najíždím na úplně čelo, abych se na vrcholu jemně prosel, jo to se povedlo! Bufet se projel, přes Veřovice magnetem a následným sjezdem do Frenu, kde již začíná boj o pozice do prvního dlouhého kopce, Pusteven. Odhodlání hákovat Kapra jako před rokem v hlavě je, tak u Ráztoky jsem těsně před ním a do první točky si najíždím podle představ. Ale tím to skončilo, první jáma na rozbité silnici mě rozhodí, než se srovnám a zvednu hlavu, má Kapr náskok 10 metrů, jedeme 3-4 lidi vedle sebe na této úzké cestě, o slově asfaltka už se chvílemi nedá hovořit a je to boj. Jirus se vydává za Kaprem a též mi na něj začíná naskakovat díra, ne, historie se nebude opakovat, zázrak se nestal, nejsem schopen zvednout zadek a doskočit si je, točím pro sebe málo-bolestné tempo a to na ně nestačí... Srolované návleky na rukou, vlající vesta mi vůbec nepřidává, ráno jsme počasi vůbec neodhadli, chtělo to jen krátký-krátký! Zoufale vzhlížím nahoru, do toho prokletého stoupání, tak jsem se na jaře těšil do kopců, a když jsou tady, jsem demoralizován, neschopen bojovat. Ani když mě předjíždí Indián, stačilo

by hodit háček, ale to bys na to musel mít Kolíkáči! Kapr v nedohlednu, občas zahlédnu Jiruse, vysvobozením je zelený nápis 1km prémie, jo u Jany Kaprové jde vesta a návleky dolů! Vše se zadařilo, i výměna bidonu, díky, díky! A díky Žížovi, té krevní konzervě, z které nám díky jeho přítomnosti proudí do žil orange energie A na bufetu další milé překvapení, čekající Jirus a ve škarpě stojící smutný Indián s přetrženým lankem od brzdy Řítím se za Jirusem z Pusteven, jedu na hraně, vzpomínám na Dreamera, jak mu to Soláň ukázala před pár lety. Ale já nemůžu jinak, Jirus počkal, nesmím ho zdržovat, on mi stejně ujíždí, 53x11 to mydlím za ním, když se znovu ohlíží a svěšuje nohy, aby pomohl. Bejku z Brd, díky moc! Tvoříme grupu, pod Soláň v kolotoči a docela jsem překvapen, že nohy jedou, takhle dobře jsem se tady snad ještě nikdy necítil. Ale je to jen klam, jakmile Soláň začne cenit svoje procenta sklonu, začínám mít dost, tahle grupa je na mě moc rychlá, vůbec se mi nechce viset za nějakým zadkem a trpět a trpět. A tak naskočí díra, ale Jirus řve poooojd! Musím, kuwa, musím! Přiblížím se, ale znovu mě ubíjí procenta sklonu, ne, nepůjde to, Jirko zlatej nečekej, jeď s nimi! Ale Jirus, jako můj anděl strážný sestupuje ke mně, chytá mě za zadek a tlačí mě pár metrů! Pomohlo to, ne těch pár metrů, ale ten pocit, že mě v tom bahně kamarád nenechal, to mi vlévá síly do nohou, to je nezapomenutelný a nesdělitelný! Grupu mám na oční kontakt, nepochybuji, že si je Jirus ve sjezdu dolítne, ale co já? Navíc Dreamerova zákruta, jedu znovu na hraně, ale stejně to nestačí, hlavní část grupy je odjetá, pak je Jirus+1 a pak já s dalšími dvěma borci. Mezi námi tak 50 metrů, našťestí fouká do zad a do toho doprovodná auta, gumujeme se, gumujeme a před Kasárnami jsme znovu pohromadě! Teď to chce se dát trochu do kupy, bidon, zadní kapsy, ale času moc není, kasárenské peklo je příliš blízko. A tak když se znovu opakuje začátek Soláně hned v první točce, jakoby se mi zastavily nohy, 39x28 a jen převaluji kliky z horní úvratě do dolní, v jednociferných číslech na tachometru. Parádní stav, cukající pravé stehno vše dovršuje, je konec! Skupina pomalinku mizí, ale Jirus je stále vidět, snad na mě ještě nečeká! Nekonečný příběh, Kasárna, jeden ze symbolů Beskyda, kvůli tomuhle sem jezdíme přes celou republiku. Do háje! Ale Jirus je na dohled, i slyším jeho povzbudivé výkřiky, a když pohlédnu vzhůru, vidím o patro výše, jak od bufetu odjíždí cosi oranžového, ano, to musel být Kapr. Ale když píše o patro výše, tak na Kasárnách je to min. 4 minutová ztráta. Kapr pak dál pokračoval pro beskydské zlato s těmi nejlepšími z grupy, s kterou jsme přijeli pod Kasárna. Takže stačilo málo Kolíkáči, že? Chachá! Bufet - dolít bidon, do pusy narvat šátečky, abych se pak v následujícím brdku málem udusil. Jirus znovu čeká, aby mě pak potáhl k Makovu. Jedu odevzdaně, jen se modlím, ať Jirus nezvyšuje tempo, nevylezu mu z háku celé stoupání na Bumbálku, jedeme výlet, čekáme na instalaci aktualizací a následný restart systému. Díky kámo, že jsi tam byl, bez Tebe by to byl hluboký ponor, takhle jsem ještě nějaké záblesky u hladiny viděl. Do sjezdu dokonce jdeme ve třech lidech, jednoho Jirus sjel, a navíc v krajnici stojící auto Roberta Kleinera nevěstí nic dobrého. A po odbočení směr Bílá je to tu, vypečená grupa i s Robertem nás předjíždí! 3,2,1 start, boj nad 40 let pro mě dostává nový náboj, naopak Jirus hlásí, že končí. Je tu i borec nad 50 let (Pepa Ibehej), tak se moc do špic nehnu, přeci nebudu sjíždět Kapra Stejně jako před rokem ve stojce za posledním bufetem si Jirus vystupuje s křečí, mě to nechává klidným, vím, že si nás zase dojede. Soustředí se jen na Roberta, zase to přišlo, mé závodnické srdíčko se rozhořelo, a musím to s ním nějak vykutálet. Pepa i Robert tvrdí tempo grupy, pár lidí odpadlo, já se jen otáčím, kdy přilítne obživlý Jirus. Mám trochu výčitky, že jsem ho v tom nechal, ale jsem prostě 100% přesvědčen, že ten blázen to zase zvládne. A taky že jo, zase snad na stejném místě jako před rokem je u nás, jen mu vysvětlím svoji situaci a plán do závěrečných kilometrů, a pod Smrčkem, kdy se na něj znovu sápe víla křečovka, mě vysílá do boje o pořadí v kategorii a v soutěži družstev. Díky kámo za vše! Smrček, část grupy odskočila, ale držím se zuby nehty Pepy a Roberta, který to občas proloží krátkým nástupem, no moc nevěřím, že bych měl nějaké šance v závěru. Žíža nezklamal, i Smrček a jeho obvyklá palebná pozice se zbraní v ruce se zapisuje hluboko do šlapkovských duší! Díky! Nechápu, ale letos mi připadal nějaký krátký, že by se aktualizace doinstalovaly a systém se restartoval? Bojuji, přeci jsem sem nejel na výlet! Robert s Pepou stále neúnavně tahají špice a na Maraláku Pepa odskakuje a dojíždí si čelo grupy, která nám ujela na Smrčku. Robert tvrdě drtí špic za nimi, po chvíli na mě houkne, ať to dojedu, když se furt flákám v háku. A tak na Bystrém okolo hasičských závodů docvakávám grupu a jdeme do velkého finále. Auu, tahle stojka pěkně bolí, navíc Robert jde zase do svého mini nástupu, zase mám díru na skupinu, a pomalu se loučím. Nee! Ještě to zkus! Bude za chvíli U-turn, tam je musíš dolítnout,

tam se to natáhne! Jooo, vpravo hotel Banka a jsem zase s nimi, to je sviňa to tělo, na Bumbálce na odpis a teď na 180km má zase roupy! Vzpomínám na Zahradu, jak tu před rokem vsadil dlouhé špurta, hned jak se najelo na silnici k Ráztoce, moc si nevěřím, navíc mám výčitky, že jsem netahal a sápu se do spurtu ... Ale když to ohneme doleva, velká tam je, zvedám zadek a klestím si cestu mezi ostatními. Pepa na mě řve, že tohle se nedělá, já vím, cítím se provinile, hold cyklistika není spravedlivá, kolikrát jsem to již zažil? Jede to, síly jsou, jen jeden z naší grupy zůstal nepokořen, a překvapivý 5. flek nad 40 je pro mě nej umístěním na mém 13. Beskydu v řadě a hlavně, že jsme obhájili bronz v týmech!

Mirek – Zadarmo Beskyd není nikdy

Beskyd Tour 186km- Po startu motanice po rozkopaném Frenštátu, čekal jsem, že už tam se to roztrhá a čelo odjede, ale ještě se to sjelo do velkého balíku. Já jako obvykle na chvostu, každou chvíli lepíme díru, furt brzda-plyn, no prostě klasika. Dost si dávám, jedu to jako kdyby byl na Pustevnách cíl, takové UAC tempo, nejvíc jsem se zmáčknul asi v Palkovicích, tam to na 186 tepech bolelo hodně a skoro jsem to nepřežil. Pak už se to trochu uklidnilo a tak dojíždím v balíku až do Štramberka. Dole někomu padá řetěz, rozjíždíme to z nuly, já po chodníku a nahoře už tam nejsem. Podle Stravy jsem to nejel úplně marně, ale na odpadnutí to stačilo. 52km a asi hodinka a půl s čelem, to obvykle nedávám. Řadím se tam do druhé skupinky za balíkem, chvíli ještě honíme skupinu před námi, ale když nám mizí z dohledu, tak konečně zvolňujeme a je čas před Frenštátem taky na jídlo. Pustevny už se mi nejedou nic moc, ze skupiny odpadáme s Michalem Vlasákem ze Sokola Veltěž (když už nejel Radim, tak ho alespoň někdo od nich zastoupil) ještě před kruháčem v Trojanovicích a jedeme spíš takovou údržbu, nikam se neženeme. I tak ale dojíždím na Pustevny na 81.km s průměrným tepem od startu 167, prostě jako v UAC a je mi jasné, že za to přepálené tempo budu v následujících brutálních kopcích tvrdě platit. Dál jedem s Michalem, Soláň už není žádná sláva, nahoře nabere ještě jednoho a ve třech se točíme pod Kasárna. Ještě před začátkem kopce chytám první krizi, v půlce kopce první křeč a musím na moment zastavit. Jak se tam pak dál motám v mrákotách, tak najíždím zadním kolem na kamínek, o kterém jsem věděl!!! , ale prostě jsem ho vzal bokem pláště a bylo hotovo. Zadní kolo prázdné, naštěstí plášť celkem v pořádku, tak se nechalo vyměnit a jet dál. Ztratil jsem tam 11 minut. No ale alespoň jsem si orazil a na Kasárna vyjíždím v pohodě bez křečí. Tam akorát беру pití a naskakuju do právě odjíždějící asi osmičlenné skupiny, ale žádná výhra to není. Nejede se, přes Bumbálku jsme se nějak překulili a sjezd do Bílé je tragédie, tempo výletní, nestřídá se a na posledním bufetu nás dokonce dojíždí druhá žena celkového pořadí ještě se dvěma. Až pak kolem přehrady se trochu jede, ve čtyřech odjíždíme zbytku. Smrček se mi jede i celkem dobře, ale zase asi dvakrát chytám křeč, musím vždycky na moment zastavit a zbytek nahoru už pak jedu opatrně. Po sjezdu posledních 10km v těch brdcích už to dojíždím bez ztráty pozice a naštěstí i bez křečí. V cíli jsem KO, zadarmo Beskyd nebyl nikdy a ani tentokrát. Čas 6:59, celkově 93./160., kat. 40-50 let 25./40. Ani bez defektu by výsledek o mnoho lepší nebyl, na tyhle kopce jsem moc těžkej a nikdy jsem tu nezářil, nakonec ale spokojenost s absolvovaným maratonem. Už jsem tady zažil i mnohem větší utrpení.

RiC – Beskyde, Beskyde, kdo po tobě ide?

Nebojte, nebudu zpívat, jen jsem si na tuto písničku vzpomněl. Po Rampušákovi (report o něm ještě není napsaný) je dalším korálkem na náhrdelníku maratonské serie Beskyd startující z Frenu (tak se říká Frenštátu pod Radhoštěm, prý). Na Beskyd jezdím den předem a přespávám na internátě místní střední školy. Nemám žádné spěchy, v klidu přijedu, zaprezentuji se a hlavně můžu se zúčastnit tiskovky. Nemám moc příležitostí k účasti na této tradiční společensko-sportovní akci. Ráno vstávám o něco dříve, vystěhuji své věci z pokoje do auta a tento tradiční basecamp na čtyřech kolech přestěhuji na parkoviště u Ráztočky, kde je cíl Beskyda. Nebudu to mít daleko, až se po dojetí sto osmdesáti kilometrů budu plahočit k autu. Start je v devět hodin z náměstí. Cestou z Ráztočky na náměstí potkávám Igora, který se rozjíždí. Připojuji se k němu a snažím se ho napodobit. Letos mi to moc nejezdí a je třeba vyzkoušet vše, co by mi nádechující muka usnadnilo. S příjezdem na start jsme se trochu opozdili a zbyly na nás už jen zadní pozice. Budeme muset od začátku trochu spurtovat, jako obvykle :-). Je to sice nepřijemné, ale v celku mě to nechává klidným. Nemám žádné ambice. Po Mamutovi a Rampušákovi

jsem už definitivně vystřízlivěl a mým cíle je Beskyda prostě jen objet. I když jsme na start přišli dost pozdě, za námi se ještě houfují další a další borci. Naplňuje mě to optimismem, že bych nemusel jet sám. Mám v plánu jet s Igorem, ale mám obavy, abych tomuto maratonci par excelance v kopcích stačil. Letos jsem tréninky v dlouhých kopcích hóóódně zanedbával. Moderátor mluví a mluví... a už oznamuje, že zbývá jen pár vteřin a... je odstartováno. Kvůli rozkopaným ulicím vyjíždíme z náměstí druhou stranou než obvykle. Přibude tak pár zatáček navíc. Jsme na výpadovce z města a první kopeček nás hned dělí. Tradiční smyčka z Frenštátu do Frenštátu se mi vůbec nelíbí. Je to takové nahoru a dolů, dost se nastupuje, pořád se něco sjíždí. Na začátku mám ještě dost sil a tak jimi plýtvám. Snažím se držet se Igora, po pár kilometrech se sjedem a pak už jedeme víceméně spolu. Igor jede standardní rovnoměrné maratónské tempo. V kratších prudších kopcích mu trochu poodjízďím, ale na vrcholu se vždy sjedem. Jedinou výjimkou je stojka ve Štramberku. Zápolím s ní a mám dost starostí sám se sebou. Na výjezdu z města se ohlídím, jak na tom naše skupina je. S rozpaky zjišťuji, že jsem poslední. Předemnou tři čtyři lidi, za mnou nikdo. Ani Igor. Přemýšlím, co dělat. Čekat nebo jet s ostatními. Po chvíli váhání se rozhoduji jet s tím, že v Trojanovicích, cestou na Pustevny zvolním tak, abych si odpočal, a počkám na Igora. Jeho strojové tempo mi ho zase přivede, o to nemám strach. Ze Štramberka se sjela asi šestičlenná skupina, se kterou jsem dojel až do Frenštátu, kde jsem si vystoupil a hodně volným tempem jsem se vydal vstříc Pustevnám. Jak jsem předpokládal, ještě před Ráztočkou mě dojel Igor. Počasí prálo a já si na Ráztoce odložil do auta rukávy. Igor zase nákolényky. Dál už naše cesta ubíhala „nerušeně“. Na Pustevny jsme stoupali téměř bok po boku. Byl jsem odpočatý a jel jsem své tempo, což mi náramně vyhovuje. Dá se říci, že Pustevny jsou bezproblémové, protože jsou hned na začátku. Další kopce už tak rád nemám. Na Pustevnách jsme projeli prémií a na bufetu nabrali pití a nějaké banány. Dlouho jsme se nezdrželi. Igor zavelel a už jsme se řítili z kopce dolů. Letos mi to z kopců jede. Těch pár kilo navíc je znát a většinou ostatním ujíždím. Pod kopcem se sjedem a na čelo nastoupí mašinka Igor a tahá jako divý. Já moc nestřídám, moc toho nevydržím. Před námi je Soláň a to je můj neoblíbený kopec. Ať mám formu jakou chci, vždy se zde trápím. Letos to je ale o něco lepší. Před Solání trochu zvolníme a já se stačím zregenerovat a díky tomu letos tak netrpím. Abych o to utrpení nepřišel, po sjezdu ze Soláně začali naši skupinu tahat nějací šílenci, kterým to vydrželo až pod Kasárna. K tomuto pověstnému kopci se přijíždí dosti dlouhým magnetem. Tempo v něm bylo takové, že jsem si rozhodně neodpočinul. Byl jsem vztekly a nadával jsem jak špaček. Zatím potichu. Stoupání na Kasárna byla hrůza. Sotva jsem točil klikami, kadence kolem padesáti, rychlost jen o málo větší než pádová. V minulosti se mi zde jezdilo celkem dobře, to ale letos neplatí. Protrpěl jsem si to. Na bufetu potkáváme Pantátu, který se k nám připojí. Jsme tři orange a hned je veseleji. Od bufetu ještě kousek stoupáme a pak sjezd pod Bumbálku. Na Bumbálku stoupám apaticky a odevzdaně. Začínám zaostávat. Igor je očividně ve formě a jede mu to. Čeká ale na mě a na Pantátu a jako vzorný domestik nás dotáhne až na vrchol. Jsem mu za to vděčný. Až k přehradě se jede víceméně z kopce a skupina v tomto úseku dělá moc. Víím co říkám, už jsem ten úsek jel sám. Mé tušení je správné. Skupina se formuje do lajny, Igor rozjíždí tempo. Rychlost kolem čtyřiceti pětáčtyřiceti. V tahání se střídáme dle svých sil. Mě se v háku jede dobře, na špici je to podstatně horší. Při tempu, kterým se jede zde vydržím jen pár desítek vteřin. Začnou mi hned tuhnout nohy a musím ze špice pryč. Před posledním bufetem u přehrady je pár horizontů. Na čele je nějaký mladík, který se moc neohlíží dozadu. Musím docela fest přišlápnout, abych se ho udržel. Zároveň ale vidím, že za mnou zaostávají. Křičím dopředu ať zvolní, ale bez účinku. Řvu ještě jednou a přidám pár sprostých slov. Mrzí mě, že náš pěkný vláček takhle roztrhal. No nic, na bufet je to už jen kousek. Bufet je moje spása. Pití, jídlo, trochu vydýchání. Uvažuji, že si ze skupiny vystoupím, tempo je na mě příliš a já si potřebuji trochu oddechnout. Kolem přehrady je to nahoru a dolů, pak Smrček a závěr kolem golfového hřiště taky dá zabrat. Igor mi to ale rozmlouvá. Taky chce jet volně a zbytek skupiny vypadá, že se k nám přidá. Bezva, nebudu sám. Kolem přehrady se jede opravdu volně a šetří se síly. Na mě je to znát, cítím se mnohem lépe. Smrček – to je ideální místo k nástupu, utrhnout ostatní a dojet si pro vítězství. No, letos ten nástup vynechám a pokusím se přežít. Opět nízká kadence a lámání klik. Pod vrcholem fotí Žiža. Snažím se trochu si udělat náskok, abych do sjezdu šel vpředu. Ve vzpomínkách ho mám jako hororovou záležitost. Jsem ale mile překvapen – nový asfalt poskytuje nádherný požitek. Pod kopcem počkám na Igora a společně jedeme vstříc poslednímu

úseku. Z hlavní odbočujeme ke golfovému hřišti. Od tohoto okamžiku projíždíme mezi domky a zahradami, stoupáme nahoru a dolů. Takové malé stojky, ale jak ty dokážou potrápit! Musím se na tomto místě přiznat, jak mě zradila má paměť. V jeden okamžik jsem nabyl dojem, že už všechny stojky jsou za námi a rozhodl jsem se k takovému malému úniku. Posbíral jsem poslední síly a jel jsem, co to dá v domnění, že už bude jen rovina a krátký cílový kopeček. Bohužel jsem se mýlil. Za zatáčkou jsem uviděl tu skutečně poslední stojku. Na její slušné vyjetí jsem už neměl síly a tak jsem počkal na zbytek našeho orange týmu, abychom společně dojeli do cíle. Beskyd byl vždycky těžký a nic nedal zadarmo. Věděl jsem, že budu trpět a trpěl jsem. Díky Igorovi to utrpení bylo snesitelné. Díky.

Strejda – Beskyd. Jak jsem to videl ja.

V posledních letech se snažím sezonu pečlivě plánovat a soustředit se na jeden – dva závody. Není zadne tajemství, že povahou nejsem zadny zavodnik. Ne, ze bych netouzil dosahnout nějakého dobrého výsledku. Ale vim, ze pokud nějakého dobrého výsledku dosahnu – vůbec mi to nedava kridla. Ba naopak, natolik mne to uspokojuje, ze nejak ztrácím motivaci na zbytek sezony. Taky proto se snažím za ten hlavní závod zvolit nejaký pozdejší. Kral na to byl idealni. Jenze letos Kral vzal za sve. Spolehout se vyhradne na Krusnoton muze byt osidny (zradi počasí, přijde technicky problem, viroza, rodinne duvody) a pak vrchol sezony vůbec nemusí přijít. Prave proto chci Beskyda jet na vysledek. Letosni vysledky jsou zatím velmi slabe, a tak nemam tu zadnou autoritu, abych poskládal a reziroval skupinu A. Naopak, skupina kolem Ivci chrly energii, elanem, sebevědomím a sbíra jeden uspech za druhym. Proto se budu snažit se přizpůsobit prave teto skupine a snad se to nejak povede. Celkem si verim, ze pokud se s nimi udržím prvních dve hodiny – dal uz by nemel byt problem. Po ranu, abych nic nepodcenil, davam si na rozjeti kopecek k Raztoce a na namesti prijizdim cca 20 minut před startem. V tu ranu je mi jasne, ze jsem ten závod prohrál. Supina kolem Ivci stojí blizko cela, startovni pole je preplnene a nemam sancí se k nim procpat. Ještě jednou si to prohlizim, ale ne, opravdu to nejde. Lidi je spousta, tlaci se jeden na druhého, zadnou skvirku tu nevidim. Tak jdeme s RiCem na chvost. Po startu hlava – nehlava dupu do pedaly co se da a snažím se ty oranzove dresy docvaknout. Jenze byla to marna a zbytečná snaha. Když uz mam pantátův dres na dohled, jsem tak přepáleny, ze musim vyrazne zvolnit. Ale RiC je tady a tak ve dvou nam to pujde lip. Lidi je dost, formuje se docela pocetna skupina, strida se a jede se hodne svižně. RiC je blahem bez sebe: konecne jede ve velke skupine, ne nějakých 2 – 3 lidi. Na kazde rovince se nabalují další koralky, v kazdem stoupani se to naopak rozpadne. Proste standardni prubeh. Po dvou hodinach mame prumer 30,5. Ani nevím, jak to mam hodnotit: jako zaklad pro dobry vysledek, nebo jako pitomost a az budeme k kopcich, tak nezbydou síly. Byt tu Laco, ten by urcite vystoupil z balíku a jel sve. Byt po mem, taky bych zavelel ku zvolneni. Jenze rezirovat – na to nemam, tak se musim přizpůsobit. Nakonec se to nejak rozdychalo, spice boli, ale v haku to celkem jde. Ovšem, pokud rovnou ze spici neprichazi Stramberk. Jenze pod Stramberk prijizdim na spici zrovna ja. Samozrejme se vůbec nechytam, a balik mne prcha. A tak jsem tenhle závod prohrál podruhe. Stramberk jsme vyzdy v minulých letech jeli s velkým prehledem, hecovali jsme navzajem a vtipkovali. Letos jen trpim. Není to dobre znameni. Vim, ze hned za Stramberkem bude bufet a je tu mala nadej, ze balik se tam zastavi. Marna nadej. Na bufetu beru za jizdy banan a jedu dal. Snažím se nastavit rozumne tempo a snad to nejak objedu. Po par kilometrech mne dojzdi další skupinka, zarazují se na chvost, chvili odpocivam, a pak se zapojují do spoluprace. Uz je to veselejší. Je tu i par borcu s černými cisly, takže nemusim možna ani jet sam. Na zacatku stopani na Raztoku se skupina rozpadne. Ale vidim před sebou oranzovy dres RiCe, který na mne evidentne ceká. Tak to uz je jiny kafe, pak to ještě nemusí byt uplne ztraceny, ve dvou – to vam zdaleka není na samotku nebo mezi neznámými cizimi. Trosku kecame. Prej rad, ze jel chvili pomaleji, ze bude mít síly na Pustevny. Pod Raztokou ma auto, kam radi odkladame zbytecne navleky. Počasí je porad nejisty, tak vestu v kapse a zadni blatnik si prece jen radeji nechávám. Pustevny nam celkem jdou. Jedeme porad vedle sebe, vetsinou predjizdime. Ale ze bych dneska z toho mel nejaký pozitek – to ani nahodou. Jen tupe odpocitavam ty kilometry do vrcholu a cekam, az tohle utrpeni skonci. Pohravam s myslenkou zabalit to na vrcholu. Vtom vidime před sebou oranz Mikuv dres. Kde se tu beres? Nevypada dobre a prej to bali. Hmm... tak to teda ja neudělám. Na vrcholu foti Ziza a pani Kaprova. Nejsem schopny nic predvest, jen nejaké mucednecké sklebeni. Na bufetu vidim Ivcu a

Quita. Kde se tu sakra berou? Neresim to, jen dolit bidon, kopnout do sebe magnezium a šlehu a: „Řišo, padame, rychle!“ Ve sjezdu na sebe nabalujeme další dva borce, pak na rovince ještě jednoho a skupina nam vesele frčí. V tu chvíli si konečně ten závod začínám užívat. Spolubojovníci jsou lepší v kopcích, takže ve stoupaní nam vždy poodjedou, ale ve sjezdu zřejmě počkají, jinak nedovedu vysvětlit, že je tak rychle sjíždíme. Jeden z nich je na tom obvládnutě dobře a tak celé mírné stoupaní před Kasárnem táhne on. A táhne tak, že máme co dělat, abychom uviseli. Dá se to, ale stojí to tolik sil, že Kasárne nam stavají hotovým peklem. Hned na začátku chytám křec do pravého stehna. Slapu jen levou. Netrva dlouho, než křec znehybní levou. To už se probírá prava. Po kilometru stoupaní se to nějak ustálí a mohu otacet převodníky. Spolíkám dva anticrampy, ty se ale uvíznou někde u jícnu a zapít to v tom 10% stoupaní je docela problém. Kopec je priserný, porad je to přes 10, a useku, kde by se dalo vydechnout tam jen pár. Rychlost 7 až 8, kadence 50. Trpím až málem brcím bolestí. Takhle jsem si pozitek z cyklistiky nepředstavoval. RiC je na tom evidentně o něco lépe, jede porad par mětu přede mnou, ale neujíždí mě. Tesně na statní hranici končí asfalt a chvíli jedeme po udusané hlině. Uff... ještě že neprší... Na bufetu je Pantata a zrovna si dává polívku. Tváří se stastně: „Teď to bude tempo!“ Je tu taky Jirus mladší, Lubos Kavalir a většina borců, co nam poodjeli v tomhle silném kopci. Spolíkám dva další anticrampy, zapíju a hned pomalu jedu. On ten kopec totiž u bufetu nekončí a já mám stach, že nohy mi ztuhnou nadobro. Na vrcholku chvíli čekáme na RiCe a pak už padáme dolu. Snázim se porad aspon trosku točit i ve sjezdu a doufám, že anticramp zapůsobí. Prichází Bumbalka. Nastěti to je kopec docela mírný, porad usrkávám jontak a vzpada to, že nohy začínají zase fungovat. Tady krize přichází na RiCe a Pantatu, ve stoupaní mírně ztracěji, ale to jen dobře. Zvolním docela rad. Za průsmkem je z nás zase skupina 5 nebo 6 hlav, a podél Bílé Ostravice doslova letíme. Zase si to chvíli užívám. Na bufetu u Jamniku RiC hlásí, že to báli. V životě jsem neslyšel větší blbosti. Teď? Když už nam zbývá poslední velký a spousta drobných kopců? Teď, když už máme v plánu výrazně zvolnit, abychom prezili? Nene, hezky jedeme všechny dále. Už nikoho nepouštím na celo, a jedu přesně takové tempo, které dle mého usudku by mohlo být udržovací. Kupodivu pod Smrček přijíždíme celkem bez problému a dokonce si myslím, že máme i krapet nasetreno. Smrček je příznivější kopec, než Kasárne, taky je většinou nad 10%, ale je tam pár useků volnějších, kde se dá vydechnout. Na vrcholku nás fotí Ziza. Ten je ale obětavý!!! Sjezdu se bojím. Jednak je silnička úzká a klikatá, a pokud potkáš auto nebo pesi turistu, tak máš na problém zaděláno. A duhak, jsem tak prosity, že už vůbec nemám jistotu koordinaci. Pantata s RiCem mi poodjízdeji, ale čekají dole. A pak se už začíná naše závěrečná pouť a utrpení. Tady nemáme na vybranou. Prostě musíme nějak to prezít a neudělat na těch úzkých klikatých silničkách zadnou chybu. Ulevu jsem pocítil, až jsme projeli poslední zatačku a uviděli cílovou branu. Teď už se jen narovnat do lajny a slavnostně finisovat. Čas v cíli 7:47:36. Je to o 14 minut víc, než můj nejlepší čas na Beskydu. Ale tenkrát to bylo o 6 km kratší, takže ono to asi bude podobný. Na druhou stranu byl to můj zatím asi „nejzávodnější“ maraton. Dalo by se říct, maraton bez předem domluvené skupiny A. Tak trosku se oklepat a jdeme doladovat formu se na Krušnohoří.

Kolokráme - Beskyd tour 2014 – Ve třech se to lépe táhne

Mistrovský závod je za námi, sezóna se znenadání přehoupala do své druhé poloviny a my vyhlíželi účast na červencových závodech. Letos se však dvakrát kryje Český pohár s maratonskou sérií, což je velká škoda, protože současně vznikají i víkendy bez závodů. Naše rozhodování, který závod upřednostníme, však nemělo dlouhého trvání. Jasná volba padla na maraton, nyní Beskyd tour, pro mě ten nejobávanější. Zní to jako paradox, ale po závodě bych neměnil. Avšak hezky po pořádku. Po mistráku jsem si musel dostatečně odpočinout, to dá smysl. Když ale přišla řada na přípravu, pocity nebyly úplně ideální, nakonec jsem musel tři dny před závodem spíše odpočívat, cítil jsem opět únavu. A jak si povedu v závodě, na to bych sám nevsadil ani cent. Letošní trasa navíc prodělala na úvodním okruhu velkou změnu, hlavní část následující za Pustevnami však zůstala stejná. V devět hodin se za mírného chladu pomalu řadíme na startu a vyčkáváme pokynu ke startu do závodu. Záhy po startovním výstřelu přichází na řadu ataky jezdců krátké tratě, takže se peloton hned od začátku pěkně rozletěl. Hned jak bylo jasné, že skupinka má dostatečný náskok, se trochu přibrzdilo. Těm z krátké trasy ujel vlak a ti z dlouhé vědí, že na prokázání svých sil bude ještě prostoru až až :). Mezitím se obloha vyjasňuje a slunce začíná pálit

do zad, sundávám vestičku a je mi jasné, že bude třeba řádně dbát na pitný režim. Závod mi celkem slušně utíká, což je dobře. Že by náznak pohody? Asi po dvou hodinách klidu se tempo postupně ještě více zvolňuje, nikomu se nechce jet a začíná mi to vadit. Za jednou zatačkou si v mírném stoupání nenásilně trochu poodjedu z pelotonu a bylo. Všichni se toho chytli, včetně favoritů, začalo se jet a já se jen spokojeně vezl za nimi a liboval si, jak závod zase utíká. Zanedlouho tak přijíždíme zpět do Frenštátu a začínáme si budovat pozice do stoupání na Pustevny. Při výjezdu z Trojanovic se silnice silně naklání směrem vzhůru a já raději vyrážím na čelo, zejména kvůli příšernému stavu vozovky. Zkousím svoji kondici, a když zjišťuji, že se mě drží jen Boudný, Čer a Matula, dodá mi to potřebnou dávku sebevědomí. Grande Paolo si však zanedlouho odjíždí pro prémii, Matula se rychle stahuje a Čer nakonec také povolí. Ve sjezdu se později formujeme do šestičlenné skupinky, ještě s Martinem a s Kubou samozřejmě. Protože relativně nedaleko za námi jede další skupinka, musíme spolupracovat, naštěstí všichni mají zájem a tak jedeme kolotoč. Následuje Soláň, Kasárna a stále táhneme za jeden provaz, jen Paolo si zase jede pro prémii. Skoro na vrcholu najednou slyším kovový zvuk, Kuba nechal na silnici kus pastorku, takovou má sílu. Měnit ale nechce, takže se spouštíme do sjezdu a následně stoupáme na Bumbálku, kde všichni zastavujeme, aby vyměnil kolo. Když opět sjíždíme, fouká silný vítr, takže si nemáme už moc šanci odpočinout. Začínám cítit, jak síly docházejí. V členitém terénu okolo vodní nádrže Šance začínám slušně trpět. Jediné co zbývá je doufat, že se ještě dokážu patřičně zmáčknot. Už čeká “jen” poslední stoupání na Smrček, říkám si, to musím zvládnout. Ke konci stoupání však stačí pár nástupů a můj boj o přežití začíná. Nevím, jak daleko mám někoho za sebou, vím jen, že dvacet pět zubů na kazetě je málo. Naštěstí poslední pasáže překonávám bez úhony a konečně vidím cíl. Jako vždy silně zadostiučinění. Myslím, že tenhle závod se povedl. Snad to takhle půjde dál, ne-li líp. Vesi Raději umřít než odpadnout... Po Mistráku ve Slavkově, jsem si stejně jako Vesi naordinoval volno, respektive mi ho naordinoval můj ošetřující lékař :), profesor “Chocholoušek”. Týden jsem neseděl na kole a důvodem byl zánět úponu v levém koleni. Letos je toho na mě fakt hodně. Asi budu muset na technickou prohlídku. “Kontroluju funkce a vypadá to bledě, už začne jen klesat teplota a začnu se klepat :).” Upřímně jsem z toho byl dost nervózní. Byl týden do startu mého oblíbeného Beskydu, který považuji za nejkrásnější ze všech českých maratonů. Navíc se jednalo o jubilejní dvacátý ročník, a tak jsem chtěl po vítězství na Mamutu i Rampušáku přidat trojlístek a současně tak vyřešit i celkové pořadí maratonské série. Tento závod jsem v minulosti dvakrát vyhrál, a hattrick by pro mě nebyl vůbec špatnej. Vynucené volno, rehabilitace v podání MuDr. Jiřího Šnajdra, masáže od přítele Milana Wágnera a „tejping“ proložený jitrnicemi od řeznického synka Vojty Staňka zabral, a tak jsem týden před závodem zkusil vyrazit na trénink. Naordinoval jsem si pár několikahodinových švihů a šel do toho s motivací buď a nebo. Již ve středu jsem vzhledem k celkové únavě věděl, že to bude v sobotu těžké, nicméně že se závodu zúčastním. Je nutné si taky odpočinout a tak jsem poslední dva dny jezdil již volně a ve volných chvílích koukal pod postel, jestli tam někde není schovaná forma. Na Beskyd Tour jsem vyrazil již v pátek se svým přítelem Holoušem, který tak byl nominován do funkce řidiče, maséra, mechanika a tedy děvky pro všechno :). Již po cestě se navíc dobrovolně zhostil i funkce dvorního dietologa týmu Kolokrám. Jak se auto rozjelo, byl jsem v limbu. Spal jsem a zastávka v Ostroměři před Hradcem Králové mě tak zprvu nijak nevytrhla ze snění. Obrat přišel až ve chvíli, kdy se Holouš vracel z místního bufetu. Vůně domácí sekané v chlebu, mě vzbudila. Co Vám budu povídat a lhát, nedolal jsem... Jak cesta pokračovala, můžete si tipnout. V Moravské Třebové to byly pro změnu kuřata. Líтали pečený málem až do huby. Holouš je v civilním povolání řidič kamionu, a tak jsem pochopil, že jíst se dá v autě i během řízení přiborem, pít u toho a ještě telefonovat :). Také nebylo moc času. Páteční cesta do Frenštátu s několika objížďkami a semaforey, byla pro nás více, jak na 6 hodin. Ubytování jsme byli v místě cíle, v hotelu Ráztoka, který se nachází na úpatí kopce s názvem Pustevny. Večer se setkáváme s několika přáteli, vyzvedáváme čísla v kanceláři závodu a u dnes již třetí večere klábosíme dlouho do noci. Spát jdu až po půlnoci. Po několika hodinách mě budí přítel Holouš svým chrápáním, které nevím, jak přesně nazvat. Zvuk je podobný rozbitému nádobí. Ráno se proto cítím, jak Gagarin, když se vrátil z kosmu. U snídaně setkávám Pavla Boudného, který mě bodře zdraví a podává mi na uvítanou svoji tlapu, se slovy, “zdar Pipe”. Je mi tak jasné, že dnešní den bude ve znamení, co nejdéle uviset slavkovskému chasníkovi v háku. Jak se vyvíjel závod, víte od Vesiho. Od Pusteven, to bylo pro mne

opravdu peklo. Pauza z předešlých dnů si vybírala svou daň. Vesi atakuje již od Ráztoky. Nohy mám jak z olova, vedoucí čtyřka mizí v dáli, a připadám si chvíli, jak ztracený syn :). Naše druhá skupina čítá do půlky kopce asi tak 15 závodníků. Nikdo nechce střídat, mimo Martina, který mě jediný střídá na špici. Vepředu mezitím Bouda zvyšuje tlak do pedálů a jede si pro prémii na vrchol Pusteven. Zbylá trojka závodníků, se dělí a nejprve Lukáš Matula z KCK, následně i Tomáš Čer, se vracejí k nám. Posledních 500 metrů, jedu na doraz a nahoře dojíždíme asi v šesti lidech Vesiho. Martin pokračuje ve vysokém tempu i ve sjezdu, a tak se čelo závodu natahuje. Jsme zde všichni tři z Kolokrámu a dáváme to soupeřům pěkně sežrat. Po několika kilometrech dojíždíme Grande Paola a na další kopec Soláň jedeme opět v šesti (Čer, Matula, Boudný, Veselý, Kouřil a Svoboda). Spolupracujeme až pod Kasárna. Pavel si opět odjíždí pro vrchařskou prémii. My ostatní víme, že zkoušet s ním dnes závodit, je zcela zbytečné. Hraje si s námi, jak kočka s myší, a proto jeho tempo ignorujeme. V posledních metrech stoupaní se ozývá divný zvuk. Něco skáče po silnici a kluci na mě volají, prasknul Ti pastorek na kazetě! Nechci tomu věřit, do té doby, než zkusím přehodit. Asi jsem to za tím Boudou lámal víc, než bylo zdrávo. Na mě si zuby nevyhlámete, ale na mé kazetě ano :). Nevím, jaký je náš náskok na pronásledovatele, proto další sjezd pokračuji s omezeným počtem převodů. Na Bumbálku však zjišťuji, že pastorek s 19ti zuby mi znatelně chybí. Domlouvám se s mechanikákem, ať mi na kopci připraví rezervní kolo. Volnou chvíli si stačím ještě odskočit na toaletu a kluci na mě čekají. Díky vám! V následném sjezdu k přehradě Šance, se nám dostává informací, že náš náskok na druhou skupinu je kolem 10ti minut. Je tak jasné, že o pořadí na druhém a dalších místech, se rozhodne mezi námi pěti. (Bouda jako vítěz, to je všem asi jasné.) A je tu Smrček, pátý kopec v řadě. Kopec, kde jsem v předešlých letech atakoval a dvakrát rozhodl závod pro sebe. Letos to však není žádná sláva. Již odspoda musím při každém zrychlení soupeřů dotahovat mezeru před sebou. Pomalu to vzdávám a smířuji se s tím, že to nevydržím. Asi po kilometru ztrácí i Vesi. Říkám si, to snad není možné, přece jim to nenecháme zadarmo. Mačkám se, už ani nevím po kolikáté a znovu lepím asi 10ti metrovou díru před sebou. V půlce stoupaní soupeři zvolňují a tak na kopec přijíždím v mrákotách s nimi. Do cíle to je asi 15 kilometrů. Čeká nás ještě několik krátkých stojek v místní "zahrádkářské kolonii". Není zde ani metr po rovině. V jedné z krátkých stojek, má Martin křeče, a tak z Kolokrámu, zde zůstávám sám. Tomáš Čer to zkouší několikrát. Vždy však odolám. Kilometr před cílem, mám po jeho nástupu další problémy a na poslední chvíli před cílovým stoupaním dorovnavám a do spurtu jdu ze čtvrté pozice. Nejdřív vadne Matula a těsně před páskou i Čer. Druhé místo, je tak pro mne úspěch. V dané situaci, sice se ztrátou kytičky to není špatné. Vítězný Bouda vyhrál zaslouženě, týden před mistrovstvím republiky v XC je vidět, že jeho forma z předešlých týdnů je stále na vysoké úrovni. Sázím osobně na něj stejně jako před dvěma lety, kdy mistrák vyhrál ve velkém stylu. A co mi ostatní z Kolokrámu? Závod jsme dokončili na 2., 5. a 6. místě a vyhráli tak i soutěž týmů. Spokojenost i přes chybějící zářez, byla ve všech směrech. Dnes na více prostě nebylo. Jeden z mých kamarádů mi v cíli říká, jak chceš špurtovat s Boudou? Má holt 2x větší nohy než Ty = 2x větší výkon a má vlastně pravdu. Druhé místo celkově za "discobolosem" Pájou není špatné. A jak je text v jedné z písní od Petra Spáleného "Život je hrou vyhranou, když zvedneš sázky, doufej a nevzdávej, hraj klidně dál. Štěstí má svou cenu, kterou držíš ve svých dlaních. Kdybys malou chvíli pustil. Zač bys potom stál." Cuba Libre Vesiho nedělní relax I když všechny moje svaly po sobotním nášupu kilometrů naříkaly, bylo mi líto nevyrazit v neděli ještě na závod do Dobrovic. Rovinatý závod na okruhu s jedním kopcem a pavé právě v jeho polovině. Bohužel zde byl celý tým Lawi a tak bylo jasné, že závod bude patřit jim, i když se tak krom posledních kilometrů nechovali. Zkusil jsem během závodu asi desetkrát nastoupit, ale asi nemusím psát, jak to dopadlo. Bohužel krom posledního okruhu byl závod vysloveně nudný. Teprve ke konci se celý tým Lawi vzorně poskládal na čele a začal připravovat pozici pro svého lídra. Ve spurtu mi přeci jen chybělo trochu sil, oproti čerstvým "spurtérům", takže jsem musel vzít za vděk umístěním někde okolo desátého místa. Musím říci, že náš aktivní styl závodění je o poznání zábavnější, než vysoká taktiky dominantního týmu na regionální lize. Však se již těším na opravdový maraton, kde jsou kopce pravdy, tady nikdo na taktiku nehraje a vyhrává ten nejsilnější. Asi proto nebylo nikoho ze spurtérského vláčku v sobotu pod Beskydami vidět :) Vesi

OKOLO TATER

Kolíkáč – Tatry made in Poland

Sluncem ozářené vrcholky majestátních Tater, nejlehčí varianta oblečení na sobě a v palici odhodlání překulit se přes Kvačanské sedlo s Kaprem a Jirusem. Po startu se hned docela jede, žádná kecačka, jak avizoval Jirus z minulých let. Tatry mají jiná stoupání, na které jsme zvyklí od nás, hned to na Štrbské Pleso je nenápadné, ale stále se utahující. Široká silnice, největší favorité za to fest berou a já si pomalu vystupuji. Jako na dlani mám boj Kapra s Jirusem o uvisení čela kousek před námi, ale po chvíli to také vzdávají. Zvláštní to kopec, zdá se to jako rovina, že se stačí zvednout a doletět si to, ale nejde to. Nedá se nic dělat, tvoříme druhou grupu, bude ten dlouhý sjezd aspoň klidnější. Ale ouha, po chvíli nás předjíždí nějaké polské auto, leze na špic grupy a nastavuje konstantní rychlost 60km/h. První borci lezou za něj a ostatní se také nežinývají a v lajně to mydlíme dolů. Jauu toto bolí, sebemenší vykouknutí z háku se trestá, Milan Novák nadává, že nám toho auta byl čert dlužen. Po chvíli vidíme kolonu aut za čelním balíkem, teď jen adrenalinově doskakat mezi cyklisty. Uff to bychom měli, trochu nečestné a nesportovní, ale to ještě dnes zažijeme vícekrát. Výletuje se, doplňujeme organismus o potřebné látky, jelikož Kvačanské sedlo se nezadržitelně blíží, a tam moc nebude času šátrat v zadních kapsách. Ale pohoda končí hned v Liptovském Mikuláši, jelikož zezadu přiletlo min. 50 lidí, dotáhl je polský tým ActiveJet. Takže o adrenalinové průjezdy kolem ostrůvků na silnici není nouze, ActiveJet řadí na špici, pár lidí se vydává do úniku. No parádní předehra před dělicím kopcem. Silnice našlapaná od kraje ke kraji, snažím se stále být v blízkosti Kapra a Jiruse, už se to začíná houpat a kvačanské serpentiny na obzoru. Jůva, do kopce najíždím ve vysněné společnosti, hned za zadním kolem Míly Švehly, Indiána, teď to jen vydržet. Jsou i síly na předjetí Míly, ale rozum říká neblbnout, toč jeho frekvenci, on přesně ví, co dělá. A taky že jo, kopec se utahuje, síto prosévá a prosévá, Indián nám trochu odskočil ve více lidech, Míla bohužel též pomalinku odjíždí, jsem ale s Kaprem, Jirus chytil díru. Přichází rovinatější úsek, kde se ještě hecujeme, s Kaprem rozjíždíme kolotoč, Jirus si nás též ještě doskočil, teď by to chtělo být na kontakt s Indiánem a Mílou. Jsme za nimi pár metrů, ale kopec se znovu topoří a já se jen soustředuji na Kaprovo zadní kolo, musím, musím s ním. Gumuji si plíce, nohy, hlavu, ale visím, visím, vypadá to dobře. Za námi zeje již velká díra, ve které bohužel zůstal i Jirus, ale jak ho znám, ve sjezdu si nás určitě dolítne. Kapr zrychluje, chce se přisát určitě za grupu kolem Indiána a Míly, ale kopec je dlouhý a to se mu teď již nepodaří. Jsme ve čtyřech lidech, plápolám na konci minivláčku, za mnou je s menším odstupem ještě jeden. Horizont se blíží, pravá točka, kde stojí lidi s bidonama, chvilkové uspokojení, že jsem to dal s Kaprem se ale krutě vrací, do sjezdu najíždím s dírou, kterou nejsem schopen sjet! Bláhově čekám, že borec za mnou za to vezme, ale on je ještě horší sjezdař jako já. Příšerný pocit, každým metrem mi trojka s Kaprem odjíždí. Jsem naprostý tragéd, takhle to prokaučovat! Do prdky! Kleju jako dlaždič, sjezd za námi, dojel mě zezadu ten borec, ale oběma nám je jasné, že toto již nesjedeme. Spásná grupa zezadu po chvíli přilítne a světe div se, je tu snad celý tým ActiveJet, ale hlavně i náš Jirus! Tak paráda, hecujeme se, z této grupy nesmíme vypadnout! ActiveJet jede na jednoho borce nad 40 let, který má problém v každém kopci, ale vždy na něj čekají a dovezou ho zpět. Docela se jede, okolo nás hodně doprovodných aut, i chvílemi zahlédneme Kaprovu grupu, kde nepochybuji, že je i Indián a Míla. Bufet zariskuje Jirus, který staví a doplňuje bidon, já raději držím tempo skupiny, věřím, že z auta něco později vyžebrám. Ale blíží se moje další osudová chyba letošních Tater, nevinný magnet, kde zůstávám za borcem z ActiveJetu na kterého jedou, s vědomím, že se s ním dotáhnu zpět. Ale ouha, horizont se spurtuje, k borci se vrací jen jeden mlad'och a celá grupa je fuč! Ještě zoufale jdu přes něj, ale jen bezmocně vidím celou skupinu nataženou v lajně a na špici ActiveJet. Ty wado, tohle je tedy průser! Závod skončil, teď to bude jen přeprava do cíle, no letos je to opravdu vypečené, Mamut a Ramp od půlky výlet a teď Tatry na to krásně navázaly. Do kopce vždy dvojce z ActiveJetu odjedu, aby mě pak ve sjezdu či po rovině dojeli, bidony málem prázdné, doprovodná auta zmizla a nad hlavami začíná parádně hřmít. Jak by řekl Mišutka: „Vítej, pravá cyklistiko!“ A po chvíli bouřka s vodním průplachem až do morku kostí. Navíc je tu pěkná stojka v potocích vody, nahoře si dávám jedno italy café, které tam nějaký doprovod nabízí, pak ve sjezdu mi duo ActiveJet mizí a já se plácám sám v

černých myšlenkách. Konec, končím s letošní sezónou, těším se na zimní restart do Ústí! Jsou tu další kopce, další bouřky, ale bohužel další bufet stále v nedohlednu, otevřenou pusou chytám dešťové kapky, není lepšího ionťáku. Aspoň toho borce nad 40 z ActiveJetu bys měl dát. Sám sebe v tom vodním pekle hecuji, již jsme se překulili na Slovensko, utvořila se jakáž takáž miniskupina a stoupáme k poslednímu bufetu, kde prostě musím zastavit doplnit bidon. Hned následuje sjezd přes Ždiar, kde máme své dočasné bydlení, a mě to znovu ujíždí, ani toho ActiveJeta nedám. Nakonec se spojuji se dvěma borci, za Tatranskou Kotlinou odbočka doprava a nakloněnou rovinou do cíle. Síly jsou, borci moc nestřídají, v magnetech se cítím silnější a tak jim odjíždím. Ale dnes mi není souzeno, v Tatranské Lesné jsem dojet a ztrestán v cílové stojce, neschopen reakce. Nic jiného jsem si ani nezasloužil, Tetry prostě neklaply. Marně hledám výmluvy, nohy a tělo fungovalo, jen hlava zase selhala, ten závodnický instinkt bohužel letos marně hledám. Průměr sice přes 34km/h., ale jak píše Jirus: "... takže bych měl být asi spokojený, ale nevím, proč nejsem."

Radim – Tetry Tour aneb když to práská přímo nad hlavou

Poslední červencovou sobotu jsme společně s Ladou vyrazili na závod maratonské série 53x11 až do Vysokých Tater, kde se konal 11. ročník závodu Tetry Tour alias okolo Tater. Dlouhá trasa, na kterou jsme byli přihlášení (kvůli krátké opravdu nemá cenu jezdit takovou dálku) se pyšnila délkou 195 km s 2 750 m převýšení, což je o 20 km více a přitom naopak zhruba o 80 m převýšení méně než např. na našem Rampušákovi. Zároveň se jednalo o „mezinárodní preteky“, které byly vypsány dokonce jako „Otvorené majstrovstvá Strednej Európy“, takže vlastně taková moje mezinárodní premiéra. Tenhle závod jsem měl v hledáčku již delší dobu (všechny ostatní maratony série 53x11 u nás už jsem někdy aspoň jednou jel) a jelikož jsem se letos nemohl zúčastnit Beskyda, rád jsem přijal Ladovu výzvu na tento závod a vyrazili jsme. Ubytování jsme byli v resortu v obci Veľký Slavkov asi 5 km od centra závodu ve Starém Smokovci, ale jak se ukázalo, když jsme v pátek po dlouhé cestě autem vyrazili protáhnout ztuhlé svaly na prezentaci na kolech, taky o nějakých 350 výškových metrů níže. V pátek to tak nevadilo, ale v sobotu cestou na start to moc ideální rozjetí nebylo, i když pořád lepší než ta liška na silnici kousek pod Smokovcem, která byla rozjetá naopak poměrně kvalitně až do střev a dokonce i očičko vyteklo ... no a já ještě ke všemu zjišťuji, že mi nefunguje tepák (přitom v pátek fungoval naprosto bez problémů, takže od něj jako dost zrada v hodině H!). Na startu jsme jako jedni z prvních, skoro je mi až trapné cpát se někam na lajnu, tak zaujímáme pozici cca 5 metrů za ní a pouštíme jezdce před sebe. Je docela teplo a sluníčko, návleky na ruce mám už od rána v kapse dresu, na kolena jsem ani nebral a Lad'a mě ještě ponouká, ať si koukám sundat i návleky na boty, že jsem snad jedinej z lidí na startu, kdo něco takového na sobě má. Předpověď na odpoledne se mi sice prve zdála taková všelijaká s tím, že zapršet by pravděpodobně i mohlo, ale tak okolo 1 2 mm/h, což ale zase není taková hrůza, abych musel jet půl dne se zapařenýma nohama pod návlekama, takže Lad'u poslouchám a návleky sundávám, dávám je do kapsy a aniž bych to zatím tušil, ještě několikrát si na tento moment v průběhu závodu vzpomenu. Na startu dlouhé trasy (krátká 72 km dlouhá trasa startuje až hodinu po nás) je podle moderátora 260 lidí, což mi připadá tak akorát, že by se to nemuselo pomlátit a přitom že své soupeře si člověk určitě najde. Při pohledu do startovní listiny na počet vedou jasně Poláci, za nimi jsou domácí Slováci, Čechů je tu také docela dost (jen z Vinohradských šlapek Kolíkáč, Kapr, Jirus a Mlhoš), pak je tu ještě pár Maďarů, čili suma sumárum skutečně celkem mezinárodní účast. Lad'ovi po několika závodech Salzkammergut nebo Trans Alp už to asi ani nepřijde, ale na mě to najednou docela doléhá, že vlastně nejedu jen sám za sebe nebo za oddíl, ale že vlastně reprezentuji svoji zemi a že ta vlajčka, co ji vozíme na límečku dresu a na zádech, dostává najednou ještě trochu jiný rozměr. Startuje se v 10:00, do první řady už si mezitím nalezli vítězové předchozích ročníků Slovák Matěj Jurčo a náš Jakub Svoboda, vše se schyluje ke startu, no a asi dvě minuty před ním se odkudsi přizene snad 10 Poláků v černých dresech ActiveJet a nacpou se před všechny včetně zmíněných dřívějších vítězů, což mi připadá takové hodně neuctivé, jako kdyby to byl Sagan nebo někdo takovej, tak neřeknu, ale tihle namachrovaní borečci z nějaké poloprofesionální kontinentální stáje mě nějak neberou. Je ale fakt, že to asi měli s pořadatelem nějak domluvené, jinak by je tam odtud snad rychle vypráskali. Stejně ale není čas to nijak řešit, protože je odstartováno a už na konci obce pro mě začíná docela letecký den. Silnice se párkrát

zavlní, není to sice nic hrozného, ale Laďa mi postupně mizí z dohledu (drží se za ekipou Vinohradských šlapek, jak jsem mu ostatně před startem radil, že jsou to zkušení jezdci, co to jedou poněkolkáté, takže když se jich bude držet, tak asi neudělá chybu), zatímco já jako obvykle mám takhle krátce po startu docela problém akceptovat takové tempo a postupně se prosévám spíše do zadní části pole. Prostě letecký den hned po startu mi nedělá nikdy moc dobře, vzápětí je tu sice úvodní rozřazovací kopec pod Štrbské Pleso (cca 250 m výškových), kde se začínám posouvat zase trochu vpřed, ale při pohledu před sebe už jasně vidím, že balík je přede mnou už roztržený na tři části a já jsem bohužel až v té čtvrté. Odpoutávám se tedy hbitě z té naší skupiny a doskakuji si ještě do třetí skupinky, kde po počátečním vydýchání na chvostu se po chvílce posouvám až na její na špici s cílem do horizontu ještě něco srazit nebo alespoň neztratit na druhou skupinku před námi. Zajímavé je, že okolo mě se to jen hemží Poláky v těch černých dresech ActiveJet, co se na startu tak cpali dopředu a teď tady s vysílačkami u ucha jedou za mnou a koukají, co bude. To teda jedete pěknou čoučku a hrajete si přitom na profíky, říkám si v duchu. Ale to jsem je bohužel pořádně neodhadl, protože na horizontu, kam jsem dojel na nějaké druhé třetí pozici, slyším najednou za sebou cvaky-cvak a čtyři tihle Poláci si to vystřelí dolů z kopce pěkně razantním nástupem. Zareaguji na to sice, ale přece jen s malým zpožděním a už je tam díra, kterou se mi nedaří zalepít. Zahákoval je nakonec pouze jeden z té naší skupiny, druhý to sice zkoušel, ale vyklepali ho stejně jako mě. Škoda, Laďa pak v cíli říkal, že když tihle blázniví Poláci dojeli tu jejich skupinu, tak šli hned na čelo a dopojili je až do prvního balíku, kde to pak jelo až za Liptovský Mikuláš (stále po rovině nebo z kopce) stále 45-50 km/h, což se o té naší skupině rozhodně říci nedalo. Obecně tempo sice není zase tak špatné a hlavně jezdec v norském mistrovském dresu tahá dlouhé rychlé špice, až si říkám, jestli to snad není sám Edvald Boasson Hagen nebo Alexander Kristoff, ale jinak je tempo zároveň i dost rozkolísané, o čemž svědčí i fakt, že nás zezadu ještě pár lidí včetně skupinky s Lenkou Borůfkovou (první ženy v pořadí) ještě dojede. V jednom místě pak dojíždíme dvojičku na silničkách na sobotní vyjížděče – chlapíka s batůžkem na zádech a holku, kteří se celkem v pohodě zahákují a po chvílce pak koukám, že batůžek nám jede dokonce špici! Pozoruji, že Lenka si tak nějak automaticky hlídá tu holku od něj, ačkoli ta vůbec nejede závod, holt asi automatický závodní instinkt... Musím říci, že po úvodním kopci (14. km) je následujících cca 50 km cez Liptovský Hrádek a Liptovský Mikuláš opravdu bez jediné vlnky stále z kopce nebo po rovině a dá se tu hodně získat nebo i ztratit, což je bohužel spíše případ té naší skupiny, Tak ale co, sám bych se takto nesvezl a můžu být rád, že tu jsem, tak se tedy vezu a čekám na první velký kopec, který je dle zkušenějších účastníků vůbec ten nejtěžší na celé trase a má něco přes 500 výškových metrů. Najíždím do něj spíše na konci té naší velké (odhadem 40-50 lidí) skupiny a je to chyba, protože někde zhruba ve čtvrtině její části se to trhá a já tam nejsem. Propracovávám se postupně až někam mezi první odtržené jezdce, ale mezeru už se nám zacelit nepodaří. Sluníčko tady do nás pěkně pere a je to opravdu docela dlouhý kopec, i když mně se líbí, že je to hodně v zatáčkách a trochu to tu připomíná alpská stoupání, ale bolí to, jenže to asi všechny, protože dost lidí včetně Borůfky zde zůstává za námi a na horizontu se nás formuje už jen tak 15 a společně míříme z kopce do obce Zuberec (93. km), kde je dnešní první bufet. Zde si dovoluji takovou malou taktickou vychytávku a jelikož mám v obou lahvích ještě tak polovinu vody, tak se rozhoduji nestavět s tím, že další bufet je už za nějakých 23 km, takže by mi to mělo stačit a nepovezu aspoň zbytečně plné lahve. No skoro jsem se přepočítal, za chvíli nás ti z bufetu stejně sjeli a pak už jsem jen pozoroval rychle se ztenčující zásoby vody, ještěže následující kopečky nebyly zase tak dlouhé, ale docela jsem trnul, zda mi to vůbec vyjde. Naštěstí asi kilometr poté, co jsem dopil poslední doušek, přišel skutečně bufet zvaný Hladovka (116. km), kde jsem zásoby neprodleně doplnil. Karta se tím ale úplně obrátila, protože tady většina lidí ze skupiny vůbec nestavěla, někdo jen přibrzdil pro banán a upalovalo se hned dál, takže po doplnění jsem zjistil, že jsme tu zbyli už jenom dva a na naší skupinu máme minimálně tak 200 m ztráty. Nedá se nic dělat, nastává časovka dvojic, vlastně spíš jednotlivce, protože kolega ze Slovenska za mnou první kilometr do táhlého horizontu jenom vlaje a střídát nechce, ale když přejedeme hranici a silnice začne trochu klesat, tak tahat přece jen začne a v první vesnici na polské straně jsme zase zpátky. Plácáme si dlaněmi, že jsme to zvládli, ale něco sil jsme tady určitě nechali a asi to bylo i celkem zbytečné, měl jsem stavět s většinou na prvním bufetu a asi by to tak bylo ve výsledku lepší. První kilometry na polské straně jsou celkem pohodové, lehce se to houpe a spíš mi připadá, že víc

klesáme než stoupáme, takže co do tempa celkem pohoda a co do počtu taky –odhadem nějakých 25 lidí. Horší je, že se začíná očividně kazit počasí, nad Tatrami sedí těžké černé bouřkové mraky a jdou šikmo k nám, sluníčko už není nikde vidět, ochladilo se a co chvíli k nám z hor doletí zvuk hromu a občas se i pěkně zableskne. V obci Ratulów pak začínají padat první kapky, zpočátku jen tak lehce na uvítanou, trochu nás to omyje a vzápětí zase přestane, chvilka očekávání, že by to snad mohlo být vše a vzápětí už se snášejí na naše hlavy první provazy vody, takže tady jsem si vzpomněl na svoje návleky na boty, co si vezu na radu Ladi někde jen vzadu v kapse namísto na nohách, poprvý. Za chvilku na nás nit nezůstane suchá, je to prostě ceďák jaksepattí, ale naštěstí netrvá zase tak dlouho a v prudkém stoupaní v obci Zaľ (stojka odhadem 12-14%) už je téměř po dešti, akorát proti nám se po silnici valí proud vody, což činí výjezd (celkově něco přes 150 výškových m) ještě mnohem obtížnější. Oblečení komplet durch, brýle zamlžené, že si je musím posunout na špičku nosu, abych vůbec něco viděl, pára jde od úst, nic nad čím by bylo možné nějak zvlášť plesat. Skupina se v kopci sice potrhá, ale ve sjezdu, který si tentokrát hlídám zepředu, se to postupně zase asi víceméně všechno sjíždí a na příjezdu do městečka Poronin je asphalt místy dokonce opět suchý. Že by? No dlouhého trvání to nemá, na konci města už je zase mokro a tmavé mraky všude okolo nevěstí nic dobrého. Silnice začíná zase stoupat, zdejší kopce vůbec neznám, podle profilu to nemělo být zase nic tak drastického (cca 250 výškových m), ale je to takový zrádný kopec, který začíná sérií několika táhlých horizontů, a když už si pomalu začínám říkat, že by to mohlo pomalu končit, tak to vlastně všechno teprve začíná! Pod vesnicí Bukowina Tatrzenska (čili asi po našem normálně Tatrská Bukovina) se to zlomí ostře nahoru, já si ale jedu celkem spokojeně v zadní části skupiny a říkám si, že dneska v těch kopcích zatím ani nějak netrpím, ale najednou koukám, že je tam zase díra a prvních asi tak 15 jezdců se začíná vzdalovat, tak vystřeluji dopředu a dotahuji se do té rychlejší části, ale tady mě to už docela bolí, navíc ve vesnici kopec ještě zdaleka nekončí a je to série takových přímých úseků, kde vždycky už čekám, že u lesa nebo za zatáčkou bude už konec a ono stále ne a ne. Skupina se tady natahuje, jsem tak někde v půlce, ti první mi trochu odjíždí a naopak za mnou občas někdo začíná ztrácet, joj tak to už je ta pravá maratonská cyklistika, kdy už každý jede, co může a jen kouká, na co mu to bude ve výsledku stačit. Jsem tak nějak celkem spokojený, že mi to asi neujede, i když nějaká vzdálenost na čelo tam je, ale za horizontem ve sjezdu se to naštěstí zase sjíždí. Pak ale přichází krátký mezikopeček ke kruháku s odbočkou na Zakopané a tam mám najednou problém, trochu mi to tam poodjede, sice ne o moc, ale nečekal jsem to a rozladilo mě to, prostě bylo to takové první varování. Ale není to nic proti tomu, co má zakrátko přijít – ve sjezdu na Łysou Polanu ke slovenské hranici se k nám zase stahují černé mraky, každou chvíli hřmí a začínají se objevovat dokonce i blesky. Po přejezdu hranice stačíme ještě vystoupat jeden kopeček a v následujícím sjezdu už jsme zase v tom! Bum prásk, oblohu rozčísne světlo blesku, vzápětí rána přímo nad hlavou a sprcha o alespoň tak trojitě intenzitě, než prve – tak tomu říkám teprve pořádná tatrská slota! Na kole se normálně nebojím vůbec, ale nyní strach docela mám, jednak směrem dopředu vidím úplný kulový, a to jedeme z kopce tak 40 km/h, jednak ty hromy jdou s blesky opravdu v tý samý vteřině, čili je to přímo nad námi a jak známo pohybující se objekty blesky přitahují. Jediná pozitivní věc je, že sjezd jsme nějak ve zdraví zvládli a teď už to zase stoupá, ale hej mi rozhodně není. Následující poslední větší stoupaní na Prislop, kde by měl být dnešní třetí a poslední bufet, má sice jen nějakých 100 m výškových, ale dobře se mi zrovna nejede. Asi je to dílem i kvůli tomu, že přes brýle nevidím nic jen černobílé kontury chlapa přímo před sebou, i když z doby, kdy bylo ještě líp, vím, že ten jeho dres je takový bílo zelený, ale to už je dávno. Teď nás to tady sprchuje jedna radost a voda mi už vytéká proudem i z bot a já vzpomínám na svoje na startu sundaný návleky dnes podruhé. No jestli mi v cíli Laďa řekne, že oni dnes nez mokli (nevím jak daleko je přede mnou a třeba i suchou nohou projet mohl, protože ty bouřky jsou asi takový hodně lokální), tak si ho pěkně podám, říkám si tady v duchu (ale promokli prý úplně stejně, tak to bylo taky jediný jeho štěstí). Každopádně buď jak buď, tento kopec mne nezastihuje v dobrém rozpoložení, prosévám se postupně až na konec skupiny, dál mi to sice neujíždí, takže tam jakoby jsem, ale skupina je hodně natažená a když nahoře všichni zajedou na bufet k jedinému stolečku prostří se, tak v čase mého příjezdu už tam stojí trojstup jezdců a prostě nemám šanci se pro nic dostat. Musím čekat docela dlouho, než si šáhnu alespoň pro banán, ještě doplňuji jeden bidon a když se rozjedou, tak koukám, že jsme tu zase zůstali jen dva (zase s nějakým Slovákem) a

nejbližší opozdilci jsou tak 200 m před námi. Nahoře ještě za jízdy dojídám banán, takže ztráta ještě trochu naroste a i když se to pak v prvních kilometrech snažíme sjíždět, tentokrát je jasné, že jsme zaváhali a že mi podruhé přáno nebude (přitom tady jsme to promeškal asi úplně zbytečně, nějaké tyčinky jsem měl ještě v kapse, takže místo banánu jsem si mohl sáhnout pro ně a vodu jsem až tak doplňovat taky nemusel, asi by mi nakonec stačilo až do cíle to, co jsem si přivezl, holt celkem hloupá chyba). Ještě chvíli vidíme alespoň dvojičku, která je skupině o dost blíže a nakonec se asi i úspěšně dotahuje, ale to už nevidíme, neb odstup už je rozhodně více jak minuta, a to už ve dvojici zjevně nedáme. Jen se tak smutně po sobě podíváme, jakože tedy bohužel nic, a zbytkem údolí pokračujeme už volněji s tím, že se svezeme spíš s někým, kdo nás dojede. V táhlém stoupání za odbočkou na Tatranské Matliare nás skutečně čtyři jezdcí dojíždí a dál tak pokračujeme společně, i když dva ještě do horizontu zase ztrácíme. Ve čtyřech tak přijíždíme do Tatranské Lomnice, kde jsem byl na přelomu 80. a 90. let třikrát na lyžáku, ale moc to tady už nepoznávám, jen oblast okolo nádraží, ale stejně není čas na vzpomínky, protože ještě v městečku se to začíná zase zvedat a je to posledních 6 km, takže pokud se mám o něco pokusit, tak právě tady. Jelikož mám tak trochu pocit, že jsem se té své skupiny měl udržet, tak když na mě na úpatí vyjde střídání na špici, nechám tam schválně velkou a když slyším, jak to za mnou naopak z velké shazují, potáhnu to trochu víc a ejhle, je tam hned hezká asi 50 m díra. Chvilí jedu a nekoukám nalevo napravo, po chvílce se otáčím a vidím, že zezadu k těm původním dorazilo dalších asi pět jezdců, přičemž jeden jde hned po mě a ostatní ho stíhají. No paráda, začíná to nějak houstnout a já do cíle určitě nechci přijet ve skupině deseti lidí, to bych tam asi toho moc nevybojoval, mojí jedinou momentální šancí je, že jim pomalu odjedu tady v tom táhlém výjezdu, takže když mě první jezdec předjede a vidím, že za ním je přece jen ještě pár metrů mezera, okamžitě mu skáču do háku a zkusím se takto odpoutat v krátké době od skupiny podruhé. A sláva, podařilo, je to nějaký Polák (dres WGR Team) a ze začátku mám v háku co dělat, pak mu dvakrát vystřídám a vidím přitom, že jeho špice už nejsou zdaleka tak razantní a skoro bych řekl, že začíná mít dost, takže v další mojí špici, když se to ještě trochu víc zvedne, tak ještě přihodím na váhu poslední zbytky wattů ze zálohy a ono to vyšlo, jsem sám. Polák to sice ještě úplně nevzdává, má s sebou dokonce i auto, ze kterého ho povzbuzují, že mě ještě určitě dá, dokonce mu dávají napít, snad si k nim dává i flašky, aby byl do kopce lehčí nebo co, ale každým metrem se mu o kousek vzdalují a na začátku Starého Smokovce je mi už jasné, že by to mělo vyjít. Poslední komplikací je železniční přejezd, kde právě projela električka a je tu docela kolona stojících aut. Nerad bych o svůj těsný a těžce vybojovaný náskok přišel právě tady, tak to objíždím zprava zleva jak se dá, policejní hlídka na křižovatce, která to celé sleduje, se našťestí usmívá a to byla asi opravdu poslední věc, která můj „vítězný únik“ mohla ještě překazit. Sice se jede o umístění někde ve druhé stovce, ale i tak mám celkem radost, že jsem zkusil ještě zabojovat a vyšlo to. Závěr už dojíždím o něco volněji, hlídám si záda a jsem rád, že v závěrečné stojce od hlavní k Grandhotelu nemusím s nikým bojovat kolo na kolo. A je tu konečně cílová brána, čip dělá píp a další štreka je za mnou. Stopky ukazují čas 6:04:54 h, na jednu stranu trochu škoda, že to nevyšlo pod šest hodin, ale nakonec ani kdybych se v té svojí původní skupině udržel, tak by to nestačilo, protože ti to jeli za cca 6:01 až 6:02 h. A i takhle to dělá rychlostní průměr přes 32 km/h, takže na distanci 195 km celkem rychlé svezení. Co se týče celkového umístění, stačilo to dnes na 121. místo z celkem 233, takže bohužel opět lehce druhá polovina. Laďa zajel čas 5:45:26 h, takže mi naložil solidních skoro 25 minut a vyjel si tak velmi pěkné 75. místo. Kdybych to měl nějak zhodnotit, tak závod se mi nakonec docela líbil, kopce byly docela jezdivé a ne zase až tak dlouhé (s výjimkou toho prvního za Liptovským Mikulášem), povrch většinou také docela slušný, soupeři odhodlaní, pořadatelé ochotní, takže pokud bude ještě někdy příležitost, klidně bych si to někdy zajel ještě jednou, ovšem raději bez bouřky. A navíc teď už vím, že ten první kopec na Štrbské pleso je potřeba napálit za každou cenu, protože následující dlouhý sjezd dokáže v celkovém pořadí hodně pomoci, pokud se člověk dostane do čelní skupiny, takže příště se už stačí tam pouze dostat a první půlka v pořadí zase bude! Ještě musím říci, že na slovenské straně pohraničí s Polskem byli úžasní diváci, v každé vesnici jich stálo spousta podél trati, u domů na zápražích apod. a hezky fandili, děcka stála u krajnice a chtěla si plácet dlaněmi, někde k tomu hrála dokonce i hudba a bylo prostě vidět, že je to pro místní událost a že si váží, že se jede zrovna okolo nich. Asi taky pomohlo načasování, že akorát vrcholila Tour de France, kterou hodně lidí sleduje v televizi a

závodníci na kolech tak byli celkem v kurzu (viz. hláška jednoho dělníka na stavbě u silnice v L. Mikuláši – „Hej pozeraj sa, nejaka Tour ide!!!“). Zkrátka mělo to tady celkem atmosféru. Na polské straně a v závěru pod Tatrami okolo Lomnice už to sice neplatilo, ale to spíš bylo tím počasím, které místy naplňovalo přísloví, že by psa nevyhnal. Jedinou výtku si tak zaslouží bufety, resp. obsluha ne, ta byla vesměs milá a ochotná, ale spíš nabízený sortiment, protože kromě pití, banánů a melounů na nich nebylo k jídlu vůbec nic, takže vlastně opravdu vůbec nic, protože banán a meloun za jídlo asi ani považovat nelze. Nějaká tyčinka, houska nebo aspoň kus salámu nebo sýra by příště neškodily, zvláště pokud startovné stojí 30 EUR, ale samozřejmě není to zase nic neřešitelného a dá se to zvládnout i bez toho. V cíli pak Lad'u pobavila ještě jedna historka, kdy park nad Grandhotelem sloužil jako takový cyklistický lágr, kdo měl štěstí a přijel dřív, válel se na lavičce, kdo ne, válel se na aspoň volně na trávě (včetně mě s Lad'ou), kola poházená všude kolem a do toho jde po chodníčku takový starší manželský pár a chlapík jí říká (přeloženo volně ze slovenštiny): „Já teda nevím, jak na té cyklistice může někdo něco vidět, však se na to podívej tady kolem!!!“. Docela odvážná slova, ale přes hubu překvapivě ani nedostal, protože už na to asi nikdo z nás neměl sílu. Každopádně večere v kolibě v podobě knedlíků plněných uzeným masem a s brynzou byla v závěru dne rozhodně zcela zasloužená...

Standa Prokeš

Ve své krátké cyklistické „kariéře“ jsem už po šesté zavítal do malebného kraje pod slovenskými velehorami, abych se postavil na start jedenáctého ročníku maratonu Tatry tour. Když jsem zde byl loni, ještě jsem si lízal šrámy z pádu na Beskyd tour a můj výkon v závodě to hodně ovlivnilo. Letos jsem měl za sebou čtrnáctidenní odpočinek, který jsem si naordinoval po těžké, ale velmi úspěšné první polovině sezóny. Na závod jsem byl hodně natěšený a docela jsem si věřil. Jak je u mě zvykem, nebyl jsem na to sám. Můj doprovodný tým byl složený ze samých maratonských matadorů: Ivo Prokeš, Eda Pospíšil, Barča Prokešová. Hlavním aktérem byl především Ivoš. Zúčastnil se všech mých předchozích pokusů na Tatry tour a tak na něj hodně spoléhám. Podpora na tomto maratonu je poměrně složitá. Je zde hodně doprovodných vozů, které musí jet stejnou cestou jako peloton a trať si nemohou nikde zkrátit. Pro můj doprovod je hodně složité dodržet naše zásady bezpečné podpory závodníka. Nikdy nic nepodáváme z jedoucího auta, ale z předem domluveného stanoviště – předávky. Když vidím, jak zvláště na tomto závodě osádky doprovodů nebezpečně manévrují blízko pelotonu, aby jejich jezdec nemusel ze skupiny, když potřebuje občerstvení, tak bych vraždil! Tohle není závod na uzavřené silnici, ale jedeme za provozu, každou chvíli jezdí auta v protisměru. Někdy schází do katastrofy jen centimetry! Také letos mě několik doprovodů párkrát omezilo a jednou i ohrozilo. Opravdu se divím organizátorům, že to nechají jen tak a pohyb doprovodů neřeší. V profi pelotonu jsou jasná a neporušitelná pravidla pohybu vozidel, tady je to naprostý chaos. No ale pojďme k samotnému závodě. Noc jsme strávili opět v Popradu na privátě u paní Matušové, kde je nádherný klid. Ráno nás probudilo ažuro a příjemné teploty. Na odpoledne byly ovšem hlášené přeháňky a bouřky. To však bylo ještě daleko. Před devátou jsme se rozloučili v penzionu a nabrali směr na Starý Smokovec, kde se to už začínalo scházet. Na start se kromě ostatních účastníků postavili nejen tři dřívější vítězové: Matej Jurčo, Jakub Svoboda a loňský vítěz Gábor Fejes, ale i dva silné polské týmy: Mexller a ActiveJet. Moderátor hlásil před startem více jak dvě stě padesát účastníků na dlouhé trati. Opět to vypadalo na pěkný mazec. Odpovídalo tomu také slušné tempo, které peloton nabral hned po výjezdu ze Smokovce. Jelo se pěkně rychle a peloton se natahoval a dělil. Já jsem si hlídal pozici poblíž čela, což mě vydrželo až k Liptovské Maři, kde se odbočuje do kopců směrem na Huty a Zuberec. Před samotným začátkem stoupání na Huty jsem se natlačil co nejlíže čela. Víím, že tady se začíná rychle odpadat, a pak je problém sjíždět případný odlep. Podařilo se a celé stoupání jsem, sice v některých pasážích se zaťatými zuby, absolvoval s čelní skupinou. Nahore mě byl odměnou plný bidon od Ivoška. Po sjezdu do Zuberce se sjela asi dvacetičlenná skupina, jejíž tempo bylo ale vlažné. Zpočátku jsem se angažoval na čele spolu s dalšími, ale spolupráce vážla a navíc po nájezdu na hlavní silnici k hranici se začalo nastupovat. Schoval jsem se do závětrí a šetřil síly. To jsme už přešli hranici do Polska a začali stoupat na Ząb. Na zem dopadly první kapky deště a během stoupání se hustě rozpršelo. V poslední pasáži před vrcholem se už jelo na krev a chytal jsem malý odlep. Do toho se najednou zezadu dotáhla skupinka jezdců ActiveJet týmu! Ještě jsem stačil

zaregistrovat, že je s nimi i někdo z mé kategorie, ale pak na mě houknul z krajnice Ivoš. Málem jsem jej v tom zmatku přehlédl. Na poslední chvíli jsem chytil bidon a spěchal zalepit tu díru. Rychlý sjezd v prudkém dešti neskutečně bolel, ale podařilo se mě dorazit zpět do skupiny. Začínalo mě však být jasné, že v ní asi dlouho nevydržím. V následném dlouhém stoupání k hranicím, které se jelo celé v dešti, jsem ze skupiny postupně odpadával. Naštěstí nás bylo několik a tak jsem doufal, že se v Lysé Polaně sjedeme. Během následujícího sjezdu přestalo pršet a dole jsem se sjel se dvěma Poláky a jedním Slovákem. Moc dlouho nám to však nevydrželo. Hned následující tempové stoupání udělalo z naší čtveřice pouze dvojici. Tempo jsem však jel sám, a aby toho nebylo málo, v dalším stoupání na sedlo Príslop jsem osířel definitivně. Opět se rozpršelo a hromy bily do okolních kopců. V prudkém dešti jsem na Príslopu dostal poslední bidon od Ivoše a valil dolů. Tenhle úsek už znám jako své boty a vím, že jsem schopen dát si jej jako časovku. Zalehávám za řídítka a rozjíždím to dolů. Jenže na absolutně rovném úseku málem končím. Paní v pláštěnce se rozhodla za každou cenu přejít zleva na druhou stranu. Kapuci naraženou na hlavě a kouká se na druhou stranu, kde se v dálky blíží auta. Tohle v sedmdesátce na mokru neubrzdíte! Řval jsem jako tur a ona na poslední chvíli otočila hlavu a zarazila se, takže jsem prosvištěl pár metrů před ní. Panebože děkuji!!! Můj anděl strážný se celý opotil!!! V dolní pasáži přestává pršet a dojíždím odpadlíka, Jirku Hradila. Houknu na něj a on se zapojuje. Silnice začínají osychat a na odbočce k Tatranské Lomnici už jedeme na suchu a svítí sluníčko. Jedu na max a Jirka se drží za mnou. Na konci prvního rovného úseku stoupání se ohlížím, ale vidím za sebou v dálce jen tu trojici, kterou jsem utrlh za hranicí. Žádná větší skupina, mohlo by mě to vyjít a tak pokračuji v maximálním nasazení dál. Pár kilometrů před cílem se Jirka odpojuje a do cíle dojíždím sám. Vyčerpaný, ale spokojený projíždím za potlesku diváků prosluněným cílem. V čase 5:17:54 jsem obsadil celkové 20. místo a v kategorii jsem obsadil skvělé druhé místo. Porazil mě Polák Andrzej Kaiser, který využil dobře sílu spolupráce týmu ActiveJet a díky tomu pošetřil do závěru více sil. Na třetím místě v naší kategorii dojel Slávek Švehla. Soupeřům blahopřeji! Jak to dopadlo v celkovém pořadí je patrné z výsledkové listiny na první pohled. Čelo závodu ovládly polské týmy, mezi které se dokázal protlačit pouze Matej Jurčo. Jak vidno, je stále ve skvělé kondici. Jakub Svoboda přivedl skupinku na celkovém devátém místě a loňský vítěz Gábor Fejes byl celkově sedmnáctý. Druhý pohled do výsledků napovídá, že letošní ročník byl díky rozmarům počasí poměrně obtížný. Hodně závodníků nedokončilo a do cíle jich dorazilo „jen“ 197. Se svým výsledkem jsem velmi spokojený, po třech letech jsem dokázal na tomto obtížném závodě uspět a dojet si v kategorii pro bednu. Velký podíl na výsledku má můj doprovodný tým, kterému tímto moc děkuji. V těch bouřkách si to pěkně „užili“ no a já koneckonců s nimi. Velká chvála patří organizátorům za velmi pěknou akci, která je již tradičně velmi dobře organizovaná. Především zázemí závodu ve Starém Smokovci nemá chybu, i když bývá kolem Grandhotelu velký nával, vždy to zvládají. Také zajištění pohybu pelotonu je na vysoké úrovni. Závod se odehrává na poměrně frekventovaných silnicích, zvláště na slovenské straně. Třeba jen zajištění průjezdu přes Liptovský Mikuláš je velký oříšek. Tudíž ještě jednou velké díky všem, kteří se na organizaci závodu podílejí! Letošní ročník byl v pořadí jedenáctý a závod stále drží vysokou laťku. Bohužel kaňkou, na jinak skvělé akci, bývají neukázněné posádky doprovodných vozidel závodníků. Jak už jsem se o tom několikrát na různých místech zmiňoval, určitá pravidla pro doprovody by nebyla od věci. Jedním z problémů, který asi také přináší na tento závod velký počet doprovodných aut, je tahání závodníků auty do kopce. Nedělám si iluze o vysoké morálce všech účastníků těchto závodů, všichni jsme jen lidé, ale stejně mě vždy překvapí, kolik účastníků zvláště v těchto amatérských podmínkách je ochotných zaprodat svou čest za popovezení do kopce. Sám vím, jak je to těžké, když vám to začne v kopci ujíždět, ale je to velmi nesportovní a sobecké. Ani letošní ročník nebyl v tomto směru výjimkou a pár takových výtečnicků se našlo. Ostatně gesto Karla Pragera, který odmítl na stupních vítězů podat ruku vítězi jejich kategorie, je více než výmluvné. Přejme si, aby podobných jevů bylo v tomto krásném sportu co nejméně. Záleží to však také na nás, zda budeme podobné jednání tolerovat, nebo se proti němu ozveme, když je to třeba. Pojdme ale v závěru zpět k pozitivním stránkám. Pěkně jsem si zazávodil, zajel velmi dobrý výsledek a užil si vrcholné cyklistiky. Navíc, pohledem do svých statistik jsem seznal, že to byly nejrychlejší Tatry tour, které jsem od své premiéry v roce 2008 zajel. Jsem velmi spokojen. Poslední poděkování směřuji ke svému anděli strážnému, že na mě bedlivě dohlížel!

KRUŠNOTON

Dreamer – Zpatky v zavodnim kolotoci? Kdeze lonske snehy jsou!

Letosni sezonu bojuju na kole predevsim sam se sebou nez se souperi a dnesni pokus jestli se na tom neco nezmenilo mi ukazal ze ne, nezmenilo! Po padu na Prvnim Slapnuti jsem ztratil motivaci, pak jsem jeste objel jeden Suac, pocit uspokojeni po zavode byl ale porad takovy nijaky, do toho jsem od kvetna menil praci, která samozrejme neznamenala ze bych nemel cas na kolo to vubec, ale proste novi lide, nove prostredi, najednou to kolo neni priorita. I v tech Kolodejich jsem byl snad jednou. Nicmene Sumavske "kochaci" jizdy jsem dodrzoval, nazval bych to takovym udrzovacim modem, kdy jsem cekal na ten spravny impuls který me vrati zpet do zavodniho kolotoce! Nekdy na zacatku cervence se chut skutecne zacala vracet, obcas jsem si v kopci zmeril cas, obcas si vzal i tepak a zacal zjistovat ze jezdim prakticky stejne jako v casech kdy jsem pravidelne zavodil. Maratony v cervenci jsou daleko, Beskydy a Tatry bych letos opravdu neobjel. Az tedy prisel Krušnoton. Tady jsem mel motivaci dvojí, zatim jsem objel vsechny rocniky, za druhe tu neni takova tlacenice po startu a samozrejme jsem chtel aspon jednou videt stare kamarady a mit v zime na co vzpominat! K tomu deluxe predpoved pocasi takze nebylo na co cekat. V noci se mi tradicne moc nedari usnout, preventivne si kdyz ve 4 vstanu merim ranni tepovku, pohled me docela vydesi, protoze je asi o 12 tepu vyssi nez by mela byt, presne takovou jsem ji mel loni na Beskydu :) No ale rikam si to je jen nervozita pred startem :) Treba byla, pokud ne, tak pak me stejne nenapada duvod proc by mela byt, v tydnu jsem spis odpocival a i pres nevyspani jsem se rano citil v pohode. Bleskurychla cesta s Astralem a jeho pani na start, v 6 jsme v Teplicich. A tam uz tradicni kolorit, vsechny vzpominky se mi vratily, potkavam Kolikace, Kapra, Jiruse a dalsi. V 7 start a uz se jede! Hned po 1. km mi tancuje pred prednim kole bidon který nekomu vypadnul prede mnou, skvely mohl jsem skoncit hned po startu, to by byla legrace! Pak se moc nejede, tak jedu stridave nekde u cela, nebo naopak na konci baliku, kam se vzdy propadam ve sjezdu. Do Neznaboh je ale jeste casu dost a tak vzadu na konci baliku povidam s Pavlem Kudou, který se tam take z nejakeho duvodu vyskytuje. Pak stacime na WC a s Kaprem najednou zjistujeme ze jsme uplne posledni! Vypadalo to nevinne ale chytit na pomalu jedouci balik 30-40 vterin pak nejake usili preci jen stojí! Ale u dalnicniho privadece jsme zpet. Nasleduje sjezd pod Neznabohy kde je ostrá leva po sjezdu a je dobre tam byt vepredu. Tlaci se tam ale spousta lidi nicmene dari se mi tam najet relativne vepredu, jeden borec ale zacatku na sterku nezvlada a pada. Takze mam skore letos 3 zavody a 3x pady v me blizkosti. Neznabohy se v zacatku jedou tak nejak normalne, az na konci se tempo stale zvysuje a tak se peloton konecne deli. Je nas tak 30-40. Sjezdy a a naslednou rovinu pod Sneznik docela zvladam takze mam radost jak jsem tenhle uvod prezil a jsem v ocekavani veci dalsich. Porad se citim dobre, nohy tezke rozhodne nemam. Sneznik se drzim na konci celni skupiny ale od druhe pulky vidim ze zacinam ztracet. Stejne tak ale i Kapr s Kolikacem, pred vrcholem nam to ujede, Jirus tam je. Na vrcholu toho mam uz docela dost, myslel jsem ze mi ujede i Kapr s Kolikacem, spis silou vule jsem se tam udrzel protoze hlava byla jeste nastavena na mod "nohy mas lehky, formu bys mel mit taky, to das!" Pohledem do Garmina vidim ze pred rokem byl celni balik na Snezniku o 5 min pomaleji, takze letos se i pred "nejeti" na zacatku jel zacatek závodu rychleji. Tak jsem to dal, ale kdyz se pak kluci rozhodli pojmut usek vrchol Snezniku - najezd do kopce na Naklerov jako stihaci casovku celniho baliku, velmi jsem trpel. Balik jsme skutecne sjeli, ale ve stoupani na Naklerov nam zase zacal odjizdet. Tam na me prisla prvni velka krize, v podobnem stavu byl vedle me Kamil Ackermann. Poprve jsem se vcelku vydesil, jestli vubec dojedu do cile, protoze najednou jsem byl fakt vycerpany a to jsme meli vsechny hlavni kopce pred sebou! Nastesti se pak zvolnilo a v peti lidech jeste s Pavlem Kudou jsme dojeli pod Krupku. Krupku jsme jeli rozumne a tak jsem i ja uvisel, vlastne jsem se zacal citit o neco lepe, tak jsem si rikal ze ten uvodni tepovy sok po nezavodeni se ted usadi a rozjede se. Cinovec bufet kde nas dojizdi dalsi grupa a jedeme dolu. Kopec na Hrob je nas asi 10, nahoru se mi jede lehce, falesny pocit ze jsem na tom zase dobe narusta! Az doma zjistuju ze pred rokem jsme Hrob jeli o 6min rychleji. Usek kolem Flaji, obcerstovacka, beru chleba se skvarkama, piju zatim docela podle planu, citim se porad velmi slusne. Kolikac hlasi ze je spatnej. Za Flajemi nas dojizdi jeden borec, mozna to mi mohlo varovat, ze jsme jako skupina jeli opravdu pomalu, kdyz nas dojede jednotlivec. Sjezd Klíny, jede se mi pekne, ani nijak neztracim, parada! No a pak to

prislo, jsme na nejakem 160 km, Kolikac hlasi uz jenom 90km, zdviha palec na znameni ze je rad ze je Snilek stale ve skupine. A zacina stoupani na Dlouhou Louku, kde najednou odjizdi Kapr s Kolikacem, Kamilem a tim borcem co nas dojel. Nase skupina se trha na jednotlivce, ja jsem bohuzel v te horsi casti, za mnou Pavel Kuda a jeste asi dva borci, ale zbytek prede mnou a nemilosrdne se vzdaluji. Pritom se porad citim relativne dobre, zadny spatny zaludek jako v minulych letech, atd. Ale vykon z nohou nejde dostat. Tepove pomalu odchazim az jsem odesel uplne, neschopen jet trochu slusne. Takze to nebylo o tom ze bych si rekl, nemam motivaci, kaslu na to, proste a jednoduse to vic neslo. Je to vcelku deprimujici pocit, zvlast kdyz nevite pricinu a kdyz jste si do te doby mysleli ze se naopak rozzjizdite a uz to udrzite. Joo co bych letos dal udrzet to aspon na Lukov. Nicmene realita byla tentokrat jina a to takova, ze kdyby po Snezniku byli ve skupine borci kteri nas dojeli az za Krupkou, tak bych nejspis odpadl mnohem drive, protoze by se i vice jelo. Prepnul jsem se tedy do stavu dojet maraton a zacal dle casu kalkulovat o kolik si pohorsim proti lonsku kdy jsem to dal za 8:35 s krizi na Lukove. Cil byl nejdriv 9h, ale postupne jsem videl ze to asi nedam. Dojel me i Jirus, nebyl jsem schopny hakovat. I kdyz ho potkavam na bufetu ve Flajich a mohl bych jet s nim, proste vim ze to nejde a vlastne jsem byl i rad ze pojedu az do cile sam, je to moje krize, nechci aby mi s ni nekdo pomahal. Az nekde za Flajemi pred sjezdem do Klinu jsem se trochu zmatoril, presto nebyla sance hakovat skupinky ze stredni. Ale zacalo me to zase aspon trochu bavit, trocha optimismu se objevila, koneckoncu o nic nejde, mam cely den na to dojet do cile! Az na dalnici po odboce na poslednich 50km jsem se na chvili za jednu skupinku haknul, ale to jsem si pomohl opravdu jen na 1-2 minuty. Posledni bufet doplnuji sul, colu, ale zase tak moc se tam nezdrzuju, chci to uz mit za sebou. Stiham i vnimat prirodu kolem, byl opravdu krasny den, Lukov v 33st vedru mi az tak nevadi. Bohuzel porad jedu pomalu, sice uz to neni uplne tak tragicky, ale adekvatni tomu ze jedu zavod to neni. V Lukove dojedu borce ktery mava rukou na poradatel ze konci ze kopec na Milesov odmita jet. To se mne samozrejme netyka krize nekrize zavod samozrejme dojedu co na tom ze nakonec o 40min hur nez pred rokem. Coz je zpetne mozna dobra zprava, i pres tu celkovou krizi co me postihla. Takze takovy byl letosni Krusnoton. Pozitiva ze jsem se postavil na start, objel maraton a mam 5x ucast, videl kamarady coz bylo moc fajn a uzil si pekny den v krasne prirode za krasneho pocasi. Jeste jeden pohled do Garmina mi ukazuje ze loni i letos jsem to objel na prakticky stejny prumerny i maximalni tep, takze vic to opravdu neslo, tohle byla realita, ktera nekdy trochu boli, ale nezbyva nez ji prijmut a snazit se z ni poucit!

Jirus – Takhle se mi ještě nejelo

Tak takhle se mi ještě nejelo. Od začátku super. Neznabohy v maximální pohodě. Pak Sněžník, držim se čela, není problém, mám pocit, že se nejede. Pak Nakléřov, pořád na špici, nevlaju na konci skupiny, jsem v pohodě pak na rovinkách střídám špice, jede se skvěle, je tu Svobodák, Petr Novák, Vít a Novák, Míla Švehla, Tomáš Satke... Potom sjezd v lese dvě strašný rány, kolo mi nadskočilo a bylo po eufórii. Přední kolo začalo syčet, zadní zalepilo mlíko v duši. Srašně nadávám a na točně pro autobusy stavím a začínám měnit předeck. Najednou to bouchlo a zadní kolo začalo syčet taky. Asi jak jsem zastavil, tak to mlíko steklo a díra povolila. Řvu vzteky, to je konec, tohle už nesjedu. Přední kolo skoro opraveno, projíždí kolem Kolíkáč a ptá se jestli mám všechno. Mám. Vyměním zadek foukám a nic. zkouším to dál a nic. Tak duši zase vyndávám a nafukuji ale je děravá, prošoupala se v kapsičce pod sedlem (před Beskydem jsem tam radši dával novou). Tak jdu a žebrám na projíždějících duši nebo lepení. Čekání je nekonečné. Nakonec se slitoval HonzaB, díky, díky moc. Opraveno letím dál. Odsud až do cíle 180km na samotku. Zezačátku jen předjíždím, později se i někdo na chvíli chytne, ale jen aby zase odpadl. Pořád si říkám, že jestliže na začátku K+K nejeli, tak je třeba ještě dojedu, ale přece jen jsem opravováním musel ztratit tak dvacet minut (vlastně třikrát výměna duše plus žebrání o jednu z nich). Nakonec jsem se prokousal na 20. místo. Čas na tachometru 8:24. Jelo se mi super, tentokrát jsem mohl něco dokázat, aspoň si to myslím. Ale holt to dopadlo jak to dopadlo. Se svým výkonem po delší době absolutní spokojenost, s výsledkem nikoli.

Kapr – Kolíkáci, díky!

Byla to bomba, Kolíkáč v neskutečné formě, nohy z nebes od prvních km. Na 15 km si pár lidí ulevuje, po chvílce velí Kolíkáč také na zastavení s tím, že si to dojedeme - první známka, že to v nohách a hlavně v hlavě je. Neznabohy jedu za tančícím Kolíkáčem - užívá si to. Sněžník se trápím - nohy v háji, v levém stehně mě pobolívá (asi následek pátečního tenisu), pořád na to myslím. Kolíkáč má o mě starost, díky brácho, myslel jsem, že nahoru nevyjedu. 2 km pod vrcholem nám ujíždí čelo s Jirusem. Potom nesmyslná stíhačka v 5-ti ještě s Dreamrem a Indiánem. Čelo jsme napůl popravený dojeli, ale když se začalo stoupat na Nakléřov... samozřejmě jsme hned odpadli. Kolíkáč se ptá, co to mělo za cenu Moc nejedeme, mně to vyhovuje, ostatním asi taky, na závěrečnou stojku je i 28-čka málo, ale s pomocí vyšvihaneho bratra jsem přežil. Krupka je krutá, stojka nekonečná, dávám si jako bulhar. Konečně pár procent ubylo a až nahoru hákují neúnavného starostlivého Kolíkáče, mám toho plný brejle a mám chuť začít vyletovat. Bufet na Cínovci je vzpruha, a po chvílce Kolíkáč na mě: „Máš ho tady“, dojel nás Pepa Ibehej, můj soupeř o vítězství v kategorii. Užívám si nádherný sjezd z Cínovce v háku za Kolíkáčem, který na mě počkal, díky. Hrob jedeme asi ve dvanácti lidech, jede se mi dobře, asi se začínám rozjíždět a na stehno přestávám myslet. Poslední 4km jedu na druhém místě, takže poprvé nevidím na Kolíkáče. Na Fláje se moc nejede, tahá 5 lidí, zbytek se veze. Na konci stoupání za bufetem zezadu přilítne Vojtěch Mareš (zaspal hned na Neznabohy) a ptá se, proč nejedeme, hned nám ujíždí. Do háku mu skáče starý maratonec Kamil Ackermann, potom já a začíná se jet. Všichni točíme a valíme a já se cítím lépe a lépe. Na začátku na Dlouhou Louku hned odskočíme v 5-ti, na špici jde Kamil s Vojtou, pak Pepa, Kolíkáč a já. Začíná neskutečný boj o první místo, po 1km jdu před Pepu, Kolíkáč mi famózně hlídá záda, neskutečný boj - cítím se skvěle, nohy z nebes jsou tu. O Kolíkáčovi nepochybuji, ten to má v nohách od začátku. Pepa se drží. Kopec se utahuje, Pepa stále visí, Kolíkáč tancuje ódu na cyklistiku, nádhera. Ve vesnici začíná Pepa odpadat, procenta neúprosně přibývají, jdu na špic a tahám, chci Pepu definitivně zlomit. Konečně jsme nahoře a Pepa daleko za námi. Valíme na bufet, všichni jsme na tom stejně a chceme závodit. Nádherných 80 km do cíle v luxusní společnosti. Kolíkáče nepoznávám, takové dlouhé tvrdé špice jsem u něj ještě neviděl. Je silný jako bizon, bije se za mě, náramně si to užívá a stará se o mě, i když mi už to také jede. Kamil s Vojtou také jedou úžasný závod. Krásná práce, óda na radost, óda na silniční cyklistiku, dlouho si užíváme focení tří fotoreportérů z kufru auta před námi. Lukov zdoláme v pohodě, Milešovku ještě lépe - Kolíkáč řve blahem. Na závěr časovka družstev. Po domluvě nás Kamil s Vojtou nechají před sebou, nespurtujeme a v pokrevním objetí řvu na cílové pásce. Kolíkáci díky, díky, díky, byl jsi neporazitelný. Podržel jsi mě, když jsem byl v krizi, a i potom, když jsem se vznášel na euforické vlně. Byla to bomba. Veliké díky pořadatelům za vše. Ještě jedna poznámka, když jsme na Sněžníku vytvořili druhou grupu, dostali jsme zaváděcí auto, na které jsem koukal celých 200 km do cíle

Kolíkáč – Uff, fakt koncert!

V úterý dojíždím tříkilo ze Zlatáku a jemný deštěk zkrápí cestu na Jižňák, jsou to kapky štěstí na Krušnoton a nebo nebe pláče nad tou mou letošní sezonou? Tři dny nic nedělání mě naplňují blaženým pocitem, nohy bez únavy, že by to v sobotu klaplo? V pátek zmátnu soupeře na diskuzi: „Jsem v háji, rýma, kašel, bolí v krku, hlava jako střep, nohy tahám z medu ... nechce se mi holit si nohy a čistit kolo od slimáků ze Zlatáků, kontrolovat pláště, jestli tam není zabodly kamínek, mazat řetěz, hledat flaštičku do zadní kapsy, připravovat všechny suplementy a hadry, abych na něco nezapomněl, nechce se mi vstávat ve 4h. a snídat a modlit se, abych se dobře vyprázdnil, nechce se mi myslet na to, kdy odlitnu od Kapra, Jiruse, Dreamera, HonzyB, VSida ... nechce se mi odpovídat na otázky typu: "Co se stalo Kolíkáci?", nechci cítit to cukání ve stehnech, tu bolest a beznaděj v Krupce, na Dlouhé Louce, před Lukovem ... Tak zítra v 7h. v první lajně!!!!“ Ale vše je jinak než tam píšu, začínám se cítit jako bizon , i to kolo leštím nějak déle, vždyť Krušnoton si to zaslouží. Děti na prázdninách, manželka jede se mnou, udělá si výlet do Teplic po místních keškách a stane se pro mě takovým sladkým cílovým bonbónkem. Musím i kvůli ní přijet s Kaprem za ramena, pomoci mu doplnit jeho letošní zlaté maratónské kvarteto. Ale to byly jen sny, té reality jsem se hrozil, když se člověk cítí dobře, většinou to nedopadne. Krátký-krátký, ani 20. lajna nevadí, start u nás nejtěžšího maratonu je poklidný, tady se

nerozhoduje hned na začátku. Pod Neznabohy klídek, čurací pauza, i když jsme poslední, balík si dojedeme, v ostré levé na šterku první pád, našťěstí ne hromadný. První kopec se mi jede dobře, jsem hezky vepředu, a i následný sjezd se nepropadám, safra, že by to dnes fakt klaplo a všechny základní činnosti jsem vyladil? Sněžník, držet se Jiruse a Kapra, Dreamer letos bez závodních kilometrů, ale stejně nám visí spolehlivě za zadky. Letos mi to připadá nějaké dlouhé, jede se i ostřejší tempo a tak docela začínám vyhlížet horizont, až se to narovná. A když se u krajnice zjeví cedulka 2km vrchol, tak mi vůbec není do zpěvu, ale nejsem sám, i Kapr nehákuje svojí tradiční zarputilostí, jen hovaďák Jirus si pevně hlídá pozici ve společnosti maratónských es. Do prdky, toto se nepovedlo, díra je tam, cca 15 lidí nám odjíždí. Přes nás jde nějaký borec, který po chvíli chce vystřídat, ale Kapr mu odvětlí, že rychleji nepojede. Bylo to asi v tuto chvíli na mě, abych šel před Kapra a zkusil to potáhnout a vrátit se ještě před bufetem k čelu, ale nějak nebylo kde brát, spokojeně jsem si točil tempo v háku za Kaprem. Z borce se vyklubal Němec, který po zasakování se zvedl a nástupem nám odjel a dolítl si čelo. My se před bufetem formujeme do grupy s Kamilem Ackermannem, Indiánem a bojovník Dreamer též vlaje. Zařvu banán a je mi s díky vyhověno, dnes to bude hlavně o pití, leju to do sebe horem pádem, včetně všech možných bobulí a výbušných směsí. Kluci se moc nechťejí vzdát, čelo ale jede, jak se zdá při pohledu dopředu, když jsou v jedné ze zatáček natažení v lajně, a navíc mi to připadá zbytečné, začátek Nakléřova je hodně blízko po sjezdu. Ale držím hubu, krok a správný hák, a když se přibližují doprovodná auta, i na špici nechávám pár wattů, abychom si to sjeli. Jsme zpět, napít se, otřít sliny a hodit si tam malou, jdeme na Nakléřov. Chachá, jen co se to zvedlo, znovu díra, a zůstáváme ve stejném složení jako po Sněžníku, z čela nikdo nevypadl, Jirus si to tam stále užívá! To nás sráží trochu do kolen, a jedeme výlet, kecáme s Indiánem a s Kamilem a zdoláváme ty dvouciferný procenta sklonu. Ve sjezdu se nám pak naskytne nemilý pohled, náš Jirus u svého kola, postaveného vzhůru nohama, dvojitý defekt. Ještě stačím zařvat, jestli všechno má, prý ano. Do Krupky postřídáme, hodně je aktivní Kamil, Indián hlásí, že už je týden v háji, Dreamer jen křičí HOP, HOP, a pouští nás před sebe, aby nemusel střídat. Komárka dole to je děs, pak se to již trochu dostává do normálních procent a můžeme se kochat výhledy. Jednoho borce jsme si sjeli, Kamil s ním trochu odskočí, před Cínovcem to ještě vyhecují, ať si je sjedeme, bylo by škoda Kamila ztratit. Zdá se mi, že ani Krušnoton mi letos neukáže to závodnické napětí, asi to bude zase ten výlet s Kaprem jako na Mamutu a Rampovi. Cínovec bufet a vše je jinak! Opravdu jsme se flákali, jelikož nás dojíždí grupa a v ní Pepa Ibehej, soupeř Kapra o zlato. Kapr se zrovna láduje melounem, možná i pivko si dává, ale moje hláška: „Máš ho tady“ ho pěkně probere. Jako kdyby mi někdo vrazil injekci adrenalinu, jsme na 100km a dalších 150km se promění ve skvělou bitvu, cyklistickou řežbu se vším všudy! Zbytky jídla do pusy a vrháme se do sjezdu, jak kdyby měl být cíl dole v Dubí, jedu Kaprovi špic, šlapu 53x11, na tachometru atakujeme 70km/h., připadám si skvěle. Konečně, konečně, toto jsem si tak přál. Spojujeme se do grupy o cca 10-12 lidech a z Hrobu si to štrikujeme k Flájm. Dreamer hlásí, že se dostal do pohody, mě naopak tento kopec nějak neseď, až mám strach, že ze skupiny vypadnu. Navíc mě demotivuje, stejně jako před rokem, ta železniční trať, která se vine u vrcholku stoupaní, to nechápu, kde se tam vzala. Konečně bufet, já mám ještě bidon plný z Cínovce, to by mělo stačit, na Dlouhou Louku je potřeba být vylehčen, a tak jen močím u krajnice. Okolo přehrady ještě dvě menší stoupaní a na jednom z nich si nás dolítne Vojtěch Mareš, zjevení, které jede výrazně rychlejší tempo než naše grupa. Kamil ho hned hákuje, Kapr jde taky po něm, já podřadím a ty svoje nohy z Hrobu nepoznávám. Výbuch síly! Jsem u nich, ale po chvíli i celá grupa. A začíná se točit, sjezd do Litvínova musím dopředu, nechci žádné komplikace. Podařilo se, blíží se nejdelší stoupaní dne, Dlouhá Louka. Jsme znovu po kupě, včetně Dreamera, ještě na něj ukazují jedničku, že jede parádně. Hned jak se zjeví tabulka označující začátek kopce, nastupuje Vojta, hned za ním Kamil, Kapr a já taky nesmím chybět! Najedu si na dělicí čáru, aby se Pepa nemohl háknout a doskočím si je. Ale Pepa je neskutečný bojovník, po chvíli je u nás a začínáme se vzdalovat celé skupině. Tak to jsou chvíle, pro které stojí za to žít! Nohy z nebes, po křečích ani památky, hlava funguje, naprostý stav blaženosti a to jedeme do kopce ... jen by ten Pepa tady nemusel být. Ale i toto se nám splní, tam kde jsme před rokem s Kaprem odpadli a motali se od krajnice ke krajnici, letos mi to připadá jako bezvýznamný brdek, 39x28, tančím ze sedla, i přes čelenku mi leje do očí pot, ale já si to užívám. Sleduji Kapra, jak se dostal do pohody, Kamil s Vojtou taky chtějí jet, ne tohle už není výlet! Diváci okolo trati,

krajina nasvícena sluncem, a my tu točíme ty nejzásadnější fragmenty letošního Krušnotona. Pepa bojuje jako lev, fakt klobouk před ním, ale odpadá, na 25 zubů to prostě nešlo, jak nám sdělil v cíli. Je to za námi, Kapr sice sýčkuje, že nás stejně dojedou, ta černá můra nás bude provázet až do cíle, ale nespekulujeme, chceme bojovat, a jestli nás sjedou, budeme vědět, že to stálo za to, že jsme tam nechali vše! Na bufetu dolít bidony, houska se salámem, vyhodit prázdné obaly z kapes a vzít plechovku Birella, okolo Flají ji pak skupinově ztrestáme, na mini oslavu, že nás zatím nedojeli ani po bufetu. Znovu sletíme do Litvínova, Kapr mi předává funkci hlavního pilota, Kamil jede úžasně dolů, tak ho mít aspoň na dohled. Začíná transport pod Lukov a pod Milešovku, ale letos to není žádné trápení a horor, letos to je ukázka, že cyklistika je opravdu týmový sport, a když se spojí 8 nohou v jeden celek, je to koncert. Nemělo to chybu, nohy políbené staříkovskou múzou, o tomhle jsem snil, když jsem v zimě hákoval Kapra v Polabí, když jsme drtili všechny ty Sebužiny, Ještědy, Rytířovy, Romanovy... A i pohled na hodinky mi říkal, že po tom horším začátku, by to mohlo klapnout i pod 8,30h., v což jsem někde před Cínovcem vůbec nevěřil. Lukov rozladil Kamila, který seřval přihlížejícího pořadatele, ale bylo to takové to euforické seřvání, že to máme již málem za sebou. Podle aut okolo nás to vypadalo, že čelo střední trasy nás musí co chvíli sjet, byla v tom i ta černá můra, koho asi přivezou z dlouhé. Okolo Milešovky to ještě zatahalo za nohy, ale ohlédnutí z horizontu za nás, a vidět to prázdno, začal jsem věřit, že nás již nikdo nesjede. Tempo totiž neupadalo, a 4-členná mašina pokračovala do cíle. Kapr ještě domluvil s Kamilem a Vojtou, že nás nechají před sebou, že jim o body do 53x11 nejde, tak cíl byl opravdu zlatý! Díky kluci! Můj sladký bonbónek tam čekal a fotil, objal jsem svého kamaráda a bylo mi ctí slyšet jeho vítězný ryk na čipovém koberci. Bylo to něco neskutečného, něco, v co jsem už letos nevěřil. Mělo to náboj, emoce, napětí! Kapře byl to sen! Múza sestoupila mezi nás a naladila nás na stejnou vlnu, jak nás dojel Pepa, jak kdybych jel o to zlato taky. Ty hrůzy z minulého roku, kdy se mi nohy zastavily na Dlouhé Louce, za Litvínovem na rovině a pak definitivně na Lukově se letos nekonaly. Naopak, asi ten úterní Zlaták mě správně nabil! Uff, fakt koncert! Já děkuji, že jsem mohl být u Tvé obhajoby, bejku! Ty jsi prokázal tu vůli a nezlomnost, i když se ze začátku moc nedařilo! Gratulace všem, co se poprali s krušnohořím, tento festival silniční cyklistiky fakt nemá chybu!

Mírek – Tradice je tradice

Krušnoton- vzhledem k mým letos najetým asi tak 5000km, zatímco normální cyklisté mají tak 10-15 000, jsem byl rozhodnutý pro spíše defenzivní taktiku, abych se dostal živý do cíle, až mi připadalo pomalu jako drzost, s tímhle nájezdem lézt na dlouhou. No ale tradice je tradice a tak opět vstávám před čtvrtou hodinou, abych před sedmou stál v Krupské ulici v Teplicích již po páté v řadě. Po startu jako obvykle turistika a kecačka v balíku až na třicátý kilák pod Neznabohy. Následné 2,2km s 8,5% v průměru mě jako loni spolehlivě oddělují od balíku, ne o moc, ale už si jedu svoje tempo, je zbytečné se ždímat na max, když bych stejně o pár kiláků dál na Sněžiku stejně šel. Do Jílového se párkrát protočíme ve třech a na Sněžník se spolehlivě dělíme. Následnou rovinku, sjezd a hlavně magnet přes Libouchec proti větru jedu solo směšnou rychlostí až pod Nakléřov, kde se pár lidí přidává, to je mi ale v kopci platný... Před Krupkou nás míjí Jirus po defektu, je to d'ábel, do cíle na mně najel ještě hodinu, podobně nás kdysi na Nakléřově v prvním ročníku minul Malina. Komárka se mi jede celkem pěkně, za mnou celou dobu 100-200m pár lidí, tak si náskok držím až nahoru a až tam se nechávám sjet, abych na Cínovec nejel solo. Na Cínovci na bufetu první hostina, palačinky, koláčky, vypadá to, že jsem dneska s gelama skončil. Po sjezdu z Cínovce se prvně dostávám do větší skupiny, dojíždí nás i pozdější vítězka Lenka Borufková a ta stoupání přes Mikulov jede fakt pěkně s lehkostí, hlavně ten začátek. Skupina se opět rozpadá, nahoře mám na její čelo tak minutku, ale to stačí, abych jel až na Fláje sám, jediné zpestření jsou první skupinky z kratších tratí, ale na ty nemám nárok. Na Flájích opět hostina a až před Klínama se chytám větší skupiny ze střední, sjezd do Litvínova s nima přežívám ve zdraví a až na Dlouhé louce si vystupuju, to byl jediný světlý okamžik závodu. Dlouhou louku nějak přetrpím, ale už to hodně bolí a dál už opět solo přes druhé Fláje, Litvínov až do Želenic, kde se alespoň na pár kiláků chytám větší skupiny ze střední. Jak se začně stoupat k poslednímu bufetu do Mirošovic, tak opět odpadám, palačinky, závin, meloun, kola a birell mě na bufetu opět vrací mezi živé a jak jinak než sám pokračuju k cíli. Bolí to, jedu směšně pomalu, ale Lukov i Milešov přežívám relativně dobře, ve sjezdu

do Kostomlat mě ještě dojíždí trojice ze střední i s Hankou Doležalovou. Tak jedu dál s nima, ale pět kiláků před cílem zrovna po mojí špici je poslední brdek, začínají náběhy na křeče a radši vystupuju, abych se trápil, na to už náladu nemám, do cíle už to nějak domotám. Cíl 9:51, ztráta hrozivých 2:07, 52./100., ale přežil jsem. Asi jsem nezažil maraton, kde bych tolik kilometrů odjel solo, snad jen v mých začátcích někdy před deseti lety, kdy jsem jezdil dlouhého Krále kolem 11h, to byly zážitky a vypadá to tak, že se k tomu opět vracím. Tak snad za dvanáct měsíců zapomenu na to, jak dlouhý Krušnoton bolí a postavím se na start znovu. Pořadatelům díky, organizačně úžasně zajištěné, moc hezký závod.

Pája – Na ostré nože

takže pěkně za čerstva dokud si to pamatují. Krušnoton 2014. Už v pátek večer po otevření balíčku jsem si říkal, že to bude na ostré nože, jednorázové holítko na nohy jsem fakt ještě na závodech nedostal :) Sobota ráno začala nezvyklou dávkou ranního müsli, která se prejivila, no řekněme že mi to moc nesedlo víc to rozvádět nebudu :). Příprava před startem proběhla standardně, přední kolo jsem si nasadil obráceně, a za sportovní halou mi došlo, že jsem si nezval čip... Do startu cca 10 min, takže klídek. Po té, co se had různobarevných cyklistů propletl Teplicemi se na krátké trati začalo zvolna stoupat. Chytil jsem se balíku, který se po třech menších brdcích zredukoval na 3 jezdce, v rámci stoupaní jsme nabrali další soupeřníky a nechali se předjet pánem v tranzu, který zřejmě útočil na vrchařskou prémii, nebo si do bidonu místo ionťáku na sypal jiný prášek... Docvakli jsme celkem početnou skupinu, kde jelo cca 5 žen, tak jsem si s nimi galantně popovídal a nechal si poodjet balík, po několika minutách jsem se dámám omluvil, že mi v jejich společnosti bylo dobře, ale je čas šlapat, a to povídání stojí víc sil, než jsem ochoten investovat. Dojel jsem si tedy původní balík (že to ale stálo sil), každopádně se mi jelo příjemně, teplota pro mě byla nakonec akorát a první delší sjezd mi umožnil vyzkoušet rozdíl ve sjezdu v zalehnutí a navalení pupku na řídítka - jo je to fakt rozdíl i s mojí muší váhou jsem dal cvaldu, kterému se ta kola roztočila okamžitě, jakmile se sklon změnil směrem dolů. Nicméně tempo této skupinky se následně zvolňovalo a tak jsem jim dal vale a hledal si jiný kamarády. Takto jsem vystřídal několik skupinek, to že se na bikových závodech nejede kolotoč chápu, to že nechtějí lidi spolupracovat na silnici moc ne... Nakonec na mojí pobídku jeďte střidejte, zareagovala jedna žena se kterou jsem se dovezl až do cíle. Po první občerstvovače, kde jsem si dal na to moje, z rána ještě nestabilní břicho 2dcl kofoly, jsem musel ještě přidat, nechtěl případné odložení riskovat na občerstvovače :) nakonec se to obešlo bez slézání a valilo se dál. Napojili jsme se na sjezd z Moldavy do Fláji, kde byl další bufet, nabral jsem si banán se solí a bylo mi hej. Po sjezdu se pokračovalým dlouhým táhlým stoupaním, kde jsem se seznámil s Pantátou, který zrovna bojoval s křečema, ionťák prý měl tak jsem ho nechal za sebou. U Fláji se přes nás přehnal balík borců co jeli 180 (vzdálenost ne km za hodinu), snažil jsem se zavěsit ale i tak jejich tempo bylo smrtelné. Následně jsme nabrali pán staršího věku, který také neměl problém se točit a tak jsme si ten tříčlený nesourodý kolotoč dovezli až na Klíny. Z Klínů se jelo do Litvínova, a jelikož tyto zatáčky znám opět zalehávám a dojíždíme skupinku cca 15 lidí smíšeného druhu. V tomto balíku dojíždíme až do cíle. Bohužel opět se jednalo o skupinku, které se ráda vezla, ale na čelo se nikomu nechtělo. Jakmile se naše trojka odsunula z čela neskutečně klesala rychlost, tak jsme nuceni okolnostmi střídali zase našim malým kolotečem. U Koldůmu jsem začal trochu bojovat s křečema a vzpomněl na pan tátu jak se mu asi jede dál, tlačím do sebe zbytku ionťáku, který už chutná jak zvětralý ležák, každopádně po chvíli křeč přejde a dle computeru, už je to jen dvacet km. Stále tentýž kolotoč, který veze velkou skupinku za sebou, a kupodivu velmi nečekaně, se ze skupinky v posledním brdku tlačí do čelá čerstvá síla, to mě ale tak nas*ralo, že jsem ho se vším sebezapřením docvakl a společně s čtvrtou ženou celkového pořadí protínáme pásku a máme uspokojivý pocit sounáležitosti, že jsme mu tu nenechali. Byl to nářez, ale za rok sem tam zase. Pár čísel nakonec - 125. absolutně z cca 250 dojezdůvších, 28. v kategorii ze 42, do dneška najeto 2053 km vč. horského. Chtěl jsem to dát pod 4: 15 povedlo se za 3: 48, průměrná 28,91, takže celkem spojenost. PS omlouvám se, že je to tak dlouhé, pořád se mi vybavovali ty obrázky před očima, ale co když tak přeskočíte :)

Radim – Krušnoton (střední trasa) aneb jak chodidla zažila středověk

Když se řekne Krušnoton, každému se vybaví něco jiného, někomu triumfální pocit vítězství, ale většinou v lepším případě pot a slzy, v horším i nějaká ta krev. Letošní ročník připadl na sobotu 9.8.2014, a tak jako loni jsem se nakonec rozhodl pro střední trasu 180 km opět zařazenou do seriálu UAC, Lad'a se rozhodl mi dělat doprovod (minimálně na cestu, v závodě už se s tím pravda příliš počítat nedalo, protože je momentálně o dost lepší) a Michal se nakonec nenechal zviklat a postavil se odvážně sám na start nejdelší 250 km trasy. Letos s Lad'ou neponecháváme nic náhodě, před startem neopomíjíme svižné rozjetí a i na startu jsme tentokrát docela brzy, ale je tu už nějak plno, přece jen střední startuje s krátkou dohromady a hlavně lidí z krátké je tu více než dost, a také kdeže jsou ty časy, kdy střední trasa tady byla na okraji zájmu závodníků, to po zařazení do seriálu UAC už vůbec neplatí. Startujeme tedy až někde ze tří čtvrtin pole a prokousáváme se dopředu jak se dá, chvíli jsem dokonce i před Lad'ou, ale jak se to na výjezdu to Teplic trochu víc zvedne, jde Lad'a (a nejen on) přede mně a postupně mi mizí (nejen on) z dohledu. No trhlo se to přede mnou pěkně a i při maximálních tepech na úrovni 190 bmp to prostě už nějak nedávám a navíc mi to ani nedělá dobře. I ve druhé skupince je to ale stále dost svižné svezení a protože ve předu to zase tak nehrotí, tak v Chabařovicích jsme v prvním balíku zase zpátky. Mám z toho radost a hned se snažím nacpat co nejvíc někam dopředu, zdravím se s Lad'ou a jdu před něj při levé straně balíku až někam do páté šesté řady, ze samé radosti si nevšimnu rozbitého skla na silnici, Lad'a to za mnou projíždí taky, trochu sakruje, ale tohle by nás zastavit snad nemělo. Jak se to ale na konci vesnice trochu víc zvedne, ukazuje mi čelo balíku poměrně jasně, kde je moje místo a aniž bych nějak dobrovolně chtěl, couvám balíkem zase dozadu. A už mě předjíždí první známí, David Marek (ten ale jede krátkou), Hanka Doležalová s Milanem Brandejsem, tak těch se už chytám a tak nějak na dohled od nich najíždím do prvního velkého stoupání dne na Komárku. Nástup ještě hned dole v Krupce je nemilosrdný, předjíždím Milana, naopak Hanka je stále o kus přede mnou a taky tady ještě na chvíli a celkem podle předpokladů i naposled zahlédnu Lad'u už o notný kus přede, nebo vlastně spíš nade mnou. Jinak Komárku jsem pojal tak trochu po vzoru Romana Kreuzigera, jel jsem si svoje tempo, nenechal se rozhodit provokativně vyšším tempem soupeřů a ve druhé již o něco mírnější půlce kopce jsem postupně zrychloval a hodně lidí zase dojel zpátky. Za Fojtovicemi pak dojíždím do skupiny okolo Hanky a tím je pro mě dnes základní rozřazení asi u konce, nicméně jako bezbolestné počínání bych to zpětně rozhodně nehodnotil. Další velkou část trasy (Cínovec a sjezd do Dubí, Mikulov, přejezd po hřebeni na Fláje a první bufet, kopec na Klíny a sjezd do Litvínova) trávím právě v této skupině a jede se mi docela dobře, v kopcích se držím kolikrát i na čele anebo mi to aspoň neujíždí, v rovnějších úsecích pravidelně střídám, ve sjezdech (hlavně v tom do Litvínova, který mám celkem najetý) jezdím úplně vpředu, ostatní (hlavně Hanku) vždy poctivě informuji, co nás v nejbližších kilometrech čeká a nemine a prostě celkem si tuto část užívám a říkám si, že ty závody na kole jsou vlastně docela fajn věc. Pak ale přichází na pořad nejtěžší stoupání dne na Dlouhou louku, kam nás přijíždí po odpojení krátké trasy v Lomu už jen osm, hned dole odjíždí jeden a Hanka, já jsem asi 50 m za nimi a za mnou už postupně mizí další do propadliště dějin, resp. propadliště tohoto závodu. Přijímám taktiku jako na Komárce, tzn. že si zpočátku pojedou spíš svoje a pak zkusím dorazit Hanku s tím klukem, ale tady bohužel ve druhé polovině kopce sklon nepoleví, ale naopak ještě pořádně přituhne. Dlouhá louka je prostě kopec, která ze skupinek tvoří osamělé zoufalé jednotlivce, to je případ těch přede mnou, za mnou a konec konců i můj, kousek od silnice u závory na lesní cestu sedí celkem rezignovaně někdo z Dexteru, vypadá to na křeče, pod vesnicí dojíždím jezdce s číslem 333, co z té naší skupinky původně odjel, tady se ale už doslova na tom kole motá, převody mu nestačí a když přijedu blíž, tak vidím, že to jeho největší kolečko je docela malé, snad 23-ka, takže ten to tady má opravdu těžký a s mým 39-28 se nemůže měřit. Naštěstí aspoň sluníčko se v nejprudší pasáži schová za mraky a není tedy takové vydro, jinak bychom se tady asi upekli. Na horizontu (89. km) jsem stále tak nějak sám, Hanku už nevidím, takže taktika z Komárky už tady zjevně moc nezafungovala a naopak cítím, že mě Dlouhá Louka naopak pěkně načala. Na své druhé dnešní cestě k Flájím dojezu dvojičku z dlouhé, pak ještě i Hanku Ebertovou a další lidi z dlouhé, ale Hanku Doležalovou a spol. (nově i Petra Štastného) dojíždím až na bufetu, samozřejmě mají už skoro dojedeno, takže s sebou musím hodit, abych stihl odjet s nimi. To se mi sice daří, ale druhé Fláje (111. km) tak nějak tvoří z mého pohledu zásadní předěl v dnešním závodě, protože od teď až do cíle

už se mi prakticky dobře nepojede. To naznačuje už druhé dnešní stoupání na Klíny, v prvním kole (73. km) jsem tady ani pořádně nevěděl, že jedu do kopce, teď (114. km) už tahám nohy jako z medu a z každé sebemenší naskočené mezery mám hrůzu, že už si to ani nedokážu sjet. Nakonec tam tedy nějak stále jsem, ale už prakticky nestřídám a jen čekám, kdy to přijde. Ve sjezdu do Litvínova se tentokrát neženu a snažím se maximálně zregenerovat, ale v táhlém výjezdu přes celý Litvínov do Lomu je mi bohužel jasné, že regenerace už se nekoná, tělo je zdecimované, prostě asi jsem to doposud jel trochu nad svoje aktuální možnosti a teď v kombinaci s opravdu velkým vedrem za to budu pykat. Přejezd ke Středohoří (dojedeme tady i docela hodně lidí z dlouhé až je nás už takových možná patnáct) ještě nějak dávám, ale stále častěji cítím náběhy ve stehnech a v každém sebemenším brdku, každém krátkém výjezdu např. na mostek přes trať v Želenicích apod. mám už neskutečné problémy se vůbec nějak udržet podobně jako jezdci z dlouhé, kteří ovšem mají v nohách o nějakých 60 km, dvě hodiny jízdy a tři kopce navíc. No a pak přišly Liběšice, kde mě to zatahalo ve stehnech poprvé fest, musím okamžitě zvolnit a většina skupiny včetně Hanky mi okamžitě odjíždí, jezdci z dlouhé naopak zůstali většinou za mnou, takže zůstávám dnes poprvé tak nějak divně sám. K poslednímu bufetu do Mirošovic pak jedu údržbu s tím, že tam snad ještě někdo z té skupiny bude a spojím s ním síly. A skutečně lidí je tu docela dost, Hanka už tu ale není, ale je tu ze známých lidí aspoň Petr Šťastný, tak se jdu v klidu občerstvit s tím, že bych mohl zkusit jet dál třeba s ním. Doplnuji zásoby pití a kupodivu ani nedávám meloun ze solí (ten jsem ale dal už předtím na druhých Flájích, takže tradice zůstala vlastně zachována), zato tady mají úplně jinou pochoutku, a to palačinky s marmeládou nebo nutelou. To předtím nikde neměli a je to opravdu dobrota (zvláště v této pokročilé fázi závodu), která jde doslova na dračku, já sám zhltnu dvě nebo tři půlky na místě a ještě si беру jeden kousek společně s melounem s sebou na cestu. A odjíždím kupodivu zase sám, pár lidí tu ještě zůstalo, ale protože jsem si všiml, že Petr ještě s jedním před chvílkou odjeli, tak vyřáším taky, že by se mi mohlo podařit je ještě dojet. Ale je to bláhová představa, nemám na to a popravdě řečeno budu rád, pokud to Středohoří dnes vůbec nějak přejezu. Zpočátku dojedu jednoho chlápka ze starší kategorie a z dlouhé trasy, ale pak jej nechávám za sebou a jsem zase sám, horizont nad Mrzlice je táhlý a nekonečný, přede mnou nikdo, za mnou taky ne, takže sem tam i nějaká ta nadávka (typu pitomej kopec) na ulevení zazní do kraje. Náběhy na křeče už sice tak nezlobí (pauza v Mirošovicích je na tohle dobrá), ale je tu jedna jiná věc, která mě dnes trápí víc než cokoli jiného, a to je pálení chodidel. Jak je vedro a noha se od asfaltu neustále nahřívá, tak se v botě roztahuje a vyvolává to velmi nepříjemné pocity. Začalo to tlakem, který postupně přecházel až zcela přešel do neskutečně nepříjemného pálení. Nedá se před tím schovat, nedá se proti tomu bojovat, nedá se na to nemyslet, nedá se proti tomu vlastně dělat vůbec nic. Samozřejmě pomohlo by zastavit a zout si ty zpropadené tretry z nohy, jenže jsme na závodě. Takže to dost dobře nejde. Přesto však myšlenka na ten okamžik, až to jednou někdy zatím neskutečně daleko v cíli přijde, ovládá postupně celou mou mysl, až chvílemi nedokážu myslet až ani na nic jiného. Teď už chápu, proč se ve středověku přiznávali církvi zcela nevinní lidé, že jsou čarodějnice, že obcují s ďáblem apod., mně kdyby teď někdo slíbil, že mně to přestane pálit, když tady na místě odpřísáhnu, že jsem zabil císaře pána nebo něco podobně zásadního, co jsem samozřejmě nikdy neudělal, tak to z fleku a bez váhání taky podepíšu. Ale ani taková možnost se dnes nenabízí a místo toho přichází na doražení znaveného jezdce ještě kopec Štěpánov-Lukov! Motám se nahoru na 39-28 jak se dá, dnes to prostě není můj šálek kávy, o závodění to už rozhodně není, spíš o tom, jak se vůbec dostat nahoru a následně nedej bože snad i do cíle, i když tak špatně na tom zase nejsem a věřím, že to nějak dojedu, ale z otázek ohledně závodní taktiky, které mne napadaly zhruba v první polovině závodu, mě nyní čím dál častěji napadají otázky typu proč já to jenom sakra dělám? Ale zůstávají samozřejmě bez odpovědi. Ve druhé polovině kopce stojí maminka Michala s kamarádkou a hezky povzbuzují, tak je to docela příjemná vzpruha, ale dál už je to zase spíš trápení. Sjezd do Milešova, krátký pohled na Milešovku odspoda a už je tu poslední větší kopec. Kdosi mě v něm dojíždí, ani nevím kdo to je, myslím, že ho dnes vidím poprvé, takže nejspíš někdo po defektu, protože mně míjí rozdílem třídy, tady není šance na reakci, tedy sice ho zahákuju, ale po pár metrech je mi jasné, že ho musím zase pustit. Pak je tu ještě jeden, ten se přibližuje pozvolna a nahoře má stále ztrátu cca 50 m, tak ani moc nešlapu a čekám, až mě dojede, že se to v tom šikmém západním bočáku ve dvou lépe potáhne. Vzdálenost se ale po hříchu nijak nezkracuje a brzdit kvůli němu nebudu, to po

mně zase nemůže chtít. Kostomlaty prolétnu celkem svižně a vzdálenost je už více než dvojnásobná, tak jedu dál sám a až dole dojíždím někoho z dlouhé. Zpočátku si říkám, že mu nějak divně šustí kolo, ale po podrobnějším prozkoumání zdroje toho zvuku zjišťuji, že má v uších sluchátka a pere si do nich pěkně hlasitou hudbu. Jdu před něj a z první pozice to naštěstí není tak slyšet, tak pokračujeme chvíli ve dvou ve stálém pořadí a jelikož jede jinou trasu, tak ani nijak neřeším to, že se v podstatě jen veze. Na odbočce z hlavní však zezadu přiletí dvojička a jsou oba z mojí trasy, tak to mám fakt radost, že po asi tak 40 km prakticky sólové jízdy a posledních 10 km na větru tu mám nejednou na závěr dva přímé soupeře ze stejné trasy. V posledním pořadateli evidovaném kopečku necháváme vzadu toho z dlouhé se sluchátky a jedeme na férovku ve třech, aktivní je hlavně kolega s číslem 306, kdežto 275 se spíše jen veze. Já se snažím pomáhat už jen kvůli tomu, že mě žene touha stlačit čas aspoň pod 7h (když už nic jiného, ale loni jsme jel na chlup stejnou trasu za 6h43min, takže dnes je to prostě o třídu horší), jenže jak trochu zaberu, tak mám zase problémy s náběhy křečí a musím se dost krotit. Konečně jsme se otočili po větru směrem do Teplic a poslední asi 3 kilometry jsou tak konečně po dlouhé době aspoň trochu za odměnu po tom předchozím trápení. Asi tak 600 m před cílem jedu zrovna špici a přijíždím na poslední kruhák, dle svého zvyku při průjezdu nebrzdím, pak se hlédnu přes rameno a ejhle, je tam rázem asi 30 m díra. Takto snadno získaného náskoku je třeba hned využít, tak to vzadu shazuji o dva zuby a rozjíždím tempo (spurt by byl příliš silné slovo), meta 300 m a odbočka ke stadionu, náskok zhruba stejný, to by mohlo vyjít. 275 to vzdala, ale 306 to tak lehce nechce nechat být a jde po mě. Dotahuje se mi za zadní kolo, ale poslední zatáčka do cíle je lehce doprava, takže si držím vnitřní stopu a i když se soupeř dostane vedle mě, podhazuji přední kolo do cílové pásky (vlastně koberce) bezpečně o chlup dříve. Ještě kousek před tím se mi konečně zakousnou křeče do obou stehů současně, takže už za cílovou páskou ještě musím řešit dost delikátní problém, co udělat, až zastavím, protože zhroucení se volným pádem na asfalt by asi nevypadalo moc dobře. Nakonec ale i tenhle možná největší oříšek celého závodu nějak zvládám a mohu se tak za krátko svalit do trávy vedle Míry Zbuzka, který před chvílkou dojel z dlouhé. A hlavně, konečně si mohu zout z nohou ty zpropadené střevice, čímž dnes definitivně zaháním ty nepříjemné myšlenky na středověk, ale abych se doplazel do poměrně novodobého vynálezu sprchy, tak na to už taky nemám. Zato polehávání na trávě a posleze na lavičce mi šlo docela dobře a i řízení auta na zpáteční cestě jsem raději přenechal Lad'ovi. Loni jsem zajel čas na úrovni 6h43min, letos jsem byl rád, že jsem to nakonec celkem zkušeně stlačil pod sedm hodin na 6:59:49,8 h, což v celkovém pořadí stačí na 77. místo ze 149 (23. ze 43 v kat. M30), čili opět těsně druhá polovina (jako na Rampovi i v Tatrách), holt mi ta lepší půlka letos nějak asi není souzena. Lad'a zajel 6:24:19 h, a to ještě podstatnou část prakticky přes celé Středohoří pomáhal Michalovi, kterého dojel při jeho jízdě na dlouhé trase, a i tak nakonec skončil na výborném 42. absolutně a 15. v kategorii. Telegraficky pak ještě doplním, že na trase 180 km zvítězil starý dobrý známý Petr Zahrádka (LAWI Autor Team) v čase 5:33:59,3 h, který ve spurtu porazil Václava Viktorina (AC Sparta Praha Cycling) a třetí dojel s minimálním odstupem náš paralympionik Jirka Ježek (DAS – Duratec). A na úplný závěr ještě trocha dat z cyklocomputeru: Vzdálenost = 194,94 km (cca 6 km bylo ráno rozjetí po Teplicích, ale i tak ta střední 180 km trasa vychází na nějakých 188 km), čistý průměr bez zastávek = 26,87 km/h, maximální rychlost = 76,12 km/h (sjezd z Cínovce), maximální tehy 195 (loni 189) a průměrné 170 (loni 163) – takže jsem si docela dával, ale co to bylo dnes platné...

RiC – Krušno v Krušných horách

Bylo mi dosti krušno, v těch krušných časech, kdy krúcany silnice se krutě vztyčovaly před námi. Dosti jsem trpěl, ale zdá se, že v těch nejkrušnějších časech Nejvyšší Trenér sešle alespoň náznak formy a ukáže, jaké by to bylo, kdybych více trénoval. Budík zvoní v 3:25, dopřeji si ještě sladkých pět minut a o půl čtvrté vylézám z postele. Rychlá snídaně a pak autem čtyřicet kilometrů na vlak do Prahy, kde mě podle plánu bude čekat Igor. Společně pak vyrazíme na závěrečný cyklomaraton ze série 53×11. Náš plán klapl do posledního detailu a po osmé hodině jsme v Teplicích a zaprezentováni. Jedinou odchylkou byl Hraboš, který jel s námi nejen v autě z Prahy, ale také celého Krušnotona. Budoucnost měla ukázat, že tato odchylka měla výrazně plusovou hodnotu :-). Při pohledu do sáčku, který jsme obdrželi při prezentaci, jsem byl trochu zaražen: jak organizátoři zjistili, že si neholím nohy? A proč si je mám holit?

Tyhle úvahy se mi honily hlavou nad holítkem od pořadatelů. Na jejich rozvíjení ale není čas, je třeba se připravit na nadcházející klání. Naplnit bidony, zkontrolovat kolo, připevnit startovací číslo, nacpat kapsy, krátké rozjetí, vysypat písek a postavit se na start. Posloucháme moderátora, který nám krátí čas zbývající do desáté hodiny, což je hodina startu. Dočkali jsme se a už projíždíme branou a vyrážíme vstříc osudu a téměř sto devadesáti kilometrům. Pro mě je oboje neznámé. Krušnotona jsem ještě nikdy nejel. Než se vyjede z města, je čelo bQF2-2200alíku brzděno zaváděcím vozidlem, které ale jede dost pomalu. Balík se neustále natahuje a smršťuje a prudké dobrždování vytváří nebezpečné situace. Možná by bylo lepší jet rychleji, aby se balík více natáhl. Po zdlouhavém úvodu, který má být součástí vypravování, je tu stat' mého reportu. Jenže co napsat, když si sice pamatuji některé momenty, ale už je neumím zařadit na odpovídající místo? Takže jen nesouvislé postřehy. Po ostrém startu klasické spurtování a brzdění, než se každý dostane na místo, které mu přísluší. Já si hlavně hlídám Igora, abychom se v tomto mumraji nepoztráceli. Začátek je rychlý, první kopec by měl přijít kolem dvacátého druhého kilometru. Tam se v nejhorším sjedeme. Obavy jsou zbytečné. Do tohoto kopce (Komáří vížka?) najíždíme společně a společně ho i zdoláváme. Je to první kopec a já mám ještě sil na rozdávání. I když procenta stoupání jsou značná (17%), nohy se krásně točí. Převod 34×25 musí stačit, nic jiného nemám. Počáteční euforie mi moc dlouho nevydrží. Kopec je dlouhý a lehkost točení zůstala na jeho začátku. Zbyla jen dřina, rychlost jen o málo vyšší než pádová a kadence 50-60 ot. A takto to bylo až do konce ve všech kopcích – dřina a bolest. Co bylo ale velmi pozitivní, že to bolelo, ale stále jelo, i když jen pomalu. Krize na mě přicházely spíše ve zvlněném terénu, kde se jelo vyšší (já říkám závodní) intenzitou. To jsem moc nezvládal. Já, Igor a Hraboš tvoříme orange jádro, na které se nabalují okolní korálky. Někdo přijede, někdo odjede. Igor jede jako zkušený maratonec – jeho tempo je konstantní. Hraboš nám v autě vyprávěl pohádku jak je marný, ale tady, na Rhodosu, skáče jako divý (Hic Rhodus, hic salta). Hýří energií na čele skupiny a tahá k neutahání. Skoro bych řekl, že až plýtvá silami, ale asi si to může dovolit. Do kopce to bylo stále stejné – bolest a lámání klik. Co jsem si ale užíval, byly sjezdy. Do Dubí luxusní asfalt, rychlost stále přes 60 km/h. Dvakrát do Litvínova jsem se taky krásně svezl. Kvalitní povrch a serpentiny. Při prvním průjezdu jsem trochu podřimoval a do dvou zatáček jsem se tak tak vešel. Zatrnulo mi a v dalších sjezdech jsem byl už opatrnější. Na Hraboše jsem ale neměl. Ten když zasedl na rám, byl jak raketa. Bez šlapaní jsem mu v háku neuvisel. Opustili jsme Krušné hory a přešli do Středohoří. Tady bylo už jen pár krátkých „brdků“ za které jsem organizátory proklínal. Kilometry přibývaly a síly ubývaly a stojky v závěru už dost bolely. Nicméně, poslední kopec jsme překonali a zbývalo už „jen“ dojet do cíle. Jako skupina spolupracujeme. Nezdolný Igor vkládá dlouhé špice a neúnavně tahá. Hraboš má také dost sil, i když jej postihla krátká krize, kterou našťěstí překonal. Já se snažil odvést svůj díl práce, ale byl dost malý. No, alespoň jsem visel a neodpadal. To je největší pokrok oproti předcházejícím maratonům. Každé trápení jednou skončí, i to naše. Jsou tu Teplice, stadion a CÍL. Bylo to dost těžké, ale dali jsme to. Krušnoton patří skutečně k tomu nejtěžšímu, co jsem jel. Zároveň je to krásný závod. A perfektně organizačně zajištěný. Tolik regulovčičku na trati se hned tak nevidí (to není kritika ostatních cyklomaratonů!). Jako příklad za mnohé bych zmínil zabezpečení na kruháči při průjezdu Litvínovem. Na bufetech jídlo, pití a milá obsluha. V cíli jídlo a sprchy. Do cíle jsme dorazili před 18:00 a za dvě hodiny mi jel vlak z Prahy. K mé lítosti jsem nemohl posedět a pokecat s ostatními. S Igorem a Hrabošem jsme se rozloučili a vyrazili na zpáteční cestu. Vlak jsem stihl a ve zdraví dorazil domů. V 23:30 jsem byl v posteli, dál si už nic nepamatuji...

Strejda – Krušnoton, střední trat, v A-čkovem provedení

Letosní Krušnoton se tak trošku rozhodoval již na Mamutu. Tam jsme se zabloudili, nestihali jsme limit na dlouhou a museli stocit na střední trasu. A tak už nemelo moc velkou cenu bojovat o celkovou pozici v marathonu. Tak jsem raději srostředil na UAC. A právě střední Krušnoton je letos zase v UACu, od lonska vim, jaká je trasa a mohu se na to připravit. Do skupiny počítám s RiCem a Pantatou. Jenže Pantatu nějak úplně zlomil Beskyd a na Krušnotona sice vyrazí, ale jen na dětskou trasu. Na druhou stranu v pátek večer, těsně před závodem se mi povedlo zlanářit Hraboše, a to je velká posila. A tak skupina A ve třech vyrazí autem směr Teplice. Letos to planujeme jet na výsledek, zadně velké čekání, zadně vyletování. Na ramu mám tabulku se všemi kopci a našimi lonskými easy na vrcholcích, at to

muzeme prubezne porovnávat. Za cíl si davame se dostat pod 8 hodin (loni to bylo 8:35) Na start přijždeme relativne brzo a stojíme blizko cela. Coz je dost velka vyhoda. Zacatek je tradicne moc rychly, v prvním brdku docela propadnu dozadu, ale i tak lidi je všude spousta, a mame tu moznost se nechat tahnout v haku. Peloton se deli a nase skupina ma před sebou cca 30 metru díru na tu další. RiC je plny nadseni, elanu a nevi, co se silami a tak navrhuje je sjet. To musim trosku krotit. Jsme v haku, jedeme rychle, a to natolik rychle, ze jen tak tak to stihame. Plítvat silami ted na zacatku je zbytecne. Hrabos je na tom velmi dobře, porad nam trosku poodjizdi, pak se otoci, zpomali a pocka. Po rozdeleni trasy zbyva nam skupina cca 6 – 7 lidi, coz je dobry zaklad. V prvním dlouhem stoupani (Komarka?) nas docvakne Ales Hanousek. Je nadseny a vesely. Pak prichazi prudsi pasaz, Ales trpi jako zvire, dycha, jako ze za chliku odplivne kousek plic, rve: „Ja to nevydrzim, ja snad slezu z kola!“ A opravdu zastavuje se a jde pesky, uz ho nepotkáme. Na kopci mame oproti lonsku naskok 5 minut, není to spatny, ale tempo na mne je brutalni, jen cekam, az prijde krize. Trihlavy oranzovy tym – vyhoda obrovska. Spolupracujeme, stridame se, a tak tvoříme zaklad smečky, ke které se radi pripojuji osamocene borce z širokeho okoli. Obcas někdo odpadne, občas naopak nam ujede, ale az pod Milesov jedeme v cca 10 hlavem baliku. Usetrilo nam ho hodne sil. Hrabos se nam predvadi ve stoupani. Pak ve sjezdu. Nevim, jak to dela, ale když zalehne, ani v haku za nim nemam sancí, presteze nebrzdím. RiC se chova velmi disciplinovane, nehne se ode mne ani na krok, spolupracuje se nam na vybornou. Ve stoupani na Hrob předjíždíme Lenku. Jede dlouhou a drzi sve tempo. Neskutecna bojovnice, a ma obrovskou odolnost. Tak ji vyjadrim svyj obdiv a jedeme dal. Na vrcholku se nam naskok zvysuje na 11 minut. Krize prichazi kupodivu na bezvyznamnem kopecku hned po Flajich. Krec do prave nohy, pak hned do leve. Hlasim, ze tohle zavodni tempo uz neudrzim, a potrebuji zvolnit. Nikdo neprotestuje, spise naopak. Oni prijdu ještě podstatne tezi kopce, a musíme se trosku dat dohromady. Anticramp a pit a pit a pit. Ve sjezdu k Litvinovu Hrabos si uziva a vsem nam poodjizdi. Skupinu vede RiC. Dlouhou louku si protrpíme, ale krece se nejobjevují. Na vrcholu se nam naskok zvysuje na 23 minuty. Uz zacínám verit, ze tech 8 hodin dame. Po Flajich zase krec. Ale uz lehci a rychle prejde. Skupina se nam kupodivu narostla, uhanime směr Stedohori. Tady krize prichazi na RiCe. Vůbec to nevadí, zpomalujeme, navzájem se povzbuzujeme, naskok oproti lonsku narusta. Na posledním bufetu uz je to 33 minuty. Lukov. V propozicích nam pisou, ze maximalni sklon tady je 10,4%. Nechce se mi verit, prepínám Polar do rezimu, kde to ukazuje, a hele, pod 14 to ani nechce klesnout, v maximu mi to ukazuje poctivych 18%. 10,4.... To by byla hracicka. Nahore uz mame k dobru 38 minut a i kdybychom jeli jen vyletne, cíl uz splníme. Ještě poslední zaprah, Milesov, jedeme pomalu, ale stejne je to rychlejsi, nez loni, 42 minuty. Huraaa dolu! Tocime se, točíme se, točíme se. Krize prichazi na Hrabose. Ale jen chvilko, jednou nam odmítl jit na spic, az na ni prisla rada. Odpoustime :). V cíli jsme 7:49 . Parada!!! Za stahneme 46 minut jsem fakt necekal. Splneno. Kluci, dekuji, bez vas bych to nikdy nedokazal. P.S. Cestou zpatky do Prahy vidíme před sebou kopek na Milesovku a oba s RiCem kricime: „Zase kopek! To bude sakra bolet!!!“ V tu ranu chytám takovou krec do praveho stehna, ze nemohu ani slapnout na plyn.

Standa Prokeš

Na pátý ročník silničního maratonu Krušnoton do Teplic jsem se letos hodně těšil. Byla to moje čtvrtá účast v řadě a na tomto závodě se mně zatím vždy dařilo, i když loni to bylo „pouze“ druhé místo v kategorii. Pořadatelé připravili maratonskou trať závodu na chlup stejné jako v loňském ročníku a počasí tentokrát slibovalo teplé až horké podmínky a bez deště. Letos jsem proti loňsku cítil lepší formu a také jsem měl k dispozici silný doprovodný tým. Takže jsem si hodně věřil. Na dlouhou trať se do Teplic vypravila také Hanka Ebertová. Byl jsem rád, že jsme se po roce opět setkali. Ačkoli jsme často v kontaktu, vídáme se zřídka. Holt bydlíme každý na jiném konci republiky. Hanka do Teplic přijela i se svým dvorním fotografem Petrem Janoušem. Program na večer byl tedy jasný, společná večere. Ráno jsme se probudili do krásného teplého rána s vymetenou oblohou, na start se šlo v krátkých. To je vždy příjemné, zvláště když se startuje v sedm ráno. Na startu v Krupské ulici panuje vždy uvolněná a příjemná atmosféra. Jelikož na startu stojí maximálně stovka opravdových vytrvalců, je to na pohodu. Vtipný moderátor a povzbuzení od ředitele závodu nás provázejí na trať. Stejně pohodově probíhají první kilometry závodu. Vyjíždí se pomalu za autem a ostrý start je až za městem. S Hankou jsem se

naposledy viděl na startu, naopak v balíku se potkávám s Karlem Pragerem, kterému přeji hodně úspěchů. V balíku vidím Pavla Kudu a zdravím se s Lukášem Matulou. Letos konečně pořádně vidím na první kilometry závodu, je jasno a jedeme proti vycházejícímu slunci. Z kopečků je nádherný rozhled do podkrušnohorské krajiny. V minulých ročnících bylo vždy pod mrakem nebo mlha. S přibývajícím kilometry se začíná jet a blíží se první kopec Neznabohy. Pamatuji se, že je to tam úzké a tak se snažím být co nejvíce vepředu. Jenže v ostré vracečce po krátkém sjezdu to jezdec přede mnou nezvládá a na šotolince probrzdí. Přední kolo mu ustřelí a jde přes říditka na zem. Na poslední chvíli se mě podařilo podržet své kolo na brzdě, než se s kolem odsunul stranou. Uf, bylo to o fous! Rychle se snažím v posledních stovkách metrů dorazit čelo, což se mě i daří. Tak tohle bylo opravdu o milimetrech a jsem moc rád, že jsem tam s ním nezůstal. Řadím se zpět do vedoucí skupiny a bezpečně se držím celé krátké, ale prudké stoupání. Následné sjezdy je třeba jet soustředěně, asphalt je zde převážně nevalné kvality. První stoupání vždy zredukuje čelo závodu a letošek není výjimkou. Utvořila se vedoucí skupina, se kterou mířím k dalšímu stoupání na Sněžník. V kopci se jede tempo, ale skupinu to myslím moc nezredukovalo. Ještě nás čeká Nakléřov, kde na mě nahoře už čeká můj tým a dostanu první bidon. Snažím se hned od rána hodně pít, ještě se bude oteplovat a pak už to nedohoním. Už jsme skoro na konci stoupání na Nakléřov, když se naprosto nečekaně zastavuje kolo Lukáši Matulovi. Asi nějaká technická závada. Všichni se ho snažíme bezpečně objet. Mně se to moc nedaří a zajíždím s kolem mimo silnici. Nemám odvahu pokusit se projet vymletý rigol zpět na asphalt, rychle seskakují a vracím se na silnici po svých. Jenže naskočit zpět v prudkém hanku není jen tak. Jsem z toho nervózní a o to déle mě trvá, než nakopnu pedál. Naštěstí včas, abych dohonil skupinku a v poslední zatáčce chytil od mamky bidon. Uf, tohle bylo už dnes podruhé o fous. Po pár kilometrech se do skupinky vrací Lukáš a omlouvá se. Měl v zadní kapse pláštěnku, která mu vypadla a namotala se do zadního kola. Proto se mu kolo prakticky okamžitě zastavilo. Měl velké štěstí, že se mu podařilo pláštěnku vyprostit a pokračovat, no a samozřejmě velká klika, že ho nikdo zezadu nenabral. Bylo to opravdu hodně nečekané. Nevím, jak by to ustál, stát se mu to ve sjezdu. Tohle naštěstí dopadlo pro všechny dobře. V následném sjezdu jedu na špici a užívám si to. Je před námi posledních pár pohodových kilometrů, v Krupce nastane opět jako každý rok mazec. Ostatní jsou zřejmě stejného názoru a tak před Krupkou stavíme na malou, ať jsme nachystaní na první velkou zkoušku. Je to tady. Stoupání se už v Krupce hodně utahuje (5,7km/510m). Držím se zatím v čelní skupince, ale Petr Novák jede vražedné tempo. Ještě první kilometr po nájezdu do lesních serpentín se snažím s nimi držet, ale Petr každou chvíli nastupuje. Pomalu začínám odpaďávat. Druhou polovinu stoupání se už nesnažím dojíždět si čelo, které se zredukovalo na čtyři závodníky. Kousek ode mě jedou další dva odpadlíci a necelých sto metrů je za námi malá skupinka. Na vrcholu se tedy sjíždí malá, asi osmičlenná skupinka. Registruji, že je tady loňský vítěz naší kategorie Bedřich Průcha a všímám si také německy mluvícího závodníka s číslem 67, který bude asi taky z mé kategorie. (Měl jsem pravdu, byl to Heiko HEFNER, který je stejný ročník jako já, jenže úplně jiná liga.) Spolupráce zpočátku trochu vážně, ale pak se dáváme jakž-takž dohromady a na Cínovec dojíždíme společně. Dostávám od mamky druhý bidon a valíme dolů nádherný sjezd do Dubí. Následuje krátký přejezd po hlavní a jedeme do dalšího dlouhého kopce na Nové Město (6,8km/428m). Zpočátku se starám o tempo, ale v druhé půli je na špici Heiko a jede skvěle. Skupinka se maličko zredukovala. Chybí tady i Bedřich. Valíme po hřebeni k přehradě Fláje a po pár kilometrech koukám, že se Bedřichovi podařilo dotáhnout zpět. Zřejmě v kopci zase tolik neztratil. U občerstvovačky projíždíme přes koberec, který zahajuje měřený okruh - Giro Lannutti. Pořadatelé nám změří okruh přes Litvínov s posledním stoupáním na hřeben přes Dlouhou louku (7km/477m). V následném sjezdíku nečekaně chytám ránu do říditek a ta se mě v představci přetácejí dolů. Byla tam nějaká propadlina v asfaltu a já ji přes závodníka přede mnou neviděl. No potěš pánbů, ještě tohle mně scházelo! Sice se s tím jet dá, ale říditka se hodně blbě drží. Ztraceně! Opravit to nemůžu a zpátky to silou rvát nejde. Musím se s tím smířit, ach jo! V krátkém stoupání za přehradou se s námi loučí další jezdec, má defekt. Také koukám, že máme zpátky Bedřicha, který se nám u Flájů ztratil, asi zastavil na pití a opět si nás dojel. V redukované skupince valíme první sjezd do Litvínova. Nasunuji se na špici a chci si jej užít, v druhém kole tady už bude hodně jezdců z krátké a nebude to ono. Je to paráda! V Litvínově se sjíždíme a pokračujeme přes Lom rovně do stoupání na Dlouhou louku. Víím, že tohle bude můj úhelný kámen, buďto ve skupině vydržím, nebo

je se mnou ámen. O tempo se tentokrát stará pouze Heiko a já se snažím ze všech sil držet krok. Jedu hranu a jen doufám, že mě to vydrží. Podařilo se! Mám toho plné zuby, ale zůstal jsem. Už jsme jen tři, Hefner, Skupke a já. Oba kluci mezi sebou mluví německy a já, němčiny neznám, jim nerozumím ani slovo. Když po mě něco chtějí, musí anglicky, tam se aspoň trochu chytám. Na rovinatých úsecích nám spolupráce funguje a tak držíme stále vysoké tempo. Druhý průjezd kolem Flájů a já dostávám další bidon. Hodně se oteplilo, beru si ještě vodu na polití. Skvělé! Druhý sjezd do Litvínova si opět užívám, ale už je třeba dávat pozor na pomalejší závodníky z krátké, kterých je tu dost. Omlouvám se závodníkovi, kterého jsem nečekaně předjížděl těsně před předposlední zatáčkou. Nečekal mě a asi se mě maličko lekl, ale nemohl jsem čekat, oba mí spolujezdcí už byli před ním. Projíždíme opět Litvínovem a v Lomu točím doprava. Kluci chvíli protestují, protože ostatní z krátké pokračují rovně, ale pak to pochopí a jedou za mnou. První část úseku kolem Bíliny je pěkná, rovina a dobrý asfalt. Druhá půlka už tak skvělá není, ale co se dá dělat. Horší je, že je už hodně teplo a mě dochází pítí. Na Flájích jsem si měl vzít dvě flašky, pozdě bych honil! Na poslední občerstvovače alespoň chytám kelímek s vodou. Brdky na rozdrbaném asfaltu před Lukovem jsou nekonečné. No ale přece jen je máme za sebou a já se modlím, abych vydržel s kluky aspoň na Lukov. Začátek je celkem v pohodě, ale závěrečné stojky už dávám na hraně. Lituji, že vzadu nemám pastorek 27! Zvládl jsem to a k vrcholu se blížím ve skupince. Před vrcholem mám tým a měl bych dostat plný bidon. Jenže mě ještě nečekají a motají se kolem auta! Naštěstí mě mamka včas zahlédla a Ivošek promptně doběhl s bidonem. Sláva, mám opět co pít! Svištíme nádherný lesní sjezdík k Milešovu. Ještě do sebe stíhám narvat poslední gel a je tady závěrečný kopec – 3km/190m. Je to tempová záležitost, snad bych se mohl udržet. Zatím to jde, ale stejně netrpělivě vyhlížím konec kopce. Těsně pod vrcholem chytám malou díru a dělám hroznou chybu, když si ji hned nesjedu. Kluci za to na vrcholu berou a najednou je mám před sebou na padesát metrů. Honem to rozjíždím do sjezdu a zpočátku to vypadá, že bych si to i mohl sjet. V dolní části sjezdu však trochu fouká a já se musím smířit s tím, že si těch posledních dvacet kiláků dám časovku. Jedu co to dá a hlavně se stále ohlížím, jestli mě nikdo nesjíždí a netrpělivě vyhlížím cedule s kilometry do cíle. Konečně Teplice a poslední dva kilometry. Na posledním kruháči ještě mímám dvě dámy z krátké a jsem v cíli. Paráda!!!! Ve výsledku z toho byl fantastický čas 8:01:01, na stejné trati jsem byl před rokem o čtvrt hodiny pomalejší. V celkovém pořadí jsem obsadil skvělé šesté místo, což je moje zatím nejlepší celkové umístění na tomto závodě. V kategorii jsem byl druhý. Porazil mě skvělým výkonem Heiko HEFNER. Pro třetí místo v kategorii si dojel Bedřich PRŮCHA. Závod absolutně vyhrál po neskutečném sólovém výkonu Petr NOVÁK v čase 7:43:52. Na druhého v celkovém pořadí Jakuba SVOBODU najel více jak deset minut. Na skvělém třetím místě celkově se umístil Lukáš MATULA a zároveň vyhrál svou kategorii. Všem soupeřům posílám ještě jednou velkou gratulaci a moje uznání! Hanka EBERTOVIČOVÁ dojela po prakticky sólovém výkonu v čase 10:14:37 na celkovém 74. místě. Měla maličko smůlu. Ačkoli měla domluvené dva mužské doprovody, jeden sebou seknul pod Neznabohy (a málem mě vzal sebou), nicméně se oklepal a závod už sólově dokončil. Druhý naopak přijel na dlouhého Krušnotona s největším pastorkem o 23 zubech, na což samozřejmě v těch kopcích dojel a závod nedokončil. Hance patří blahopřání a velká poklona za odvedený výkon! Co se týče samotného závodu, musím se přiznat, že jsem se do něj tak trochu „zamiloval“. Není to jen proto, že je to vlastně u nás prakticky jediný plnohodnotný cyklomaraton (délkou a převýšením dlouhé trasy). Myslím, že organizátorům se povedlo naprosto neskutečně doslova a do písmene z ničeho vybudovat během pěti sezón vynikající akci, která má jedinečnou atmosféru a navíc skvěle funguje. Jsou schopni postavit a pořadatelsky skvěle zabezpečit tři tratě. Osobně si hrozně vážím práce regulovčků na trati. Berou na sebe dobrovolně neskutečně odpovědný a náročný úkol, který jim navíc ztrpčují nedisciplinovaní cyklisti i řidiči. Všem, kteří se na zabezpečení tratí podíleli, posílám moje velké poděkování! Pochopitelně, že poděkování patří všem, kteří se na organizaci a přípravě podílejí. Osobně jsem se kdysi připlétl k organizaci Šela maratonu a tak mám trochu povědomí, kolik práce se za takovou akci skrývá a prakticky zadarmo tzv. za pivo a párek. Klobouk dolů a velké uznání. Držím palce do dalších sezón, ať vám vydrží nadšení a podaří se držet takto vysokou laťku i nadále.

Miki - Krušnoton 2014 aneb když se tak úplně nedaří a štěstí příliš nepřeje...

Letošní Krušnoton pro mne byl druhým vrcholem sezóny po TOP závodě DOS RAS Extreme ve Slovinsku v květnu. Situace byla úplně jiná než loni v srpnu. Před závodem jsem měla za sebou plnohodnotný roční trénink, i když zaměřený dost výhradně na daleko delší vzdálenosti než je český nejtěžší a nejdelší maratón:). Jo jsou to paradoxy, protože pro mne je Krušnoton s 252 km a převýšením +- 4800 metrů strašně rychlým sprintem a naopak pro většinu cyklistů naopak maximální možnou závodní vzdáleností...Kromě toho se dá tak nějak říci, že i po zdravotní stránce jsem na tom byla nejlépe aspoň za posledních 5 let či spíše za delší dobu. Zázrak jménem Geladrink či Gemini prostě nejen u mě funguje! Co se týče dalších maratónů v Čechách, tak mě teď neláká žádný. Proč? Neuvěřitelným způsobem se ořezala obtížnost všech funkčních maratónů a další důstojný závod Král Šumavy bohužel umřel...Dalším důvodem proč se opět zúčastnit je neuvěřitelně přátelské přijetí od všech pořadatelů a naprosto snové zabezpečení na trati: policie na křižovatkách, hasiči, dobrovolní pořadatelé, maximálně zásobené bufety (i když ty já moc neocení, protože se mnou jezdí TOP doprovod a fotograf Petr Janouš:). Přesto si vše namaximum užívám a velice těžko hledám cokoli co by nebylo super či nefungovalo. Jediné co je malinkou černou tečkou je komornější atmosféra na startu proti Králi Šumavy, což je ale dáno menší účastí na dlouhé trati z důvodu obrovské náročnosti tratě. A s tím i souvisí jedna záludnost a specifičnost Krušnotona: hodně lidí jede velké části tratě sólo či ve dvojici. U mě to letos bylo skoro 200 km a takováto časovka je docela náročná:)...8.8.2014 V pátek si беру dovolenou především, abych se dosytosti vyspala a tak nějak zařídila co jinak nestíhám...Na dvě jsem domluvená s mým dvorním fotografem a opatrovatelem či doprovodem v jednom Petrem Janoušem a vyrazíme směr Teplice. V kufru auta se veze poprvé na závodní premiéru Jure! A nutno říci, že nejen jeho ale i moje nervozita je docela velká. Proč? Ostrý test nového závodáka, mého těla a také jsem strašně zvědavá jak se oproti loňsku projeví poměrně tvrdý trénink a to především přes zimu a na jaře. Mám najeto 15 000 km, spokojenost. Je pravda, že závěr přípravy na Krušnotona a konečné vyladění formy jsem trochu obětovala akci Praha - Grossglockner nonstop, která je pro mne vždy velkým lákadlem a motivací! Nicméně absolvovat ji 14 dní před takto těžkým maratónem je na hraně, protože je to vlastně 24hodinovka a to pekelně těžká! A i si myslím, že nakonec se to malinko i v závodě projevilo. Prostě roky přibývají a regenerace je delší a delší...(Prezentace proběhla bez zádrhelů včetně focení s psíkem v tričku s logem Krušnotonu:) Akorát blesky se mu moc nelíbily, asi není rád středem pozornosti:) Ráda jsem se seznámila i s dalšími pořadateli a trochu jsme pokecali. Během čekání na Standu Prokeše jsem se po mnoha letech potkala s Pavlem Pokorným z "Bikeranche" a hned jsem ho angažovala do týmu domestiků:) I když jsem ale viděla jeho nejlehčí pastorek 23, tak mě málem omejšvali:). Uf na až 18%tní stoupání trochu málo...A nebo má formu jako hrom! Druhým mým pomocníkem na zítřka byl z loňska osvědčený Honza Schafer, s kterým jsem se seznámila loni během maratónu a hodně jsme si sedli jak tempem, tak i povahou. Proč vlastně domluva spolupráce? Důvod jsem zmínila výše: dlouhou jede fakt málo lidí obrovsky rozdílné výkonosti a neřídka to končí časovkou na i třeba 200km a to jsem fakt nechtěla zažít...Že vše bude jinak mě teda ani ve snu nenapadlo a scénář závodu druhý den by snad nenapsal ani nejlepší režisér:). Následně jsme se konečně setkali se Standou Prokešem, jeho maminkou, bráchou Ivošem a Tomáškem a vyrazili na večeri:) Ubytování jsem měla zařízené v Penzionu Centrum a nutno říci, že jsem byla maximálně spokojená. A tak jen vše připravit na ráno, chvíli jsme i pokecali s Petrem a spát. 9.8.2014 5:00 Hnusný zvuk budíku je tady! Ještě chvíli ležím a už se ozývá dozor od Petra:). Vstáváš? Jo ooooo...Tohle mi teda fakt v průběhu roku už nechybí...Jednou za rok stačí bohatě. Pak na mě čeká druhý náročný úkol se najíst a to takhle ráno je porod. Přišla jsem na jednu fintu jak do sebe dostat kvalitní jídlo a to pomocí speciálních tyčinek, které zajím pudinkem a zapíjím ionťákem. No šlichta, ale funkční. Počasí opravdu přeje a už ráno je skoro 18°C a odpoledne má být vedro, fakt vedro okolo 30°C. Čili oblečení je jasné: krátké - krátké + nejlehčí funkční tričko Castelli pod dres. A jak jsem za něj byla na Cínovci ráda...6:00Po šesté nahážeme věci do auta a před průjezdem domu už na mě čeká Standa:). To je milé! Jedeme se malinko rozjet, pokecat a vyčůrat:). No a pak už hurá na start, kde podkáváme celý tým Standy a především se setkávám s oběma spolubojovnicemi na trať: Honzou Schafrem a Pavlem Pokorným. Honzu vidím přesně po roce a je to fakt milé setkání. Kdepak by mě napadlo jak vše dopadne....Všechny dámy na dlouhé trati - nakonec jsme 4 - zažijí velice milé přivítání

od moderátora Honzy Tančina a Jardy Maršíka, hlavního pořadatele. Musím přiznat, že jsem docela dost nervózní: jestli vydrží tělo - pořád mě pobolívají záda z bouračky a co koleno, jestli a jak se projeví poměrně tvrdý letošní trénink, jestli se nějak negativně projeví před 14ti dny odjetá akce Praha - Grossglockner nonstop (je to asi dost vražedná kombinace velice brzo za sebou...), jestli si porozumím v závodním nasazení s novým kolem Jurem a jestli jsem u něj konečně trefila posed... a v neposlední řadě jestli se projeví, že jsem prostě letos nestihla odjet žádné krátké závody v maximální intenzitě! Prostě otázek a důvodů k nervozitě je opravdu dost a dost! 7:01Start!Prvních 30 kilometrů se fakt nejede a tempo je pomalé i na mě a to je co říct:). Nicméně i tak někteří jedinci dokáží v balíku udělat spoušť...Radši nebudu konkrétní, ale jít čurat hromadně z půlky balíku je prostě na pár facek...Asi po 20ti kilometrech kdosi zvedá ruku a prostě to švihne ke kraji...Skoro polovina balíku za ním (nimi) jde natvrdo na brzdy a jen tak tak vše nekončí karambolem...Je opravdu hezké jak se amatéři shlídlí v profi "móresech", ale ono se to musí umět a je dobrý si jaksí před akcí odcouvat na konec pelotonu...Mě při této eskapádě čekalo krosení pangejtem po vrstvě kamínků...Jinak je klid před bouří a já si i stihnu najít moje soupeřky i když jedoucí v mladší kategorii a přeji co nejvíce sil i štěstí! Pozdravím se s pár lidma, které jsem skoro rok neviděla. A oba "moji" kluci se také kolem mne potulují. Postupně se snažím protlačit trošku dopředu, protože na nás čeká na 30tém sice krátké ale výživné a hlavně úzké stoupání na Neznabohy. Ale moc se mi to nedaří, protože dopředu nyní jaksí chtějí všichni:).Těsně před stoupáním projíždím hodně opatrně prudkou levou zatáčku, ve které je vrstva šterku a ani ve snu by mě nenapadlo, že se stane osudem pro Honzu. Obě holky z Elevenu z mladší kategorie jsou těsně přede mnou a tak najíždíme do prvního "rozřazovacího" brdečku:) Neznabohy - 2,26km, převýšení 200 metrů s průměrným sklonem téměř 9% - pospolu. Chvilku jedu v závěsu a po pár stech metrech mám pocit, že mohu jet rychleji. Nicméně cesta a to doslova je fakt úzká a já se nemohu dostat vpřed. Je to taková trošku divočejší jízda do prudkého kopce... Nakonec se ale vpřed před obě dostávám a s Lenkou pak jedeme víceméně rovnocenně až nahoru. Daniela trošku ztrácí. Na vrcholku pro změnu zaváhám já a musím si skupinku s Lenkou sjíždět. Protože je to proti větru, tak jsem ráda, že se postupně zapojují i další. Nicméně tepovka se v kopci dotkla maximálky téměř a to se mi dooost dlouho nestalo. Ale Jure jede jak d'as a je to velký rozdíl oproti Kubovi. Těsně před sjezdem pod Sněžník už jsme na konci skupiny s Lenkou. Sjezd je poměrně technický střídavě po dobrém i rozdrbaném asfaltu a tak nějak chce trošku odvahy k rychlejší jízdě. Asi v polovině mímám Lenku, která se "skoro zastavuje", že si myslím že má defekt. A tak se dostávám dopředu a jedu co to dá, i když hmatatelně cítím, že už sjezdy jedu zadržené a ne tak jako před 10ti lety. Prostě stárnu. Nicméně holky prostě jedou ještě pomaleji a opatrněji. Zato chlapi jedou hlava nehlava:) a ujíždějí mi. U mě je maximálka 60 a to považuji na průjezd vesnicemi až až a jen se modlím, aby nevyběhlo jakékoli zvíře, dítě či cokoli jiného. Poprvé si také všímám, že kolem mne je jenom Pavel a Honza se mi někde ztratil...Ale vůbec nemám přehled.Na klasickém můstku po sjezdu už vidím fotit Petra a ani povzbuzováním nešetří. Mám náskok 20 sekund na Lenku a 1:25 na Danielu. Rozhodně se nešetřím a snažím se na maximum, abych si sjela skupinku před sebou. To se mi i daří za asistence fotografií v kufru auta. Mezitím do sebe i rvu Enervit amaroun, jak říkám jejich speciálnímu gelu, který ma prostě konzistenci amarounu:) nic líp to nevystihuje. Dokonce si přeně vzpomínám na loňský rok a je mi jasné, že před námi je první královské stoupání Sněžník - 4,11km, převýšení 340 metrů, průměrný sklon 8,27 a maximální hned na počátku v obci Jílové dokonce 17%!Před nájezdem do této nejtěžší pasáže dokonce stíhám zdravit Jardu Maršíka číhajícího právě v tomto místě:). Začátek stoupání nejedu úplně na krev, ale rozhodně se neflákám. Přesto mě asi po kilometru dojíždí Lenka a prostě do kopce jede o chlup rychleji než já a neustále se mi malinko vzdaluje. Není to nijak výrazné, ale prostě odstup neustále narůstá a nahoře bude činit 50 sekund. Což není žádná katastrofa, ale odstup to prostě je a co je horší Lenka se zuby nehty udrží ve skupince. A to je rozhodující! Protože jak jinak na rovince nahoře fouká proti a já jsem absolutně sama. A upřímně Sněžník se mi prostě dobře nejel. Pocity nic moc:(.Skupinku s Lenkou vidím před sebou a jedu totální krev, abych ji docvakla. Jsem docela rozhozená, že kolem mne nikde není ani Honza ani Pavel. Nicméně samozřejmě nevím, jak mě později z auta prozradí Petr, že Honza spadl ještě před Neznabohy... Nyní ale nic nevzdávám a je mi jasné, že toto je klíčový okamžik závodu pokud máme s Lenkou jet fifty fifty! Je prostě potřeba se do skupinky vrátit za každou cenu! V jeden okamžik se mi to i daří, ale bohužel pro

mne přichází další brdek. Mám za sebou Sněžník a stíhačku namaximum a už to prostě nejde a ze skupinky odpadávám.. A je mi jasné, že pokud se nestane zázrak, tak Lenku už do cíle neuvidím, což se také splnilo. Petr mě sice povzbuzuje co to dá, ale prostě to nejde...kromě toho na mě neustále dozoruje co se týče pití a má pravdu: piju málo! Jenže kde? Buď jedu krev do kopce a nebo "krev" 60tkou z kopce...Uf. Naštěstí ještě není nijak strašný vedro a na výkonu se to nijak zvlášť nepodepíše. Co si ale striktně hlídám je doplňování minerálů, protože po loňsku mám docela velké obavy z křečí. Tady velice dobře funguje Anticramp, jeden z mála výrobků co používám od Nutrendu. Kromě toho jsem se i velice pečlivě připravovala po této stránce před závodem a tak mohu už dopředu říci, že jsem za celý závod měla jenom náznaky křečí při druhém průjezdu Flájema a tam tak trochu podezírám za viníka naprosto brutálně nerovný - a to je slušné slovo...- asphalt. Prostě to šilené vytrásání už "zmasené a unavené" svaly nedají. Další věci v můj prospěch co se týče vzniku tedy spíše nevzniku křečí od loňska je především i o parník vyšší trénovanost a i výkonost jak silová tak vytrvalostní. Křeče nejsou z 90% procent výsledkem iontové nerovnováhy či nedostatku hořčiku, jak se plno lidí domnívá. Největším viníkem křečí je, že daný jedinec jede v závodě nad své možnosti a prostě na daný výkon nemá natrénováno. "Spojka" mezi Sněžníkem a dalším TOP vrcholem Krušnotonu Nakléřovem - 4,27km, 315 metrů převýšení, průměrný sklon 7,4 a maximální 15% - bohužel vede neustále malinko nahoru a co hůře fouká natvrdo proti. A já jedu naprosto sama, pouze s jedním starším chlapíkem a moc si nepomáháme. Lenku vidím ve skupince před sebou a mezi mnou a jí se potuluje Pavel...(. A já místo abych si aspoň malinko orazila to zase rvu sama. Jednoduše řečeno se prostě nedaří a síly, které bych potřebovala ve stoupáních plýtvám na rovinách! Moc dobře vím, že je to hodně špatně ale zase to neumím vypustit a rvu se co to dá. Konečně těsně před nájezdem na Nakléřov se sjíždíme s Pavlem, ale to je mi platné jak mrtvému zimmník...Vlastní Nakléřov jedu víceméně sama a na tepovce je následně vidět, že jsem povolila a nebo nastala druhá možnost, že jsem prostě po divokém začátku trochu tuhá a prostě povolit jsem musela. Začíná být vedro a ze mě nonstop teče čůrek potu z obličejů...Jsme na 64tém kilometru a v nohách mám 1370 metrů převýšení. Nicméně i přes jakési zpomalení se oproti loňsku cítím docela luxusně a co je pro nejvíce cenné drží jak koleno, tak i půl roku pobolívající záda. Před vrcholem Nakléřova je malý sjezdík a po přehození na velkou se mi podaří při obrácené činnosti následně "namotat" přehazku a musím slézt z kola a jaksí přehodit ručně...Aaaaa! Tak to se mi nestalo fakt dlouho...Dala bych si pár facek, ale prostě Jureho mi bylo líto a rvát jsem to nechtěla. Konečně konec stoupání a já stále jedu skoro sama. To je prostě neuvěřitelný. Nahoře mě dojíždí Petr v autě a ptá se jakou mám další taktiku...Ani ve snu by mě nenapadlo, že budu na Nakléřově totálně sama...Čili odpověď je jednoduchá : plán B v tento okamžik neexistuje...:)Nicméně to říkám asi trochu jiným tónem:)Kromě toho mi hlásí, že kousek za mnou se pohybuje ve skupince Daniela. Dobře mi tak. Takticky jsem prvních 70 km zajela fakt mizerně. Ještě před sjezdem se nechávám dojet, protože fouká jak jinak zase proti a trochu jsem dostala rozum. Mezitím se aspoň stihnu pořádně napít, najíst a беру první Speed. Od Petra z auta dostávám i další pití i proviant - funguje jako vždy skvěle a kromě perfektních fotek se o mě i bezchybně stará.Druhá "spojka" mezi Nakléřovem a Komáří Vižkou je dlouhá asi 7 km a tentokrát už jedu ukrytá v baličku a krásně pokecáme i Danielou Havránkovou. Lenka Borůfková už je nenávratně pryč.. A naše rozestupy před tvrdým stoupáním z Bohosudova na Komárku - 5,7km, převýšení 510 metrů, max. sklon 16% a průměrný 9% - jsou: první Lenka má na nás náskok 5 minut a já s Danielou najíždím společně do většinou rozhodujícího kopce Krušnotona. A to se také i letos potvrdí.Už jsem se docela vzpamatovala a nejede se mi nějak extra špatně. Bohužel Daniela jede o fous rychleji a opravdu o centimetry se mi neustále vzdaluje. Nicméně ji před sebou pořád vidím. Zajímavé je, že naopak vůbec nevidím letos odkud fotí Petr a fotky dokazují, že fotil opravdu fest:)A pak mi i prozradil, že se už schovává aby prostě nebyl vidět a fotky byly bez mávání do objektivu:)Nejtěžší část stoupání je asi uprostřed a samozřejmě na nás čeká jako paparazzi Petr a to ho vidím:). Myslím, že i fotografie dokládají, že se fakt neflákám a docela si dávám. A i tepovka o tom ví své. Tak nějak je mi i jasné, že pokud nahoře Daniela skočí do nějaké skupinky, tak jsem asi namydlená. V tomto závodě prostě štěstí nemám a dá se říci, že jsem jela skoro 200 km časovku...Odstup nahoře není nijak hrozivý a ani výrazný - dělá 1:19. A i poměrně vysoké pěkně chodící tehy docela pěkně ukazují, že výkonost je od loňska opravdu někde jinde a že testy nelhaly. Spíše bych řekla, že kromě

šťěstí jsem v tomto závodě také úplně správně nejela takticky a chtěla jsem prostě vyhrát a ne jet jen o druhé místo celkově. A na to jsem následně malinko v druhé polovině závodu doplatila. Prostě ze začátku jsem si sjížděla moc "děr" na max sama z cílem dorazit se do skupiny Lenky. Což se nakonec nepodařilo ale stálo mě to opravdu ohromné množství sil a asi i celkově druhé místo. Nahoře Komárky vím, že odstup je ještě jetitelný, už jsem několikrát sjela daleko větší záseky. Bohužel nahoře mi do auta nasedá druhý pomocník Pavel Pokorný a závod vzdává. Zároveň se od Petra dozvídám, že Honza po pádu sice jede dále ale už nabírá ztrátu. Takže je to prostě jenom na mě a k mé smůle se prostě okolo mne nikdo další "použitelný" pro spolupráci nepohybuje. V nohách máme na Komáři Vížce 90 km a převýšení téměř 2000 metrů. Můj průměr v dané chvíli je 24,5 km/h. Asi je dobré podotknout, že Krušnoton se svými opravdu krušnými a hlavně prudkými stojkami není můj šálek kávy. Daleko lépe a raději jezdím tempové kopce, kde mi víceméně je jedno jak jsou dlouhé. Tohle je prostě pro mě docela válka a boj na ostří nože. A to ještě našťestí zcela hmatatelně letos pode mnou daleko lépe jede nověj kůň, Jure. To kolo prostě "jede" a co je pro mě důležité mám především daleko lepší pocity z jízdy v sedle v obtížných stoupáních. Což je zcela jasně dáno tuhostí, kdy prostě ani watt nejde nazmar. A to se prostě u Kuby, který je ale daleko pohodlnější říci nedá... Prostě v kole to letos není: D Nahoře už jsem sama samotinká a na Danielu ztrácím zmíněných 1:19. Žádná katastrofa. Nicméně katastrofa je: D, že kolem mne není ani živáčka kromě Petra, který mě napájí, krmí a fotí jak d'as. Jsem totálně propocená a docela rychle se ochladilo až na 17°C a fučí hnusnej vítr. Občerstvovačku na Cínovci projíždím, jen si беру do ruky za jízdy banán a kousek za ní se oblékám do vesty. A dobře dělám, protože sjezd je opravdu studenej a setsakra rychle! Na kulaťáku mi policisté zastavují dopravu - dobrá práce! A pak hurá dolu. Nádherná doslova dálnice padající do Dubí. Loni jsem jela přes 80, ale letos našťestí fučí proti tak jedu rozumných 70 :)... Nijak to nehrotím a docela si to užívám, akorát ty pravidelný příčný propadliny nic moc. Předjíždí mě dva chlapi ale to mě nijak nevzrušuje, stejně jsme se dole sjeli... Akorát jaksi spolupracovat se prostě nedá - nějak nám to nejde :)... Dole v Dubí je další kulaťák a opět mám pro sebe zastavenou dopravu policistou! Bomba. A po zahnutí doprava před sebou na dlouhé rovince i vidím skupinku s Danielou. Jenže moc dobře vím, že vůbec nemám šanci ji sama sjet a ani se o to nepokouším. Další královské stoupání Hrob - Mikulov - Nové Město - 6,76 km, převýšení 428 metrů, max sklon 9% a průměrný 6,33 - už tak zabíjäcké parametry nemá a loni se mi jelo docela dobře - aspoň teda ve vzpomínkách to tak mám :)... Letos hned při prvním kontaktu s Petrem sundávám vestu a začínám se vařit ve vlastní šťávě a tak už to bude až do konce. Teplota nakonec úspěšně atakuje 30°C... Leje ze mě jak z vola, ale jedu tak nějak pocitově nemastně neslaně. Sice se mi nejede úplně špatně ale špatně je, že jsem stále a pořád sama! jediným kladem je, že loni už mě předjížděla střední trať a teď ještě nevidím ani zaváděcí vozidlo. První skupinka mě předjíždí až skoro nahoře. Zajímavé je pozorovat jak reagují jednotlivý členové ze střední trati, protože se samozřejmě všichni známe: někdo zdraví, někdo povzbudí, někdo dělá, že se neznáme :) a "profi" sparťané mě málem sejmou... Proč ode mě jeli asi tak 3,5 mm fakt nechápu. A nahoře se ukáže, že pocity nelhaly: opravdu jsem se asi nějak nezmáčkla nadoraz, i když se rozhodně neflákám. Hodně doplácím především na to, že jedu pořád a bez přestání sama, protože ve skupince se člověk prostě víc kousne a jede rychleji. A mě v kopci předjíždějí pouze účastníci střední trati a ty samozřejmě jedou daleko rychleji a jsou mi k ničemu :)... Teda aspoň co se týče pomoci při jízdě... Ztráta na vrcholu na 122 km na Danielu dělá 3:20 :(. Není to stále žádná katastrofa, ale hmatatelný odstup už to je. Vždyť do cíle ještě zbývá víc jak 100 kilometrů. Fláje! Tak nazývám naprosto odporný, hnusný, rozmydlený zvlněný a mě vždy zabíjející úsek kolem Flájské přehrady nazvaný letos dále Giro Lannutti. A to ho ještě k tomu jedeme dvakrát! Fuj! Absolutně nechápu, jak se tato část trati může někomu líbit. Možná masochistovi a to já přece nejsem :) Naprosto "nesjízdny" asfalt, hrubý a záplatovaný, takže člověk nejede ale poskakuje. K tomu samozřejmě vždy vítr a stídvává ubíjející jízda v brdcích nahoru dolu. A když člověk jede sám jako já tak je to vše ještě o to horší. A zpětně také uvidím, že v těchto kilometrech jsem chytila na nejkratším úseku největší zásek. Kromě toho "šílený asfalt" pokud se to tak dá vůbec nazvat mě vždy jakoby načne ve stehnech křeče. I když letos to byly pouze náznaky, což jasně přičítám daleko vyšší mé trénovanosti, pečlivému doplňování tekutin především naprosto nedostižným Cytomaxem a používání Anticrampu. A ještě jednu věc jsem letos tak ne úplně zvládla. Během maratónů a ultramaratonů většinou vozím poměrně navolno tretry.

Jenže na takto hrubém asfaltu je třeba myslet na to, že "volná" chodidla v botách se doslova omlátí ve špičce o karbonové tretry. A tedy je třeba je na tento úsek přiměřeně utáhnout, aby nohy v botách pevně držely. Jenže to přiměřeně se mi stalo kamenem úrazu a já si pravou botu utáhla moc. Jenže na to člověk přijde až v okamžik, kdy ho jeho chodidlo svírá ostrá pálivá bolest a jedinou myšlenkou v té chvíli je zastavit a zout se. Nicméně s poněkud větším sebezapřením se dá jet dál a po uvolnění bolest přibližně po půlhodině přejde...Prostě Fláje mi nejsou souzené a opět pro mne byly jedním bolestivým očištěm. Naštěstí jsem ani při náznacích křečí ani při šílené bolesti v chodidle neslezla...Ale nejradši bych si nafackovala - taková školácká chyba! Jednoduše řečeno: nemám ráda Fláje:!)Naštěstí je chvílka, kdy se moje chmury rozestoupí a u vlastní přehradě na mě čeká bouřlivé fandění od Standova týmu a i "týmu" pořadatelů. Je to milé a dodává to dalších sil.Trošku náplastí na všechny jmenované křivdy světa :) je nádherný sjezd do Litvínova, který je rychlý technický ale dá se říci i bezpečný a po pěkném asfaltu. Přesto je vidět, že už "měkknu" :) a také stárnu a předjíždí mě pár chlapíků ze střední trati a také motorka... Závěr končí u kruháku v Litvínově a tam nám zastavuje dopravu policista. Naštěstí ani není v Litvínově nějaký zvláštní provoz a víceméně v pohodě projíždím městem. Sranda je, že se mi už na Sněžníku chtělo na záchod ale nevím proč to realizuji až teď po nájezdu do posledního z pěti brutálních stoupání závodu - Dlouhá louka 7km, převýšení 477 metrů, max sklon 14%, průměrný 6,81% - v krásné prostorné zatáčce, kde na mě všichni vidí:). Petr za okamžik přijíždí a tak si říkám o sprchu, jak pouhému polití z láhve říkají závidějící spolubojovníci na trati:). Nutno podotknout, že je fakt vedro a polejvání je vyzkoušený lék na přehřívání v těchto vysokých teplotách. Kromě toho do sebe natlačím nějaké "amarouny" od Enervitu a do pusy dávám 3 tablety Carbonexu, které žmoulám x kilometrů. I to mám x krát vyzkoušené z nekonečných kopců na ultramaratonech. To prostě funguje, když nejde jít v kopci. Kromě toho Petr překvapuje vychlazenou colou. To můžu!Pitstop trvá se vším 3 minuty, jsme na 157ém km a je to jediná doba, kdy nesedím během maratónu na kole. Okolo projíždějí další borci a žebrají vodu! Vodu! A tak se snažíme, přesněji Petr, pomoci z auta co to dá!Dlouhá louka - pověstmi opředené stoupání, ve kterém jsem loni doslova a do písmene umřela. Nicméně letos se mi jede kupodivu poměrně dobře a zásluhu na tom má určitě i druhý Speed, který jsem si vzala před sjezdem do Litvínova. Vyšlo to tipťop. Kupodivu mi ani nějak zásadně neodjíždějí ani hoši ze střední trati. Jen pomalinku se mi vzdalují. Nicméně jedu své tempo a pocity jsou opravdu a výrazně lepší než loni. V jedné z nejprudších pasáží vidím kolegu zápasícího s křečemi a tak mu háže z kapsy dresu svoji lahvičku a Anticrampem, kdy mu i diktují dávkování:). A ještě zpětně křičím, že ji nepotřebuji, že mám další v autě. Nicméně asi o 10 km dále mě dojíždí a lahvičku vrací! Klobouk dolů. S druhým přístupem se setkávám také v podobné fázi závodu. Jeden nešťastník nemá ani láhev ani vodu a tak v mé láhvi dostává potřebné "život zachraňující" tekutiny. Nicméně bohužel bidon se ke mě nazpátek už nedostává, přestože je poměrně specifický s mými reklamami a polepy a opravdu to není úplně běžná láhev... A tak prosím touto cestou pokud onen "kolega" , kterého jsme zachraňovali tuto reportáž bude číst, aby mi bidon vrátil! Díky! Myslím si, že by to mělo být asi normální...Stačilo ho dát v cíli pořadatelům... Jinak pro info dostal ho z mého doprovodného auta modré Škody Octavia od mého doprovodu - fotografa Petra Janouše.Závěr zabijáckého kopce je vždy a u všech zkouška vůle, ale letos vyhrávám poněkud snadněji než loni, kdy jsem měla pocit, že kopec nevyjedu...Fláje! Druhé kolo pro mě nechutné a nestravitelné pasáže závodu. A tady také chytám největší zásek na Danielu. Před druhým sjezdem do Litvínova mám ztrátu přesně 11 minut... Musím říct, že kromě únavy mě prostě cyklistika po takovémto povrchu moc nebaví. Přestože mě dojíždí plno skupinek z krátké či střední tratě, tak nejsem téměř schopná se nikoho udržet. Teprve skupinka z Hankou Doležalovou, která jede pouze střední trasu mě trochu vyhecuje a po chvílce rozmyšlení se do ní dotahuji a visím aspoň kus tratě zuby nehty. Nicméně jasně pociťuji, že silově jsem KO. A před námi je Lukov...Který spolehlivě dorazí na Krušnotonu každého, kdo pod něj přijede malinko načatej...A to já jsem načatá fest!Je mi celkem dost jasné, že potřebuji v nějaké skupince zaparkovat před dlouhým "transportem" k Lukovu po odbočení z Litvínova. Sjezd dolu si uhlídám a dole zůstáváme asi v 5 členné skupince. Problém je, že chlapci vůbec nespolečně spolupracují a o nějakém střídání i tempu vůbec není řeči...Prostě jsem moc vzadu a tady si každý jede za své. Pouze jeden ze skupiny čeká na svého kolegu a jedou spolu. Dá se doslova říci, že jedeme vedle sebe a tak to probíhá až k poslední občerstvovačce v Mirošovicích. A tam se skupinka rozpadá totálně.Bohužel kromě toho, že

jsem mrtvá, tak mi začlo být i tak nějak "divně" od žaludku a nějak nemám moc odvahy do něj něco dávat. A tak jen piji colu a v závěru jedu už jen na vodu, kterou liji do sebe i na sebe! Fakt hodně se oteplilo a doslova se vařím ve vlastní šťávě. A až do konce si беру od Petra jen kus sýra. A pravda je, že v cíli mám hlad jak...Jako už dlouho ne:)Konečně za občerstvovačkou jakž takž jedu s nějakým kolegou, který má také doprovodné auto. Chvilka i spolupracujeme, ale v kopcích mi trochu ujíždí a já ho sjíždím ve sjezdech. Dostávám od něj i k polití studenou vodu. Dík! Petr totiž už jako správnej paparazzi čeká na Lukově! Co kdybych slezla:) Takovou fotku totiž ještě nemáme za celou dobu co spolu jezdíme.Lukov - 2,32km, převýšení 360 metrů, max.sklon 10,5% (já bych řekla ale že tam je max +14%), průměrný 6,9% - je pro mne strašák a nejhorší kopec už od loňského ročníku. A letos se na tom nic nezměnilo. Kromě toho není vůbec snadná ani pasáž před ním nahoru dolu, brdečky po rozdrbaném asfaltu. Jediné co nás zachraňuje, že jsme se konečně otočili a poměrně silný vítr nám fučí do zad.Obec Štěpánov je počátkem totálního utrpení a to nejen pro mne. Fotografie Petra velice přesně dokazují jaké trápení tam prožívá prostě každý! Hlava mezi ramenama, pohled pod přední kolo a v hlavě modlitba: bože dej ať už jsem nahoře, ať už je to za mnou! Minimální rychlost 6,4...Moje pocity letos jsou opět strašné, ale oproti loňsku skoro se dá říci s trochou nadsázkou pohoda:). Dokonce kus jedu v sedle a to je u mě v prudkém stoupání skoro zázrak. Ale tady vidím zásluhy spíše v novém kole Juretovi. Prostě na něm se mi jezdí v sedle daleko lépe než na Kubovi.Hned po sjezdu z Lukova následuje závěrečná prověrka na Milešov - 3km, převýšení 190 metrů, max sklon 10,8%, průměrný 6,33% - který začíná hodně zálučně po sjezdu, kdy má každý naloženo na nejtěžší převod. Nějak jsem na to zapoměla a zachraňuje mě pořadatel na křižovatce křičící přehod'! přehod'! A vychází to tak tak, že nemusím slízt. Uf. Parametry stoupání jsou docela sranda, ale ne po 225 kilometrech s poměrně velkým nasazením. Nějak ten kopec nemám ráda, i když na něm nic těžkého není a já to moc dobře vím. Petr s Pavlem z auta povzbuzují a já si v duchu říkám, že tohle už nějak už přežiju:).Nahoře už to chci do cíle tak nějak dorazit bez násilí nicméně mě dojíždí Luboš Černý z CFC Kladno a ještě ze mě vymáčkne nějaký ty watty navíc. K tomu pěkně pokecáme i o mém novém kole a letošních karambolech, protože jsme se dlouho neviděli a kilometry tak pěkně ubíhají. Je pravda, že v brdcích na mě Luboš čeká a vydrží to skoro až do cíle, kdy ho posílám ať jede. Že do cíle trefím:)Pohled na hodinky mi říká, že to holt deset hodin nebude:(. To mě mrzí. Ale tak nějak jednoduše řečeno mi dneska prostě nebylo přáno: ztratila jsem své průvodce po pár kilometrech závodu, neměla jsem absolutně štěstí na to chytit se nějaké rozumné a hlavně SPOLUPRACUJÍCÍ skupinky. A +- 200 km za svý víceméně solo se prostě do času promítne ať člověk chce nebo ne a to nemálo. Výkon jinak podle mě dobrý, takový bych řekla standartní bez nějakých extrémních výkyvů ani nahoru ani dolu. Co mi jasně chybělo jsou krátké 3hodinové rychlé závody nezbytné pro kvalitní výkon na maratónu. Ty ale už prostě jednak nemám ani čas a ani hlavně chuť jezdit. Obrovským kladem naopak je, že mi vydrželo absolutně bez problémů operované koleno, nabořená záda s bouračky s autem a že jsem závod absolvovala bez křečí. To mi jasně potvrzuje, že trénovanost a výkonost je nazpátek a že prostě testy nelhaly! A to mě těší a to hodně.Projíždím cílem docela spokojeně a už na mě čeká Standa Prokeš se svým týmem, který má za sebou zase super závod a skončil celkově 6 a v kategorii druhý! Gratulace! A konečně se setkávám i s Petrem Janoušem , který opět zajel skvělý závod coby doprovod, fotograf a děvečka pro všechno:). Petře moc díky!Co se týče obou holek z Elevenu z mladší kategorie, které mě předjely, tak prostě byly v kopci o fous lepší. Nebylo to nijak výrazné, ale bylo to tam. Druhá věc je, že se udržely ve skupinkách a to vytvořilo hlavní cílový odstup ode mě. Zajely prostě takticky lepší závod než já. Gratulace tedy patří Lence Borůfkové jako vítězce a Daniele Havránkové, druhé v pořadí.Nicméně mě těší nejlepší čas v historii závodu v mé důchodcovské kategorii nad 40 let. Ono to totiž není tak snadné, jezdit takto v těchto letech. To pozná postupně každý:) Chce to výrazně více úsilí a vše jde tak nějak tíže než když byl člověk mladší...:) O regeneraci aninemluvě.Jinak musím ještě zkonstatovat, že už nemám v sobě takový ten "zabijácký" závodnický instinkt, který jsem měla když jsem byla mladší. Prostě s věkem se mění i pohled na svět a člověk plno věcí už umí i zhodnotit s nadhledem a na plno věcí kouká jinak. Obrovsky si vážím druhé šance, kterou jsem dostala po 3 letech velikých a beznadějných problémů s kolenem po těžkém úraze. Přestože jsem zvyklá od malička se svou tělesnou schránkou hodně bojovat, tak tady jsem postupně ztrácela jakoukoli naději i že budu normálně fungovat o sportování a o ultramaratonech nemluvě! (pár

informací o tom je zde nebo tady 1.část a 2.část)Tím ale nechci vůbec říci, že bych nechtěla na závodech, kde jedu vyhrávat!:) Jen už mám hodnoty někde jinde. A právě tato filosofie mi maximálně pomáhá na ultrazávodech, kde jde v první řadě o boj se sebou samým a s překonáváním vlastních limitů a hranic. A to je něco co každému úplně dáno není. Tam prostě umím jít do daleko větších extrémů co se týče maximálního výkonu než na "normálních" závodech.Ještě se musím zmínit o mém parťákově Honzovi Schafrovi, který měl již zmíněný těžký pád hned na začátku před stoupáním na Neznabohy. I přesto závod dokončil! Klobouk dolů!Co říci o samotném Krušnotonu?Krále Šumavy, který reálně skončil jako závod v roce 2011 a dále už to byla jen agonie v podobě "vyjížd'ky" s vyhlášením výsledků!?! je opravdu škoda, ale Krušnoton je více než důstojný nástupce TOP nejtěžšího maratónu v Čechách. Jeho parametry na dlouhé trati jsou opravdu kruté a i převyšují Krále Šumavy. Já jsem strašně ráda, že aspoň jeden takto "brutální" maratón zůstal a že se všechny nezměnily v současné "parodie" na maratón, kdy délka nepřesahuje 200 kilometrů. Upřímně moc nechápu proč se říká maratónu maratón, když ho špička jede za 5hodin a méně...Je obdivuhodné jakou krásnou a obtížnou trasu v Čechách Jarďa Maršík s týmem našel. Jediné za co se přimlouvám je zrušení dvojího průjezdu úseku Flájí! A klidně přidat další kopec. Kromě Flájí se jinak jede po velice slušném asfaltu a jen výjimkou jsou nějaké horší úseky. Jen letos v několika poměrně prudkých zatáčkách byla vrstva šterku. V jedné z nich jsem také přišla o parťáka:(. Nicméně je mi jasné, že vše uhlídat nejde a holt člověk musí dávat bacha.Kapitolou samou pro sebe je zabezpečení tratě. Tady mám jen samé komplimenty a strašně kvituju přítomnost policistů a hasičů na trati v nebezpečných křižovatkách! Ono přece jen řidiči respektují spíše "uniformu" než "jen" pořadatele. V Čechách to prostě tak je. Toto jsem si neuvěřitelně užívala, i když jsem jela sama 2 hodiny za čelem, tak mi byl vyklizen provoz jako když jedu první. To fakt smekám! Myslím, že se tady nedá vytknout absolutně nic stejně jako všem pořadatelům na křižovatkách, kteří mají roli daleko těžší z důvodu jak už jsem výše zmínila! Stejně bezchybné je i značení tratě a zabloudit by mohl jen slepej:)Co se týče občerstvovaček tak to neumím tak úplně přesně hodnotit sortiment a nabídku:), protože se mnou jede auto. Nicméně i tak mi vždy za jízdy je nabízeno několik druhů jídla i pití. Kromě toho je strašně sympatické a příjemné povzbuzování jak od obsluhy tak i od několika skupinek pořadatelů na trase. Jsou to okamžiky, které vlévají další síly a já je hodně oceňuju a vnímám!Co říci závěrem? Jarďa Maršík a jeho organizační tým má za pět let existence maratónu za sebou nesmírně tvrdou práci ovšem s parádním výsledkem! Podle mě je Krušnoton TOP maratón za skoro 20 let co jezdím maratóny. A kromě Sudet, které ale nejsou svou délkou maratón..., jsem jela všechny co v Čechách a na Slovensku kdy byly. Opravdu se prostě před celým týmem pořadatelů skláním a věřím, že další roky bude opět proč jet v srpnu do Teplic za nádherným ale super obtížným závodem! Díky!

jonas

Krusnoton, stredni trat 187km, 3500 prevyseni. V cili mi to na computeru namerilo 5:34, tak nevim kde je chyba. Na start prijizdim asi 10min pred vystrelem a zacnam lehce zmatkovat, jelikoz je v koridoru uz asi 500 lidi. No na prasaka se vecpu ke skupince, kde je Neza, Michal, Liba a jeste par dalsich znamejch. Ale i tak jsme dost vzadu, nastesti je ostrej start az po chvili, tak se nejak prokousavame dopredu. Ze zacatku se jede v baliku celkem v pohode. Vse se vsak zmeni jakmile najezdime do Krupky. Neza s Veselym na nic necekaji a berou za to hned od zacatku a na konci vesnice uz maji naskok. Ja se lepim za zadni kolo Zahrady a Jezka a jede se mi ten kopec strasne dobre. Nahore jsme jen v 5 (Ja, Zahrada, Jezek, Endler, Viktorin) plus Neza s Veselym dost daleko pred nami. Kousek za nami je dalsi skupina, kde je tak 10 lidi. Po tom co prejedeme horizont se celkem dlouho jede tempo, pri kterym trpim mnohem vice nez v kopci a rikam si, ze jestli se takhle pojede dale, tak to moc dlouho nevydrzim. Sjezd do Dubi letime a dole jiz mame na skupinu za nami velkej naskok a nevidime je. Stoupani z Hrobu se mi jede taky jeste dobre. Nahore furt jedeme, zacnam uz ale citit, kdo z nasi skupiny taha za nejkratsi provaz... (ano ja :() Spice jezdím kratši než neskutecnej Jezek a skvele jedouci Zahrada. V dalsim stoupani na Dlouhou Louku uz pekne trpim a zacnam mit nabehy na krece. Kdyz se koukam na to kolik mame teprve najeto, tak si rikam, ze to bude jeste hodne zajimavy... Filip odpada v prudke casti, ja se chvili jeste drzim, ale pak taky odpadam, ale na vrcholu nemam moc velkou ztratu, ale ani silu si to sjizdet, tak jedu a cekam na Filipa. Tomu to po rovine leti, tak ho hakuju a hlavne díky nemu jsme zpět

ve skupince. Pak už vyhlížím Klíny a sjezd do Litvínova. Před stoupaním na Dlouhou louku nam hlasili ztrátu 5min na dvojici před námi. Odpocinkovej presun do středohori nejak prezivam, ale moje spice už jsou vážně tragicky a celkove už jsem pekne vyždímanej. Pak se snažím něco sníst, ale bohužel ještě ztracím gel, kterej pak chybí. V Lukově nejdrive odpadá Fíla, já se ještě držím, pak se ale Zahrada zvedá a odpadam také, na zrychlení nemuzu nijak reagovat. Kopec jedu v tempu a na Filipa mám slušnej naskok. Milesov jedu sám, taky ještě celkem dobře, Filipa ani nevidím. Ve sjezdu a po rovine jsem ale úplně mrtvej, když chci trosku přidat, tak chytám krece. Cca 15 km před cílem mě dojíždí Filip a hned mi nastupuje, nemám na to reagovat, respektive zkousím to, ale začínám chytat krece a musím zvolnit. Pak už jen očima přitahuju Teplice a cíl. V cíli nakonec 7 místo celkove, prosítej jako svine, ale spokojenej. Můj nejdelsí svih letos (zatím). Závod nakonec dopadl nečekane, alespon pro mě teda. Ani chvíli mě nenapadlo, že by ještě někdo dojel Nezu a Veseleho. Nakonec Zahrada, Jezek a Viktorin dojeli jak Veseleho, tak 3km před cílem Nezu a spurt vyhrál Zahrada. Veseleho stacil skocit i Filip.

Kolbaba

Dlouhý Krušnoton. Už dlouho jsem se takhle nezrušil. Začal jsem docela dobře, až na Komárku jsem držel na hřebeni 20, ale pak jsem dopltil na horko a dehydrataci. Pekelná krize, motala se mi hlava, asi 120x jsem to chtěl vzdát, ale vždycky jsem se nějak přesvědčil a jel dál. Na Dlouhé Louce jsem 3x zastavil, Lukov jsem šel kus pěšky. Hanba. Na druhou stranu, že jsem tohle dojel od 90.kilometru mrtvej, to je výchovné. Čas samozřejmě za limitem, ale ukecal jsem je, že mě zapíší.

zahradník

Krušnoton - střední trať 187 km. Na startu společně s krátkou tratí a skoro 500 lidí - mazec. Pod Komárku se jelo v klidu a pak začala řezba - hned v úvodu Komárky odjíždí Vesí a za ním vyráží Něžá. Jedu za Jézou, jedeme ostře hlavně spodní prudkou část a postupně nás zůstává jen 5 lidí - kousek za námi je skupina, ale ta nás nakonec nedojíždí. Vpředu jede odjetá dvojice Něžá a Vesí pak naše skupina - Jéža, Viktorin, Fíla, já a Jonáš. Takto jedeme dál v tempu přes další kopce (menší dělení na Dlouhé Louce, ale zase jsme se sjeli) v podstatě až do středohorí pod Lukov. Na čelní dvojici nám hlásí 5 min a zdá se, že je hotovo a jedeme jen o 3.fleka. Jede se mi celou dobu skvěle a jen menší krize přichází v nájezdu do středohorí, ale Shleha dělá divy a vrací mě zpět V Lukově odpadá hned zkraje Fíla, čekám nástupy od Jéži a Vikiho, ale nic se neděje, tak za to sám v půlce беру a odpadá i Jonáš, takže dál pokračujeme ve třech. Ve výjezdu z Milešova překvapivě dojíždíme a míváme zvadlého Vesiho. Hlavu už chystám na špurt o 2.flek, když překvapivě 5 km před cílem vidíme prosoleného Něžu. Přestávám hned střídat, ale Jéža s Vikim už za Něžou letí a nastupují, takže jej doslova přeletíme pouhé 3 km před cílem. Nástupy pokračují, ale naštěstí se mi daří vše sjet a jde se do špurta. Když je Něžá za námi je na mě hájit čest týmu ;). Najíždím na 3. fleku - Jéža se snaží překvapit nástupem na pětistovce, ale Viki se mnou v háku to sjíždí a jde přes Jéžu na 250m, já jdu na 150m přes Vikiho a je to domaaaa) Něžá 4, Fíla 5., zbytek mančafu 8. 9. 11. 13. a na bednách v kategoriích. Forest o 10 min před Svobodákem vyhrává 250 km!! No naprostá týmová euforie)

KRÁL ŠUMAVY

Radim – Král Šumavy Underground aneb vzpomínka na lepší časy

V sobotu 30.8.2014 se měl jet silniční Král Šumavy. Měl, ale nejel, protože mezi pořadateli a PČR letos nedošlo k dohodě (proč vlastně, když všude jinde to u velkých akcí jde, toť otázka), a tak byl letošní Král oficiálně zrušen. Přitom se ale ani nedá říci, že by se nekonal, protože v sobotu ráno se v Klatovech na náměstí před osmou hodinnou ranní sešla poměrně velká skupina (odhadem tak 70-80 lidí), kterým se Král v letech minulých zapsal nějakým způsobem pod kůži, a tak mu přišli vzdát hold alespoň tím, že prostě v původním termínu Krále přijeli, sešli se a vyrazili se poprat s šumavskými kopci. A ačkoli jsem v minulých dvou letech, kdy se Král konal už jen jako nezávodní vyjíždka a přitom za peníze (pravda stále s čipy, bufety, značením a regulovíky na křižovatkách), tak trochu neviděl smysl platit

startovní za tento „nezávod“ a nezúčastnil se, tak tentokrát to bylo něco jiného a já cítil, že bych tam prostě také měl být, přece jen Král je legenda, mnohému jsem se na něm přiučil včetně lepšího poznání sebe sama, předpověď počasí nakonec také není až tak tragická, takže ráno budíček ve 4:20, беру číslo 10 se svým jménem z dlouhé trasy z posledního závodního ročníku 2011 a vyrazím směr Klatovy. Na náměstí se potkávám s Mírou a nechybí ani řada jezdců z oddílu Vinohradské šlapky v čele s předsedou Kolikáčem, dále je tu Kolbaba a mnoho dalších. Ještě než vyjedeme, se dohadujeme s Mírou a se Šlapkami celkem ve shodě na tom, že nejprve vyrazíme po klasické trase na Chlístov, pak okolo Malonic na Velhartice a dále Zámýšl, Hlavňovice, Hartmanice, Sušice, Šimanov, Javorník a dál pak se uvidí podle nálady. Po pár kilometrech se vpředu vytvoří skupinka odhadem asi dvaceti lidí, nechybí v ní Kolikáč, Dreamer, Jirus, Mlhoš, Míra, dále jsou tři jezdci z nového týmu Axon a další. Užívám si, že mohu po delší době jet s takovými jezdci a dokonce si s nimi za jízdy i popovídat, protože při závodě se mi toto normálně nestane. Při nějakém speciálním postavení hvězd ještě tak jet možná, ale popovídat si už určitě ne. Ale abych byl objektivní, tak popovídat si při jízdě do kopců nemohu ani dneska, protože ačkoli Kolikáč s Jirusem a spol. si stále něco vyprávějí, já tam mám mnohdy přes 180 tepů (max. 189) a musím jinak příjemné společenské rozhovory chtít nechtít často přerušovat. Na Javorníku se to poprvé trhá, čelo mizí v dále, já zůstávám s dalšími třemi jezdci (Vít Tichý, Zdeněk Šnejdar v zeleném dresu a číslem 1166 z roku 2011 a jezdce v černém dresu na černém DURATECu, zatímco Míra zůstává trochu překvapivě už na Javorníku za námi a po sjezdu už není vidět vůbec. Pokračujeme tedy už jen ve čtyřech dále, přičemž cestou vymyslím plán, že v Kašperkách projedu pod náměstím spodem, vyhnou se tak jednak hnusným kostkám a zároveň si nadjedu čelo přímým sjezdem do Rejštejna, ale pak boční uličkou zahlédnu, jak na náměstí všichni stojí, tak tam také zamířím a dobře jsem udělal, protože domácí perník a další pamlsky od Jirusovy ženy jsou výborné a byla by velká škoda je vynechat. Mezitím dojíždí další jezdci a taky Míra, ani si nějak zrovna nic neříkáme, připadá mi to zbytečné, protože počítám, že spolu dnes ještě hodně najedeme a času na povídání bude ještě ažaž. Poté pokračujeme všichni společně až pod Svojše, kde nastává druhá a pro mě již konečná selekce. Ti lepší odjíždí a nás to postupně selektuje úplně stejně jako na Javorníku, já vyjedu nahoru s Vítkem Tichým a společně pak stavíme na křižovatce u Jezerní slati, abychom počkali na ty kousek za námi a domluvili se, kudy dál. Po chvíli dojíždí dvojička, se kterou jsme jeli už z Javorníku a pak ještě Mlhoš, který ale pokračuje rovně na Kvildu, zatímco my si dáváme ještě ouško přes Nové Hutě a Borovou Ladu. Škoda jen, že tu nikde není Míra, všiml jsem už při nájezdu na Svojše, že ve skupině úplně nebyl a poflakoval se vzadu s asi 200 m ztrátou, myslel jsem, že nás dojede aspoň tady při tady té pauze, ale neděje se tak a my tedy pokračujeme dál zase jen ve čtyřech. Před Kvildou se pak domlouvám, že bych potřeboval někde zastavit na jídlo, neb mi začíná docházet a cítím, že jen na tyčinky už to nedojedu, prostě sekaná s banánem z Králových bufetů schází a energii je třeba někde doplnit. Ve skupině se na to sice nikdo moc netváří, ale už v Kvildě dojíždíme ještě Jeana ve světle modrém dresu, který to vidí úplně stejně jako já, takže nakonec všichni společně stavíme v oblíbené pekárně (akorát černý Duratec pokračuje bez zastávky sólo dále). Dávám kofolu, dršťkovou a pak ještě borůvkové knedlíky a musím říci, že jsem se trochu přecenil, protože i když ty knedlíky byly jen tři, tak byly obrovské a už tak od jednoho a půl bych se nejraději s někým podělil, ale Jean má svoji vlastní várku a ostatní nechtějí, takže v závěru si připadám tak trochu jako jedlík ze známé povídky od Š+G, ale nakonec to nějak dávám. Následující výjezd nad Filipovu huť tak není v mém podání zrovna z nejsvižnějších, ale pak konečně začnou knedlíky postupně fungovat a je fakt, že až do Klatov pak už nemám nejmenší potřebu cokoli jíst. Na Modravě nás to ještě trochu vysprchuje, ale od Srní už je víceméně zase sucho. Dostanou nás až Prášílské kostky, já tady zpomaluji, Vítek se vrací pro něčí spadlou podsedlovou brašnu, ale ještě před koncem kostek mi zase odjíždí a ostatní už jsou poměrně daleko pryč. Ještě před Skelnou pak postupně dojedu Zdeňka i Vítky, ale Jean už nám zdá se zmizel nadobro z dohledu a Zdeněk odbočuje na Vysoký hřbet, zatímco my s Vítkem pokračujeme už jen v dvou na Gerlovku (mimochodem z Nové Hůrky tam byla hnusně čerstvě vyfrézovaná silnice), kde se rozdělujeme i my, protože Vítek chce jet ještě na Pancíř, kdežto já už cítím, že je nejvyšší čas spustit se z hor zpátky dolů do Klatov. Cestou se ještě musím poprat s dalším asi 3 km vyfrézovaným úsekem nad Běšínama, ale je to celé mírně z kopce, takže to tolik nevadí. Do Lubů na hřiště, kde je takový neoficiální sraz účastníků, tak dojíždím sice úplně sám, ale s dobrým pocitem, že

mám pro tentokrát splněno. A i v tom je vlastně kouzlo té dnešní formy Krále, každý si jede podle chuti a osobních dispozic a skoro by se dalo říci, že co účastník, to nějaká vlastní trasa. Ten můj byl prostě jen můj a myslím, že stejnou trasu nakonec asi ani nikdo jiný dnes nejel (pro úplnost uvádím její úplný itinerář): KLATOVY - 22 - Chlístov - Tržek - Podolí - nahoru okolo Malonic - dolů okolo Velhartic - Zámýšl - Hlavňovice - Petrovice - Dolní Chlum - Hartmanice (ve sjezdu maximálka 86 km/h) - Dlouhá Ves - Sušice - Podmokly - Kadešice - Rozsedly - Šímanov - Ostružno - Nezdice na Šumavě - Lazny - Podzuklín - Javorník - Nicov - Řetenice - Kašperské Hory(pauza) - 145 - 169 - Rejštejn - Svojše - Horská Kvilda - Nové Hutě - Nový Svět - Borová Lada - Kvilda(oběd) - Filipova Huť - Modrava - Srní - Mechov - Prášíly - Skelná - Nová Hůrka - Gerlova Huť a dále 37 km po státovcce I/27 zpátky do Klatov, resp. do Lubů na hřiště, kde byl sraz účastníků a závěrečný společenský pokec u piva/limonády. Celkem jsem dnes naměřil 217,18 km (cca 5 km bylo ráno po Klatovech a odpoledne z Lubů k autu), průměr činil něco málo přes 27 km/h, takže se dá říci, že i jako vyjíždka to bylo hodně rychlé svezení, a to ještě posledních 50 km jsem jel jen ve dvojici nebo sám. Spotřeboval jsem 6500 cal, což také není málo a hlavně, je potřeba je zase někde něčím dobrým doplnit, což se také hodí. Takže ať žije Král, i když je momentálně skutečně tak trochu mrtev, ale jak to tak vypadá, horda věrných mu definitivně zemřít asi jen tak nenechá!